

Zázraky a jejich výklad okultními naukami

Karel Weinfurter

Edice EULIS

Zázraky a jejich výklad okultními naukami

Karel Weinfurter

Edice EULIS

ISBN: 978-80-88015-52-9

Úvod

Žijeme v době, kdy různé velmi podivné události poutají k sobě pozornost celého veřejného života. Noviny i různé brožury přinášejí zprávy o jevech, jaké se nedály dlouhá léta – ač pozorný pozorovatel ví, že již dávno se děly věci podobné. Ale široké obecnstvo, čtoucí jen denní listy, chce být poučeno přesněji a dokonaleji a ne jen novinářskými články, které jsou nedostatečné a neuplné. Žijeme opravdu v době věcí zázračných. Skoro denně čteme o telepatii, čili přenášení lidských myšlenek na dálku a sice z mozku do mozku – bez jakýchkoliv přístrojů. Dále se objevují senzační zprávy o mediích, která svým vlivem způsobují nejrozmanitější divy, jako přenášení i velikých a těžkých předmětů z místa na místo bez jakékoliv poznatelné síly fyzikální, mizení věcí a zase jejich se objevování, úkazy světelné a zvukové, jejichž příčina nemůže být vysvětlena, ani nejsložitějšími vědeckými přístroji – a při tom vše to se děje za kontroly tak přísné, že o nějakém podvodu nemůže být ani řeči. Media jsou zašívána do zvláštních pytlů z hedvábí až po krk, aby nemohla použití svých končetin, nebo jsou svazována svítícími provazy, aby i potmě mohl být každý jejich pohyb střežen. Ale jevy ty se dějí i za denního světla a byly dokonce fotografovány i na biografický film.

Jindy se zase objevují nepraví fakírové, kteří si dávají probodávati nohy i ruce nebo odolávají ohni, zavírají se do rakví, aby byli potápěni do vody na dobu dosti dlouhou. Pravím, že tito "fakírové" jsou nepraví, poněvadž jejich triky jsou pouhými nedokonalými napodobeninami pravých indických fakírů, o nichž promluvíme dále. Ale i tyto zjevy mají svoji důležitost, neboť naznačují, že se přes náš svět nanovo valí jakási vlna okultních jevů, jako se stalo v minulosti již několikrát. Praví i nepraví proroci a věštcové se objevují a kážou svoje nauky a okultní literatura nikdy nebyla tak vyhledávána, jako nyní.

To vše nám naznačuje jistou dobu přelomu světových názorů, doby, kdy můžeme s jistotou očekávat, že dlouho hýčkaný materialismus je již překonán a že na jeho místo nastupuje vláda názorů jiných a s nimi že přijde také jistá obroda lidstva.

Přípravou na to vše byla vlastně již doba předválečná, pak ovšem i světová válka se svým velkým utrpením. Je totiž jeden okultní čili skrytý zákon, že není pokroku bez utrpení. Tento zákon pak platí právě tak pro jednotlivce, jako pro celé národy nebo celé skupiny určitých lidí. Bez utrpení není poznání a bez poznání by celý svět se musil zastaviti ve svém pokroku. Světovou válkou bylo donuceno, chtě nechtě, na miliony lidí, aby přemýšleli o marnosti světa hmotného, o životě a smrti a záhadě lidské existence, o Bohu a duši, o celém účelu světa...

A právě proto se chopili vojíni ve svých zákopech na příklad spiritismu a sedíce u primitivních stolků, zhotovených z beden, chtěli tímto způsobem věštit si budoucnost nebo odhaliti alespoň cípek jejího závoje. Domnívali se, že duchové zemřelých přijdou, aby jim pověděli, zdali se vrátí domu zdrávi nebo zda zůstaví své kosti na bojišti.

A v zázemí, tam, kde počal řádit již hlad a kde nakažlivé choroby decimovaly lidstvo, dělo se nejinak. Také tam se lidé chápali všemožných prostředků, aby zvěděli alespoň zákmit budoucnosti a hlavně ukončení války to bylo, které tanulo každému na mysli a každý chtěl nějak vypátrati, kdy bude ono velké napětí a utrpení ukončeno. Nikdy předtím neměly věštkyně, jasnovidky a kartářky tolik klientů a nikdy předtím se nečetlo tolik spiritistických a okultních spisů jako v době válečné.

Ale tato perioda utrpení měla svůj blahodárny vliv. Statisíce lidí, kteří dříve žili odvráceni od světů neviditelných a od Boha, se vrátilo k náboženství, anebo se přesvědčilo o pravdivosti okultních nauk a po válce se tyto nauky pěstovaly dále a pěstují se dosud. Že tato vlna okultismu, která se dostavila na celý svět, neustále roste, o tom se můžeme přesvědčiti z literárních oznamovatelů, hlavně francouzských, anglických a německých. Vznikly celé řady nových okultních časopisů a zvláště v cizině, ponejvíce v Anglii a v Německu vychází každý týden několik nových okultních spisů všech odstínů. Také u nás jsou okultní nauky v plném proudu, jak lze pozorovati ze vzrůstajícího zájmu o tyto neznámé a jak se zdá, nejvyšší tajemné věci.

Již tyto okolnosti samy o sobě by nasvědčovaly, že naše země se ocitla na své vývojové dráze v bodu, kdy nastává zcela nová éra pro celé lidstvo. Řekl jsem již, že materialismus se zhroutil a že na jeho místo nastupuje jiný názor světový. Filosofie a zejména psychologie se stávají stejně, jako fyzika a chemie t. zv. "hraničními vědami". Tím se rozumí, že vědy materialistické, pokud se týká hmotných názorů, dospěly k vyvrcholení a že nyní počínají přestupovati do oblasti nadsmyslných, čili zkrátka do světa neviditelného nebo duchovního.

Filosofie, která se alespoň u nás zabývala vlastně jen historií svého vývoje, počíná se odchylovati od názorů materialistických a již dnes máme řadu učenců, kteří píšou buď zřejmě ve smyslu okultním, anebo se alespoň

k němu blíží. Je třeba z našich učenců jmenovati pouze Velenovského, Hoppeho a Uzla. K nim se dojistá připojí za nedlouho ještě jiní a tak lze očekávati pevně, že filosofie i u nás se dá oním směrem, který byl zahájen v cizině již v době předválečné. Také psychologie, která až dosud se zabývala pouze projevy nižší lidské duše, a která vlastně duši neznala, pluje teď s plnými plachtami do vod zcela jiných, neboť t. zv. metapsychismus není nic jiného nežli studiem dávno známých spiritistických výjevů - ovšem s příslušnými vědeckými kautelami.

Pokud se týká fyziky a chemie, dospěly i tyto dvě vědy jednak v elektrotechnice a jednak rozbitím atomů rovněž ke hranicím, protože nejmodernější fyzikální a chemické objevy vedou nesporně jednak k odhalení jistých, dosud neznámých sil, které hrají hlavní úlohu v okultismu a pak k onomu záhadnému problému alchymie starověké a středověké, která tvrdila, že látka je pouze jedna, že se jmenuje "prima materia" čili látkou první, a že z té lze vyrobiti vše.

Ale také stará astrologie, která se zrodila v šerém dávnověku, v dobách, o nichž naše historie nic neví, oživila nanovo a již za války bylo v Americe, Anglii, Francii i Německu použito astrologických výpočtů podle planetárních seskupení, aby bylo možno určití průběh každé větší bitvy. Nejstarší zprávy o astrologii podle slavného Izáka Newtona se datují z roku asi 1 000 před Kr., Newton o tom píše:

"Když studia astronomie bylo použito k mořeplavbě a když Egyptané podle vycházení a zapadání hvězd určili délku měsíčního roku na 365 dní a když podle jiných pozorování stanovily slunovraty a když poznali stálice, což ovšem bylo za vlády Ammona, Sesaka, Oruse a Memmona (asi 1500 let před Kr.) lze předpokládati, že pokračovali v pozorování pohybů planet, neboť je nazvali jmény svých bohů, a potom král v Saidě, Nechepsos nebo Nicepros za přispění egyptského kněze Petosirise vynalezl astrologii, založiv ji na postavení planet a na vlastnostech bohů i bohyň, jimž byly planety věnovány. Astrologové totiž tvrdí, že pozorovali, jak planety mají jisté vlivy a proto je nazvali podle různých bohů, takže planety mají teď jejich jména. Na počátku vlády babylonského krále Nabonasara, v jehož době vnikly do Egypta Ethiopové, uprchlo mnoho Egyptanů před nimi do Babylonu a přineslo tam egyptský rok o 365ti dnech, jakož i astronomii a astrologii. To se stalo r. 751 před Kr. Diodorus praví, že Chaldejci v Babyloně, jako osadníci, přišli z Egypta, se stali slavnými svojí astrologií, které se naučili od egyptských kněží." (Newton, Chronology, str. 251-252, pozn. spisovatele).

Odtud se potom šířila astrologie do Asie, kde zejména u Peršanů nalezla příznivou půdu a perští "mágové" nebyli ničím jiným než kněžími, kteří kromě jiných okultních věd pěstovali hlavně astrologii. Odtud se pak dostala astrologie k Arabům, jakož i k jiným národům v severní Africe a tím také přišla do Evropy, kde kvetla až do začátku nového věku. Teprve francouzská revoluce, která zbořila veškeré staré názory okultní, chtějíc tak zničit všechno náboženství, potlačila další vývoj okultních nauk a tudíž také astrologie, takže vše to bylo odhozeno jako pověra a klam, a téměř po celé století zůstalo toto učení v zapomenutí, aby nanovo rozkvetlo v dob nynější na počátku XX. století.

Kdo si dnes všímá okultní literatury cizí, musí opravdu užasnouti nad ohromným rozmachem moderní astrologie, která se probudila nanovo, zejména v Anglii. Angličané jako lidé nejvýš praktičtí, poznali totiž, že astrologické předpovědi mají svoji platnost a váhu a proto jim věnovali svoji pozornost a tím odborní astrologičtí spisovatelé počali pilně pracovati a tak Angličané mají nejen svoje kalendáře astrologické již dávno před válkou, s přesnými údaji dobrých a špatných planetárních vlivů pro každý den v roce, nýbrž také celou řadu výborných astrologických knih pro laiky i pokročilé, aby si každý mohl vypočítati podle uvedených návodů svůj horoskop.

Podobně je také ve Francii a v Německu. Hlavně Němci pokročili v letech poválečných v astrologii obrovskou měrou, a jejich publikace se vyznamenávají velikou svědomitostí a přesností. Mám jeden německý astrologický kalendář, ve kterém oboje pražská zemětřesení v červenci a říjnu r. 1927 byla předpověděna, totiž nikoliv snad ve smyslu, že by byla udána místa zemětřesení, nýbrž tak, že je uvedeno na ony dny hrozící otřes země.

A konečně je třeba zmíniti se také o moderním rozšíření theosofie, anthroposofie, magie a hlavně mystiky, kteréžto okultní nauky byly známy dříve jenom jednotlivcům a o nichž širší obecnost nic nevědělo, anebo je znalo jen podle jména, nemajíc tušení, co se za nimi skrývá.

Ke konci těchto úvah musím se také zmíniti o nesmírně zajímavém případě stigmatizované dívky Terezie Neumannové v Konnersreuthu, nedaleko za hranicemi naší republiky. Také o tomto zjevu píší denní i jiné listy skoro neustále, neboť je to opravdu zjev velmi vzácný, jaký se udá na zemi asi tak jednou za sto let. Případ Terezie Neumannové je předmětem největší pozornosti celého světa. Učenci se sjíždějí do jmenované vesničky, aby na vlastní oči viděli rány Kristovy, které se objevily na ruce a nohou této prosté

venkovské dívky, a aby pokud možno studovali tento zjev ze stanoviska lékařského a psychologického. Ale také okultisté věnují nemalou pozornost těmto stigmatizacím a hledí je vysvětliti různými teoriemi. Nám běží především o skutečnost, že zde máme příklad skutečných stigmat, čili zjevů ran Kristových, jaké měla ve středověku velká řada světců a které se objevily také v novověku u některých osob. Již dnes je pevně dokázáno, že zde snad nejde o nějaký podvod, nýbrž že skutečně tyto rány Terezie Neumannová obdržela způsobem nevysvětlitelným. Je dokázáno, že rány tyto se nijakým způsobem nedají hojiti a že jen občas lze na nich pozorovati výrony krve, aby se na nějakou dobu uzavřely tenonkou vrstvou tkání, ale aby jinak zůstaly beze změny. Dalším zajímavým faktem je, že Terezie Neumannová již po několik měsíců není skoro nic, kromě nějakého doušku vody a hostie a ačkoliv je denně vážena, přece jen neubývá její tělesné váhy. Také nad tímto zjevem si marně lámou učenci hlavu, poněvadž veškerá jejich moudrost je tu u konce. Ale jsou v naší republice jevy ještě nápadnější a ještě podivnější. Veškeré časopisy psaly asi od července letošního roku (1927) o tajemném padání kamenů, nejdříve ve vesnici Kotrbachu na Slovensku. Další případ, zcela podobný, se udál skoro v tutéž dobu na Moravě v Šumicích, ke třetímu případu zcela obdobnému došlo potom v Užhorodě v Podkarpatské Rusi, čtvrtý případ se udál v Košťanech u Teplic (případ v Košťanech je podezřelý, protože tam byly lehce zraněny kamením lidé, což je při pravých jevech okultních skoro vždy vyloučeno - pozn. spisovatele) a pátý případ konečně v Jižní Moravě, v historickém městečku Mikulově. Všechny tyto případy vyšetřoval vinohradský lékař, odborník v chorobách nervových a duševních, p. Dr. Šimsa, přesvědčil se osobně výslechy svědků v prvních čtyřech případech o pravosti oněch popisovaných jevů a v pátém případě se mu poštěstilo býti svědkem tajemného metání kamenů a přenášení jiných předmětů neznámou silou, takže skutečnost těchto jevů je dokázána. Stojíme tedy v době věcí "záračných" čili v době událostí nadsmyslných, ke kterým nemá klíče ani věda, ani náboženství. Věda je většinou popírá, vyhýbá se jejich výkladu, poněvadž k nim nemá klíče. Moderní člověk sáhne ovšem nejdříve k nějakému vědeckému vysvětlení. Ale tu jistě se zklame, neboť věda mu vysvětlení poskytnouti nemůže, anebo vykládá takové věci způsobem naprosto nedostatečným. Kdo dovede nepředpojatě pozorovati, kdo není zaslepen zdánlivou gloriolou vědy, přesvědčí se, že její svatozáře bledne ihned, jakmile dojde k nejmenšímu výjevu okultnímu (t. j. skrytému), protože věda se obírá jen silami, které již zná, a zde jsou v činnosti síly, vědění naprosto neznámé. Ale věda se tu uchyluje k výkladu velmi pohodlnému: Jsou to buď klamy smyslové čili halucinace, nebo je to sugesce davová, což je prázdné slovo nic nevysvětlující, anebo takové věci činí skrytí lidští pachatelé. Davová sugesce je výraz, vynalezený k prostému oklamání nevědomého obecnstva, které velmi snadno věří tomu, co řekne ten který učenec, poněvadž jeho vědecké jméno mu dodává jistou autoritu. Obecnstvo zapomíná, že učenec je také člověk, který se může mýlit! Co je míněné davovou sugescí? Představme si zástup několika set osob na náměstí. Všichni lidé se dívají na věž kostela, neboť kdosi vykřikl, že tam sedí nějaké podivné zvíře. Za krátko se ozvou hlasy jednotlivců, že zvíře je skutečně viditelné. Není to sice pravda, a lidé ti nevidí zcela nic, ale nechtějí zůstatí pozadu za oním křiklounem a tvrdí zcela určitě, že vidí totéž, co on. Potom následuje řada jiných a jiných lidí, kteří všichni ukazují prstem na věž, volajíce, tam to je! Tam to je! Ale ve skutečnosti nikdo nevidí nic, nýbrž napodobuje pouze ostatní, aby se nezdál nechápavým. To je obrázek t. zv. davové sugesce. Každý rozumný člověk může sám posoudit, zdali takové počínání lze srovnat s přesným a mnohokrát opakovaným pozorováním řady lidí naprosto nepředpojatých a klidných. Stejně se to má s t. zv. halucinacemi, čili smyslovými klamy. Pravá podstata t. zv. halucinací není vědou nijak vysvětlena. Halucinace mají lidé, stížení prudkou horečkou, anebo osoby chabých nebo chorobných nervů, po případě osoby duševně choré. - U těchto posledních jsou halucinace zcela všedním zjevem. Ale ani při chorobě, lékařská věda nevysvětlila dosud skutečný vznik t. zv. halucinací. Člověk zdravých smyslů a zdravé duše jim naprosto nepodléhá - totiž pokud je v klidné náladě. V rozčilení vypovědí ovšem naše smysly ihned službu skoro každému a nereagují již tak přesně na svoje vjemy, jako za stavu normálního, za duševního klidu. Halucinační teorie, která chtěla vyložiti spiritistické jevy, a jež byla uvedena do života německým filosofem Eduardem z Hartmannů, je věcí již dávno odbytou a tudíž by zbylo jenom poslední, totiž zúmyslné klamání ze strany nepravých medií, čili jinak podvodníky. Ale proti takovým klamům byly vynalezeny v poslední době pomůcky tak vydatné, že jakýkoliv trik eskamotérský je jimi úplně znemožněn. Ovšem v kruhu lidí, kteří se nedovedou takto opatřiti, kteří věci nerozumí, kteří nevědí, co jest možno provésti eskamotérovi a co nikoliv, mohou býti snadno oklamáni. Proto je třeba konati takové pokusy za přítomnosti alespoň jednoho zkušeného badatele, který zná nejen příslušnou literaturu odbornou, nýbrž také má vlastní zkušenosti. A to se právě děje v kruzích učenců, kteří dnes studují metapsychismus, čili nadsmyslné

psychické síly ve všech dílech světa s největšími úspěchy.

A na takové vědecké výklady čtenáři novin sice četli, anebo o nich slyšely, ale málokdo byl jimi uspokojen. Většina čtenářstva si pomyslí: "Jsou to věci neznámé, kterých nemožno prozkoumat, jsou tu jistě snad ukryté přírodní síly, které občas se objevují a jež byly vyvolány nějakými zvláštními okolnostmi."

Když nás tedy zůstává v těchto výkladech na holičkách věda, tu snad nám může podati nějakého vysvětlení těchto věcí náboženství?

Sáhneme tedy k němu. Nejdříve se podívejme, co praví o zázracích náboženství nám nejbližší, totiž církev katolická. Církev tvrdí, že zázraky jsou důkazem přímého zákroku božího, že zázrak je vybočením z přírodních zákonů, že zázrakem chce Bůh projevit svoji vůli nebo po případě svoji milost porušením světového pořádku.

Ale věda tento výklad zamítá a také logika to musí učinit, neboť není myslitelné, aby Bůh jednal proti sobě překročováním zákonů, které sám stanovil. Pak by nebyl Bůh důsledný a nebyl by proto Bohem.

Z toho vidíme, že katolická dogmatika stojí na písčité půdě a že se často ohání nesprávnými závěry. Naproti tomu na př. náboženství indická, brahminismus a budhismus mluví sice také o zázracích, jenomže ne v takovém smyslu. Indická náboženství připouštějí nadpřirozené čili nadsmyslné jevy, ale zároveň je vykládají vyššími duševními čili psychickými silami, které dřímou v každém člověku a které lze vyvinouti zvláštním způsobem života a zvláštním cvičením, které se jmenuje jóga. Od tohoto slova je odvozeno jiné slovo sanskritické, totiž "jógi", což značí světce. K jógickým cvičením a k silám, které jím lze vyvinouti se ještě vrátím.

Naši theologové však odpoví na námitku shora uvedenou: "Právě proto, že Bůh je Bohem, může přerušiti každý přírodní zákon, neboť jeho hlavním přívlastkem je všemohoucnost." Tím je člověk nemyslný odbyt, poněvadž neví, že tento závěr je nelogický, že postrádá základny. Uvidíme dále, jak přece jen Bůh zůstává všemohoucím, aniž porušil svých zákonů, a aniž nadpřirozené věci, které se často dějí a děly, by musily býti "zázraky".

Theologové zkrátka užívají všude tam, kde běží o nějaké opravdové vysvětlení, dogmatických výroků těch kterých svatých otců, místo aby věc lidu vyložili přístupně. Dogma čili nauka je jim vše a kněží se o ni opírají více ještě než o slova samého Spasitele, která ještě k tomu vykládají tak, aby se hodila do rámce dogmatiky, jinak řečeno, do rámce nauky lidské a nikoliv božské, čímž se stává taková nauka naprosto bezcennou. Tyto věci vyložíme ještě podrobněji v příslušných kapitolách.

Kapitola I.

Okultní zjevy na Slovensku a na Moravě

V měsíci srpnu letošního roku došlo v malé obci Kotrbachu na Slovensku k velmi zajímavým projevům okultních sil, které tentokrát byly potvrzeny výpověďmi přemnohých svědků, takže i pražský neurolog a praktický lékař p. Dr. Šimsa, jenž byl na Slovensko vyslán jedním pražským listem, došel ku přesvědčení, že senzační zprávy, které se objevily v rozmanitých listech, mají podklad skutečný. Pan Dr. Šimsa se v řadě článků, uveřejněných v denních listech, vyjádřil o těchto zjevech ne již jako skeptik, nýbrž jako přesvědčený pozorovatel, který uznává okultní čili magické síly lidského ducha. Musíme uznati, že je to vědecké plus v historii našeho okultismu, protože ze strany vědecké byly okultní jevy ponejvíce až dosud buďto popírány, anebo odbyty zkrátka výsměchem nebo ignorancí, kdežto nyní přistupuje Dr. Šimsa k řadě oněch málo učenců, kteří konečně i u nás si vzali za úkol studovati okultní jevy.

Následující zprávy vyjímám jednak z článků, uveřejněných panem Drem Šimsou, jednak z jeho ústního sdělení.

Student Kossanyi byl na rybách s chlapcem Tiborem. Chytali pstruhy. Místo ono je asi 3/4 hodiny cesty od jejich domova. Najednou padl mezi oba kámen, který udeřil chlapce lehce do nohy, a pak přiletěl druhý a dotkl se i studenta Kossanyiho. Jiný kámen udeřil do blízko stojícího stromu. Nejprve se podívali udiveně na sebe a pak se rozhlíželi, kdo na ně hází, ale nespatrihli nikoho. Poněvadž metání kamenů neustávalo, sebrali svoje rybičky a pospíchali ustrašeně k domovu.

Na tomto útěku je prška kamení neustále pronásledovala, ale protože nebylo viděti nikoho, kdo by házel, byli oba velmi poděšeni a proto se uchýlili v obci Porači do krčmy pana Vanzače. Porač je vesnice, ležící vysoko v horách, má asi 200 čísel a je od Kotrbachu vzdálena asi hodinu cesty. Krčmář, pan Vanzač, vypravoval Dru Šimsovi, jak hoši přišli k večeru vyděšeni a jak si stěžovali, že je něco pronásleduje kamením.

Po nějaké době si koupili čokoládu a odešli, ale brzy se vrátili, neboť metání kamenů je zase pronásledovalo. Zavřeli se pak do šenkovny a student si dal přinést láhev piva.

V tom krčmář slyšel, jak kamení dopadá na dveře a v nejbližším okamžiku se rozlehla rána a zacinknutí a na regálu byly rozbité dvě sklenice. Zůstalo z nich jenom tlusté dno. Krčmář hledal kámen, ale nenašel ho. Byl sám zachvácen strachem a proto řekl hochům: "Musíte odtud odejít, jinak mně budou rozbity všechny sklenice."

Ale krčmář chtěl oba mladíky doprovodit a vybídl k tomu svého zetě. Zatím se již sbíhali lidé a hledali pachatele, házející kameny, ale marně. Když mladíci a krčmář se svým zetěm vyšli z domu, padalo kamení dále a hostinský i jeho zeť byli zasaženi do nohou, ale jen zcela lehce. Potom běželi všichni pro rychtáře a učitele. Poslednější doprovázel potom studenta a hochu Tibora až ke Kotrbachu, ale cestou kamení stále dopadalo, ačkoliv již poněkud méně, takže mladíci vběhli do domu udýchaní a vypravovali pak, co se jim stalo.

Než nikdo tomu nechtěl věřit. Lidé namítali, že bezpochyby nějakí lidé házejí kamením a majitel domu nařídil, aby byla zavřena okna a také dveře. Ale kamení bombardovalo celý dům a padalo až do pokoje. Jak se zdálo, byl terčem této střelby hlavně chlapec Tibor, který všecek udešen se držel své sestřenice Aniky. Dívka s ním vyšla ven, aby se přesvědčila, že kamení skutečně dopadá, ale vtom byla lehce kamením udeřena a strachem se rozplakala.

Hoši potom běželi k místnímu učiteli panu Kravianskimu. Bylo již půl desáté a kamení je stále pronásledovalo. Jakmile pan učitel otevřel okno, vletěl mu kámen do světnice. I zavřel rychle okno a oba hochy pozval do domu. Tam seděli nějakou dobu a pan učitel je doprovodil domů, ale cestou dopadala okolo nich nová prška kamení. Konečně házení přestalo a noc byla klidná.

Druhého dne se věc opakovala. V nepravidelných obdobích po čtvrt hodině nebo půl hodině nebo třeba za hodinu padl nějaký kámen, přiletěl na někoho prudce, ale neporanil, ale jakmile dopadl na zem, udeřil do ní tak prudce, jako každý jiný kámen. Kamení bylo sbíráno a tu lidé viděli, že je to zcela obyčejné kamení, kusy hornin, jakých kolem všude leží na haldách a na cestách, neboť na blízku jsou doly. Ale byla pozorována zvláštní věc. Mnohý kámen, byl-li ihned zvednut po dopadu, byl teplý. Věc se zatím rozšířila po okolí a tak přišli lidé z Kotrbachu, přítelkyně Aniky, úředníci a jiní nahodilí návštěvníci kraje, a seděli trpělivě v pokoji, čekajíce, až se ukáže tajemná síla.

V onom kraji má skoro každý člověk sbírku nerostů, poněvadž je to kraj báňský. A tu bylo brzo pozorováno, že mezi padajícími kameny byly právě exempláře ze sbírky slečny Aniky, které přeletěly i do jiného pokoje přes chodbu, takže musily proletět buď dveřmi nebo zdí! Když je Anika uložila zase na místo, přesvědčila se, že po chvíli kusy nerostů nanovo zmizely! Vyhodila je tedy před dům, ale kamení se vracelo ke své majitelce, a sice vždy směrem přes její hlavu a padalo před ní. Mnohý kámen se dotkl lehce záhlaví dívky a dopadl pak před její nohy, takže to vypadalo, jako by prolétl její hlavou.

Jednou šla slečna Anika v doprovodu pana učitele Vrátníka z Brna. Jmenovaný pán potvrdil, že viděl nejméně 50 kamenů, které přiletěly při jeho návštěvě u Kossanyiů. Veškeré tyto jevy sledoval pro jejich velikou zajímavost.

Jindy šel s chlapcem Tiborem a tu viděl, jak před nimi padl hezký, bělavý kámen. Pan učitel jej zvedl a viděl, že je to kámen z mineralogické sbírky. Za chvíli padlo ještě několik podobných kamenů, vesměs ze sbírky. Slečna Anika se vyjádřila, že jich nechce a vyzvala pana učitele, aby si je ponechal. Pan učitel viděl, jak jeden kámen proletěl mezi ním a slečnou zcela volně jako motýl.

Velmi zajímavé je také pozorování pana učitele o některých dopadech kamenů. Jednou přilétl velký kámen - byl jako dětská hlava a jindy zase menší kámen jako pěst veliký, oba se dotkly lehce hlavy slečniny a spadly na zem tak volně, jako by je někdo pustil z ruky.

"Byla jste slečno udeřena?" tázal se pan učitel.

"Naprosto ne," odpověděla.

Mnohé kameny byly viditelné teprve, když se přiblížily k lidskému tělu na vzdálenost asi 30 cm. Najednou zčista jasna a jako z ničeho staly se jejich obrysy zřetelnými a teprve po doteku obdržely svou přirozenou váhu a padaly na zem.

Dalším velmi pozoruhodným zjevem, potvrzeným mnohými svědky, jest, že kamení proletovalo stěnami i uzavřenými okny a dveřmi do světnic a při tom nikdy nic nerozbily. Sklo v oknech nebylo poškozeno. Jen jednou se stalo, že kus uhlí přiletěl do kuchyně a prorazil skleněnou tabulku.

Rovněž bylo svědeckými výpověďmi dokázáno, že kamení padalo ze stropu právě tak, jako by proletělo střechou i stropem. Různé kameny přiletovaly i na sporák v kuchyni, ale nejen to, uhlí z truhlíku vyskakovalo

do světnice a také kuchyňské nádobí bylo neviditelnou silou sem a tam přenášeno.

Neznámá síla před zraky mnohých diváků jako by laškovala, přenášela mnohé věci ze stolu nebo z kredence na zem. Kalamář, popelník, váza a různé jiné předměty, jako jsou pro potřebu nebo pro ozdobu v každé domácnosti, byly zvedány neviditelným činitelem a přenášeny lehce a bez nárazu brzy sem a brzy tam. Různé misky stokrát se snesly ze stolu na zem a zase byly vyneseny na stůl. Malá panenka, soška, oblečená, tančila.

Když domácí lidé uzamkli pokoj na klíč a po nějaké době se vrátili, shledali, že všechny věci jsou přeházeny. Jiné věci se zase urovnaly.

Jednou seděla v pokoji babička s okuláry na nose a modlila se. A tu neznámá síla naházela okolo ní různé věci z pokoje a mezitím kamení a také přinesla ze zahrady jablko.

Ale projevy oné síly se neomezily pouze na kamení a věci bezcenné, nýbrž působily i na šperky, které se ztrácely a zase přilétaly. Tak z uzavřené přihrádky zmizely naušnice, náramky a brože. Většinou bylo to vlastnictví slečny Aniky, která však řekla: "Nic mne to nepřekvapovalo a nebála jsem se, že bych oněch věcí nenalezla. Řekla jsem si, že musím býti klidná a že se to vše zase vrátí. A když po nějaké době jsem něco hledala, tu náhle mně přes hlavu skočila brož. Jenom mne lehounce ťukla do hlavy, takže jsem měla pocit, jako by chtěla říci: Bláhová, vždyť jsem již zde!"

Jindy zase z malounko pootevřené zásuvky vylítaly všechny věci, které tam byly uloženy. Nebylo po nich ani stopy, až najednou se zase všechny objevily.

Jednou se ztratil ze dveří klíč. Nikde ho nemohli najít, ale za půl druhého dne padl slečně přes hlavu na zem. Jindy byl ze dveří týž klíč přenesen do kabelky, která visela na věšáku. Neznámá síla však nepracovala s předměty těžkými a s nábytkem.

Obyvatelé domu slyšeli někdy tak silnou ránu do dveří, načež následoval lomoz, jako by něco těžkého spadlo. Ale když vyběhli ven, nenalezli nic. Ku přenášení předmětů různé velikosti a různého druhu přistupuje tedy ještě jiný zjev, totiž zvukový. Jednou zase hudební nástroj vletěl pod pohovku a tam počal pískati. Vidíme, že veškeré tyto projevy neznámých sil mají svoji obdobu v přítomnosti t. zv. fyzikálních medií spiritistických.

Ale došlo ještě k mnohem zajímavějším věcem. Když toto házení kamením trvalo již tři dny, přešel strach domácí lidí a tu řekli jakoby žertem: "Cožpak kamení, ale kdyby tak padaly peníze!" A hle, jejich přání se splnilo. Nejprve přiletěl pětihaléř, potom desetihaléř, pak dvacet a padesátihaléř. Potom přiletěla i koruna. Neznámá síla si troufala na peníze stále větší.

"Stále padají takové drobné peníze, pětikoruna nespadne," řekla paní Kossanyiová: A pak sotva za minutu spadla mince 5korunová.

Z těchto fakt lze bezpečně souditi na jistou okolnost velmi zajímavou, že totiž síla, která se takto projevovala, musí rozuměti lidským myšlenkám a odpovídá na ně činy, z čehož vychází najevo, že je to síla inteligentní. Ale síla inteligentní se nazývá duchem, neboť jenom duch nebo duše může přemýšleti a uvažovati a rozuměti lidské myšlence. Zde ovšem přistupuje ještě jiná schopnost, kterou má v menší míře také člověk, totiž telepatie, čili přenesení myšlenky na dálku.

Ale zanechme nyní úvah a výkladů a pokračujme dále v líčení těchto událostí. Peníze nejen že přiletovaly, ale také se ztrácely. Tomu či onomu se ztratily peníze z tobolky. Lidé přítomní věděli dobře, mnoho-li mají peněz u sebe, ale najednou byly ty tam. Když se to stalo i slečně Anice, smála se tomu, řkouc: "Však ony zase přijdou!"

A skutečně, za chvíli se vrátily neviditelně do tobolky, anebo spadly na zem. Zase to vypadalo, jako jakési škádlení nějaké bytosti, která je rozmarná a která chce svojí mocí bavit sebe i lidi. V kredenci bylo najednou slyšet ťuk a když otevřeli kredenc, našli tam korunu. Velmi zajímavé výjevy se dály s penězi na silnici. Slečna Anika již před tím se velmi radovala, když viděla, jak za ní poskakoval pětihaléř. Brzy byl v její tobolce a najednou tam zase nebyl a pak zničehonic padl na zem.

"Však on přiletí!" řekla slečna, když se jí ztratil, a skutečně se tak stalo.

V neděli šel bánský úředník pan Kolář se slečnou a hochem Tiborem po silnici a tu spadl před slečnou 20haléř, potom zase jiný peníz před chlapcem a konečně přiletěla i desetikoruna a dvacetikoruna, což pozorovali i jiní lidé. Tázali se ovšem, čím jsou to peníze, ale nebylo pochyby, odkud tyto peníze přišly: přiletěly shora.

Toho dne sebrali tak asi 36 Kč a dali je do kostela. Ale tu ovšem již lidé jim počali vytýkati:

"Nu ano, vy si snadno můžete kupovati čokoládu, když vám peníze padají, ale kdož ví, odkud jsou!"

Jedna slečna z konzumu se ihned hlásila, že jí schází 30 Kč. V celku tak napadalo 61 Kč. Vidíme již z tohoto

případu, že magická síla, která zde působí, musí mít svoje omezení, a že jsou to případy zcela vyjimečné, neboť kdyby se podobné věci děly ve větší míře, docházelo by jistě velmi ke sporům a k událostem nevídaným!

Velmi zajímavé je sdělení, že v obci Dolíně před lety počalo také na jednoho pasáka padati kamení, které bylo vrháno neznámou silou, takže pasák nemohl podojit ani ovce. Tato věc má pro nás veliký význam, neboť něco podobného bylo oznámeno i z Užhorodu, kde rovněž došlo k podobnému padání kamení. Později se k tomu vrátíme.

Zmínil jsem se již několikrát, že v Kotrbachu došlo zcela zřetelně a neklamně k průchodu pevné hmoty pevnou hmotou a na př. pan učitel z Kotrbachu dosvědčuje, že s jinými lidmi byl svědkem, jak jednoho dne tam vpadlo do uzavřené místnosti 21 kamenů.

Pan učitel, jako muž inteligentní, počal činiti různé pokusy a navedl diváky, aby žádali: "Myslete na to. Chtějte, aby bylo shozeno to anebo přiletělo ono!" Ale veškeré napětí vůle a veškeré projevené přání bylo marné. V takových chvílích se zcela nic neudálo.

Obě osoby, ke kterým se pojili nejvíce tyto jevy, totiž slečna Anika a chlapec Tibor tvrdili: "My na nic ani nepomyslíme, a ono samo to přichází!" Také na kladené otázky odpověděli, že při výjevech nemají nijakých zvláštních pocitů.

Tato věc je velmi charakteristická pro podobné výjevy, kterých nelze vyvolat úmyslně. Je to dalším důkazem, že zde je v činnosti zcela neodvislá inteligentní síla, která činí, co jest jí libo a která neposlouchá lidského přání, leda jen v případech vyjimečných. Dělo se právě naopak. Všichni obyvatelé domu si přáli, aby toto vyrušování ustalo, by šli se modlit i do kostela a prosili Boha, aby přerušil toto trápení. Musili si mysliti, že to činí zlé mocnosti - snad důlní duchové.

Protože členové rodiny byli přesvědčeni, že sami nemají na těchto událostech nejmenší viny, byli uraženi, když někteří lidé řekli, že to je podvod a že klamou ostatní obyvatelstvo.

Kdyby bylo možno říci, že je to sugesce nebo halucinace (napsal dr. Šimsa), byli bychom hotoví brzy!

V našem případě neběží však o nějakou vidinu, ale o skutečnost, kterou mnozí lidé pocítili na svém těle.

Mnoho a mnoho svědků vidělo, jak kámen někoho udeřil a spadl na zem. Když jej zvedli, divili se, že nezranil těžce, neboť byl často značné váhy a že jen jaksi pohladil, jako kdyby se chtěl pomazliti. A což teprve, když různé věci v pokoji počaly přeskakovati sem a tam a přenášeti se! Škoda, že pan Dr. Šimsa tam nebyl s kinematografickým přístrojem!

Také nelze věci těchto vysvětliti tzv. davovou sugescí, čili viděním něčeho namluveného, protože střídání výjevů bylo velmi pestré a poněvadž kruh diváků nebyl naprosto v úzkostlivém očekávání nějakých duchů nebo strašidel. Veškeré tyto projevy neznámé síly vypadaly spíše jako zábava.

A tak bylo dokázáno, že vše to je pravda. Kamení skutečně lítalo, ale nikoliv podle fyzikálních zákonů tíže a rychlosti. Různé věci byly přenášeny v témž pokoji a různé věci procházely hmotou, jako dveřmi, stěnami, sklem - ale ovšem pro lidské oko neviditelně. Bylo již pověděno, že kamení padalo i ze stropu, jako by procházelo střechou a stropem.

Kamení přiletovalo neviditelně a teprve když se přiblížilo k tělu, zhmotňovalo se a stalo se viditelným a pak dopadlo na zem. Toto házení kamenů potvrdilo mnoho svědků a také z jiných zemí a později uvidíme, že podobné metání kamenů je velmi známou věcí, zvláště v zemích, kde lidé se dosud neodvrátili od přírody a od své víry v duchovní síly, jako na př. v Indii.

Že při tomto pochodu musí docházeti k jakémusi neznámému, čili okultnímu, fyzikálnímu nebo chemickému rozkladu dokazuje nejen skutečnost že kámen proletěl hmotou, nýbrž že při tomto procesu se zahřál.

Takové zahřátí bylo svědky potvrzeno mnohokrát. Moderní věda došla již dávno ku poznání, že všechny síly jsou vlastně obměnami jediné, což se vědecky nazývá "jednotou sil". Elektřina, světlo, teplo, zvuk, přitažlivost a odpudivost, magnetismus a všechny ostatní známé fyzikální síly jsou jen obměnami jedné a téže síly, která se nám jeví v jiných vlastnostech, podle toho jak je proměněna. Jednou se jeví jako světlo a podruhé jako elektrický proud, který za daných okolností se může zase proměnit ve světlo. To vidíme na př. u elektrické lampy. Magnetismus u dynamoelektrických strojů se mění v elektřinu, ale ta vzniká vlastně v takových strojích otáčením čili pohybem, který je zase vyvozován teplem v parním stroji, který dynamo pohání. Také chemická síla nebo krátce chemismus, čili slučování a rozlučování látek je touže jednotnou silou. Při chemickém slučování dochází často k výjevům tepelným a světelným, což zase nasvědčuje, že všechny síly mají společný původ. Také naše tělesné teplo není ničím jiným, než výsledkem starých chemických pochodů, které se dějí v našem organismu zažíváním, tedy výměnou látek, dýcháním a podobně.

Předesílám tuto úvahu a chtěl bych, aby si jí čtenář dobře zapamatoval, neboť z ní půjdeme dále, abychom si mohli vysvětliti jevy, které jsou nadfyzikální nebo jinak metafyzické, které jsou působeny silami, jichž věda dosud nezná, poněvadž unikají všemu měření a nedají se vyvolati hmotnými přístroji.

Je dále na bíledni, že všechny tyto síly a jejich projevy jsou v souvislosti s podstatou hmoty. To, co nazýváme hmotou, je dosud vědě velikou záhadou, ač i v tomto směru došli učenci v době nejnovější k výsledkům velmi pozoruhodným. Přihlédneme-li k nim a vezmeme-li ku pomoci ještě staré učení okultní o hmotě, jak je obsaženo ve svatých knihách indických, tak zv. Védách, uvidíme, že věda se s ním počíná shodovati a že dochází k závěrům, velmi podobným. A to je velmi důležité, neboť tím, jak jsem napsal již v úvodu, se věda ocitá na hranicích okultních zákonů.

Nyní však je třeba, abychom se zmínili ještě o jiných, podobných případech metání kamenů a věcí, které se udály v poslední době a jež vesměs byly zjištěny jako jevy okultní.

Nejdříve je tu případ v Šumicích na Moravě.

Také zde vyšetřoval vše pan Dr. Šimsa a došel k závěru, že také v Šumicích byl případ čistě okultní a že měl mnoho analogií s případem v Kotrbachu. Je ovšem zcela dobře možno, že některý dareba se při takových rozčilujících událostech "přiživí" a že pro svou zábavu si také hodí kamenem, ale to nepadá na váhu, neboť nám běží o zjištění padání kamenů drahami, jichž směr a výsledek nelze napodobiti ani rukou, ani jakýmkoliv přístrojem, neboť kámen, vržený silou fyzickou letí vždy obloukem, je viditelný a při dopadu rozbijí věc, na kterou dopadl a nikdy neprolétne hmotu tak, aby jí nepoškodil, nebo aby se nerozdrtil sám. Že některý kámen rozbil okno nebo tašku na střeše, je vedlejší, kdežto hlavní věcí je naopak, že při tomto metání kamenů nebyl nikdy nikdo poraněn. Takového mistra v házení bychom nenalezli na celém světě. Ano, hodit kamenem po někom a udeřit ho, to dovede každý vesnický kluk, ale vrhat sta kamení mezi lidi a zasáhnouti je, ale bez bolestného úderu, to umí jen psychická síla. Uvidíme dále proč!

Tedy Šumice! Pan Dr. Šimsa psal o tom asi následovně:

"V týž den, jako v Kotrbachu, tj. večer dne 12. srpna 1927; počalo také v Šumicích řádití záhadné padání kamenů. Také zde padalo kamení ve dne i v noci a rozbíjelo tabulky i tašky, ale nutno konstatovati k utišení pobouřených lidí, že se nikomu nic nestalo. Kamení bylo velice rozumné i žertovné. Lítalo proti všem zákonům fyzikálním vrhu parabolického, totiž křivky, jakou letí každý vržený nebo vystřelený předmět na zemi, proti zákonům rychlosti a setrvačnosti v libovolných směrech, vodorovně, šikmo, do výšky, jakkoliv. Celá vesnice byla ovšem pobouřena. U Šmerdů a u Železných straší! To bylo ovšem divadlo pro staré i mladé! A představení bylo skoro denně, jak ve dne, tak v noci i časně zrána, jak si kdo přál.

Duch, který metal kamení, se nedal dlouho prositi a těch pár skleněných tabulek věru stálo za to. A potom ta senzace! Přišli četníci z Posořic a z Rousinova, hlídali, číhali, chtěli chytit neznámého pachatele, v noci slídili s elektrickými lampičkami po zahradách a v korunách stromů, i za komíny - ale nenalezli nikoho. Také přišli dobrovolní hasiči a hledali a když mezi sebou rokovali, v tom jim padl kámen zrovna k nohám, nebo udeřil do drátů elektrického vedení podél cesty až drát zařinčel, kamení bubnovalo do střechy, bilo do dveří, a vedle hlavy jednoho hlídače byla kamenem vyražena tabulka. V tom přišel jakýsi venkovský mudrc a prohlížel otvor v okně a pak otvor v žaluzii. Prapodivná věc! Vždyť oba otvory jsou tak proti sobě, že není vůbec možno, aby někdo házel buď z výšky neb dálky. Pak by musily býti otvory ve směru šikmém a nikoliv vodorovném, jako zde!

A zatím, kdy zástup lidí stojí na silnici mezi postiženými domky, léta kamení do obou domků z opačných stran zároveň. Musili by tedy házeti dva darebové, ale jak dovedně by musili házet!

V celku hlídali v Šumicích čtyři četníci a protože se věc se rozhlásila, přišli se dívat zvědavci z okolí i z Brna, ba, až z Jihlavy."

Pan Dr. Šimsa pokračuje ve svém líčení:

"Šumice je bohatá vesnice, velmi dlouhá, asi půl hodiny a má na tisíc obyvatel. Uprostřed vesnice, kde domky jsou na stráni jako v Betlémě, stojí při silnici domek čís. 126 a proti němu dole pod skalkou je domek čís. 38. Do tohoto domku začalo padat kamení dne 12. srpna večer a hned na to i do hořejšího domku k Šverdovům, do pokoje k paní Glossové i k stařečkům do kuchyně. Bití kamenů do dveří, střechy a oken trvalo dlouho do noci a druhý den se opakovalo.

Pak byl tři dny klid, ale poté začalo padati kamení i ve dne a také brzy z večera již od klekání. Když lidé prohodili, že za krátko bude padati kamení i v poledne, tu druhého dne začalo v poledne opravdu padat.

"Jakoby nás někdo poslouchal a tím se řídil," vypravuje švagr Glossové, "snad to začne i časně ráno." A opravdu, u Železných pozorovali jednoho dne o půl čtvrté hodině ranní, že něco hodilo od skalky, ze dvora Šmerdů. Ale nikoho nenalezli.

Kamení padalo v kratších i menších intervalech 2-5 minut, a pak zase byl klid třeba celou hodinu. V celku bylo roztlučeno 30 tašek na střeše domu čís. 126 a také tam bylo rozbito 14 okenních tabulek. Kamení napadalo velmi hojně, takže ho mají na dvorku celou hromadu.

Jednou přijeli lidé z trhu z Rousinova na nákladním autu, na němž byly naloženy koše. Chtěli se podívat na čarovné kameny a jak zastavili u domku, přiletěl kámen mezi koše.

Poštovní posel vyprávěl také několika lidem na ulici, že tudy chodí neustále a že na něj nikdy nic nepadlo. Ale sotva to dořekl, přiletěl kámen a spadl mu k nohám.

Ale děly se ještě jiné věci. Tak na př. v noci najednou počaly slepice v kurníku děsně křičeti a když se tam šli podívat, byly slepice skrčeny v pytli. Když je vysypali, bylo dobře."

Dr. Šimsa dochází po tom, co vyšetřil, k následujícím úsudkům:

"Především je třeba odpovědět na otázku, zdali to vše je pravda. Není to halucinace, nebo sugesce? Není. Je to skutečnost. Kamení skutečně lítalo a o původu okulturním svědčí následující:

1. Úplná analogie, či podobnost s jinými případy, zejména s kotrbašským, ačkoliv ten byl tak klasický a typický, jaký se málo kdy vyskytne.
2. Kamení lítalo ojedinele i ve skupinách, jako déšť. Bušilo do zdí, dveří a oken, ale nikdy nikomu neublížilo. Někteří pozorovatelé potvrzují, že kameny byly teplé, když je sebrali.
3. Kamení lítalo z různých stran a různým směrem v témže čase. Směr dopadu do světnic neodpovídal vrhu obyčejnému, ale vodorovnému.
4. Čas padání řídil se podle přání a obav diváků, jako by neviditelná inteligence vše slyšela a řídila za vzdoru nebo pro postrach a pro senzaci, nebo ze zábavy.
5. Je-li původ okulturní, tj. působí-li zde psychické síly, pak ovšem nelze pachatele najít. Že nebyl nikdo přistižen, to konečně by samo o sobě nerozhodovalo, protože jsou na světě i jiné události neokulturní, kde viník nebyl také nalezen.

Nemusím ovšem připomínat, že každé padání nebo házení předmětů není okulturní. Vysvětlení může být pouze přibližné, jako v případě kotrbašském a jiném podobném. Neznámá síla psychická působí odhmotnění, zhmotnění i pohyb, které řídí svým rozumem, vycházejíc ze zdroje inteligentního.

V případech poměrně jednoduchých, jako bylo zde, jsou okultisté zvyklí hledat zdroj v některém člověku, který, aniž o tom měl plného vědomí, vyvíjí tzv. mediální schopnosti. Našlo se dítě, hoch, dívka, k jejichž osobám se tyto jevy vázaly. Nebylo by ovšem spravedlivé obviňovat takové lidi ze zlomyslnosti, jako by vše to prováděli o své vůli. V historii okultismu jsou také případy, že silná média, vycvičená a magickou silou nadaná, prováděla podobné úkazy. Jsou však také případy, kdy nevystačíme s teorií, že by vše to prováděla duše čili psychická média nebo jeho podvědomí a musíme připustit v poslední instanci sílu neznámých inteligencí. Dnešní naše věda nedovede vše ještě vysvětlit, ale okultismus vždy předbílá pozitivní vědu."

Potud pan Dr. Šimsa. Je ovšem pravda, že jak v Kotrbachu, tak i v Šumicích byly nalezeny osoby, ke kterým se neznámá síla psychicky pojila. V Kotrbachu to byl hoch Tibor a slečna Anika, neboť oba mají nesporně mediální schopnosti. V Šumicích to byla bezpochyby paní Glossová nebo snad někdo jiný. Je zajímavé, že okultisté již dávno došli k poznání, že takové vybíjení magických duševních sil nevyvolané, se obvykle pojí k mladistvé osobě 12-15leté, buď k hochu nebo k dívce a že takové mladistvé osoby jsou při tom v pohlavním vývoji.

Vysvětlím dále, jak pohlavní vývoj souvisí s magickými či psychickými silami.

Dalším případem, který se odehrával rovněž v naší republice a k němuž došlo také v měsíci srpnu a září, se udál v Užhorodě.

Také tam vyšetřoval věc pan Dr. Šimsa a shledal, že i v Užhorodě šlo o jevy okulturní, které měly stejný charakter, jako v Kotrbachu a Šumicích. Kamení lítalo všemi směry a dopadalo na střechy domů a také blízko lidí, ale nikdo nebyl poraněn, ač některé kusy vážily až 2 kg.

Zajímavé je, že v Užhorodě se odehrával celý případ v ulici mezi domy. Nejdříve počalo padat kamení na dům truhláře Steierera v ulici Sobranecké, jakož i na jeho dílnu ve dvoře a pak i na střechu domu Dra Hackela, kde bylo kamením rozbito jedno okno. Kameny - mezi nimi byly 2-3 kg balvany - dopadaly někdy v pravidelných intervalech, jindy hned za sebou v pravidelném dešti. Dobrovolníci prohledali celé okolí, ale neviděli nikoho, kdo by kameny házel, ačkoliv kamenný déšť nepřestával padat. Stejně bezvýsledné bylo nedělní hledání strážníků. Duchové, jak se zdá, nepřilíší respektují pozemské moci, poněvadž veliké kameny a kusy cihel padají přímo před nosem policistů na zem a na střechy obou domů. Tak psaly denní listy.

Rovněž v Užhorodě je zajímavé, že asi před třiceti lety, podle prohlášení jistého advokáta, došlo tam k podobnému záhadnému metání kamenů, kterých dopadlo takové množství, že jimi byl naložený plný vůz.

Připomínám, že i blíže Užhorodu jdou doly, což má svůj zvláštní význam.

Případu v Košťanech nepopisuji, ačkoliv má mnoho obdobného s případy již vylíčenými, protože jak již pověděno napřed jest podezřelý tím, že některé osoby byly létajícím kamenem zraněny, což odporuje původu okultnímu. Je totiž známo, že oněm silám, které provádějí tyto věci, není dovoleno zraniti kohokoliv.

Jiným, velmi zajímavým případem, je metání kamenů v Mikulově, v jižní Moravě. Mikulov je krásné historické městečko se starobylym zámekem a podle zjištění Dra Šimsy padalo tam kamení celé čtyři měsíce, než o něm přišly první zprávy. Lidé postižení se ovšem z počátku domnívali, že jevy, ke kterým došlo, jsou působeny dábelskými silami a proto byli nemálo poděšeni a povolali na pomoc kněze, který přišel, aby domek vykropil. Ale sotvaže vstoupil s nádobou, ve které byla svěcená voda, byla neznámou silou nádoba převržena, takže se voda vylila na zem, a kněz, vida, že jeho zákrok bude marný, ihned odešel.

Následující podrobnosti, pokud mně utkvěly v paměti, sdělil mi ústně Dr. Šimsa, který si nelenoval, zajeti také do Mikulova, aby věc vyšetřil. V Mikulově našel snadno domek, ve kterém "straší" a tu se seznámil s mladou paní R. a její čtrnáctiletou neteří a poněvadž podle vypravování obou viděl, že okultní síly se pojí k oběma jmenovaným, počal věc zkoumati.

"Sedím v kuchyni," vypravoval mi pan Dr. Šimsa, "a rozmlouvám o případu a při tom pozoruji okolí a zjišťuji, že jsou zamčeny dveře a také okna. V tom najednou dosti značná rána a k mým nohám se snese pravý déšť menších kamenů, které dopadly na podlahu. Vyšetřil jsem, že kamení toto je právě takové, jaké leží všude na cestách v okolí."

Pan Dr. Šimsa má tyto kameny doma a ukázal mi je. Také z ostatních jmenovaných míst má kameny a jiné věci, které byly vrženy neznámou silou nebo bytostí neviditelnou.

"K večeru chtěl jsem jíti s paní K. a její neteří do sklepa. Daly mně malý kousek svíčky, který byl však kraťoučky, takže jsem se domníval, že se popálím. Pomyslím si tedy: Kéž bych měl nějaký kousek plechu, nebo něco podobného! Sotva to domyslím - řink! - a k mým nohám se valí plechová krabička od krému na obuv!"

Vidíme tedy nanovo, jak neznámá síla čte lidské myšlenky a jak je-li jí libo, jim vyhovuje. Při tom netřeba podotýkati, že výjevy tyto i všechny ostatní, které Dr. Šimsa sám pozoroval, byly za takových okolností provedeny, že nikdo z lidí jich nemohl vykonati nebo jim i napomáhati.

Po nějaké době, když zmíněný lékař seděl zase u přítomnosti obou žen ve světnici, přiletěl balíček cichorie ve žlutém papírovém obalu.

"Odkud je ta cichorie?" tázal se Dr. Šimsa.

"Támhle z malé almárky - je jich tam několik uloženo!" odpověděla paní K.

A skutečně po otevření almárky viděl lékař, že je tam skutečně ještě několik podobných balíčků. Také tento balíček si přivezl pan Dr. Šimsa do Prahy. Tolik jen úvodem, neboť vypočítati všechny události, které se sběhly v Mikulově, vedlo by nás daleko. Paní K. i její neteř, jakož i mnoho jiných osob vypravovalo souhlasně, že kamení a jiné předměty počalo létati již před čtyřmi měsíci a že někdy byl na několik dní pokoj, aby strašení se pak dostavilo vždy se silou dvojnásobnou.

Ale již na počátku těchto jevů se bytost neomezila jen na házení kamením, nýbrž věnovala zvláštní pozornost ještě jiným věcem, zvláště klíčům ode dveří. Když někdo se uzavřel v pokoji a chtěl po chvíli vyjít, nemohl otevřít dveří, poněvadž bylo zavřeno na klíč. Ale klíč netrčel snad v zámku ze strany vnější, nýbrž byl neznámým činitelem odnesen - neznámo kam. Tak se musilo vždy násilím otvírati a když obyvatelé domku klíče odstranili a zavřeli dveře v některé místnosti jenom na kliku, byla u dveří utržena vnitřní klika, takže dveře zůstaly zase zavřeny. Celkem se ztratilo za tu dobu přes 30 klíčů a veliké množství klik!

Jak vidíme, byl celý charakter tohoto strašení zase škádlivý. Tu a tam sice bylo sice rozbito zase nějaké nádobí nebo tašky na střeše, nebo i okno, ale nic jiného. Škoda způsobená odnášením klíčů a utržením klik je přece jen dosti nepatrná. Kamením neb jinými věcmi nebyl zase nikdy nikdo poraněn.

Ale ztrácely se i jednotlivé kusy oděvu, jako pláštěnka a jiné věci, které byly dlouho marně hledány, až konečně se náhle objevily právě tam, kde je hledali před chvílkou a kde jich před tím zcela jistě nebylo. Jednou či dvakráte došlo také k jistým zjevům. Čtrnáctiletá slečinka spatřila totiž mihnouti se jakési malé mužičky v rudých kalhotách. Prohlásila, že vypadali jako čertíci, ale já mám spíše domněnku, že to byli skřítkové, čili gnómové - totiž duchové přírodní, kteří sídlí ve skalních svých bydlíštích pod zemí a všude tam, kde jsou blízké doly - hlavně báně - kde dobývají kovy! K této své domněnce se ještě vrátím, protože má jistou souvislost s jinými zjevy, jež se odehrávaly na naší zemi - totiž s nedávným zemětřesením, které v říjnu tohoto roku postihlo i Prahu a jež bylo v mnohem větší míře pozorováno dle časopisu až v Kapském

Městě a rovněž i v Jižní Americe a v některých částech Asie. Geologové ihned vykládali, že pod Evropou se hroubí v určitém směru, který vede přes Vídeň, podzemní rozsedlina, do které se propadají ohromné spousty skalních hmot, a že toto propadání způsobilo ono evropské zemětřesení. Ale v zápětí na to došli zprávy z nejbližších míst celého světa, jak nahoře uvádím, a tak geologové byli poučeni o něčem zcela jiném! Letošního roku je země velice neklidná a již zase došla zpráva radiová z Batavie, ve Východním moři indickém, kterou byly varovány lodi, nalézající se uprostřed Tichého oceánu, před ohromným vlnobitím, které bude asi způsobeno velmi silným podmořským zemětřesením.

Jak tyto pozemské výjevy souvisí s projevy podzemních inteligentních sil, ukáží později. Nyní se vrátíme však nanovo k oběma medijně nadaným ženám z Mikulova.

Když Dr. Šimsa vyšetřil, že medijní síly se pojí k paní K. a její neteři, umínil si, že je vezme s sebou do Prahy, do svého bytu, aby mohl jevy pozorovati pohodlněji. Před tím však odjela neteř paní K. do Brna, kam byla pozvána jedním spiritistickým kruhem a kde bylo také pozorováno v bytě zcela cizím velmi mnoho rozmanitých okultních výjevů, při čemž však podotýkám výslovně, že tam nebyla pořádána pravidelná sezení po způsobu spiritistů, nýbrž že střídající osoby přicházely a odcházely, sedíce a rozmlouvající zcela volně, při čemž docházelo k mnohým úkazům.

Předměty byly přenášeny z místa na místo, některé se ztratily a pak se zase neočekávaně objevily a některé věci byly přenášeny viditelně, tak na př. klobouk jednoho pana učitele byl zvednut, aby pak proletěl oknem z domku ven do zahrady.

Neteř paní K. se pak vrátila do Mikulova a pan Dr. Šimsa přivezl ihned potom obě média s sebou a ubytoval je ve svém domě v malém podkrovním pokojíčku a nedlouho po jejich příchodu začaly okultní výjevy rozmanitého druhu i v domě Dra. Šimsy. Rozmanité věci byly vrhány neznámou silou na zem a některé z nich proletěly i stěnami. Peníze z tobolek obou žen se nevysvětlitelným způsobem ztrácely, podobně tak jako v jejich domově v Mikulově, kde ve skutečnosti jim bylo vzato asi 300 Kč, kromě jiných částek, jež se však vrátily, nebo byly nalezeny daleko na poli, ale oněch 300 Kč se již nevrátilo. Neviditelná bytost doprovází obě média kamkoliv se odeberou. Na př. jednoho dne vešly obě ženy k cukráři a když snědly nějaký pamlsek, chtěla neteř paní K. platit, vědouc, že má ve své brašničce 16 Kč. Otevřela brašničku, ale k velikému svému úleku se přesvědčila, že peníze z brašničky zmizely. Kdyby její teta paní K. nebyla měla s sebou peněz, byly by se ocitly obě zajisté v situaci velmi nepříjemné.

Také v domě Dra. Šimsy došlo ke ztrátě klíče u dveří podkrovního pokojíku, takže musil býti jednoho dne ráno otevřen zámečnickem. V přítomnosti pana doktora bylo převrženo velmi těžké křeslo v jeho čekárně vedle ordinace síně, když právě v oné místnosti nebylo živé duše a když lékař sám s oběma ženami byl v ordinace síni. Dostí těžká kožená brašna byla svržena třikrát za sebou s pohovky a když jsem téhož dne přišel k doktorovi na návštěvu, byl jsem svědkem, jak kovový kroužek o průměru asi 3 cm byl vymrštěn s pohovky tak, že téměř proletěl mým tělem, ač nebylo nic viděti, ale pouze jsme slyšeli cinknutí a konstatovali, že kroužek ze svého místa zmizel. Letěl směrem ke dvojitým dveřím a odrazil se na prahu, ale tak, že v pravém úhlu vletěl právě na levou stranu mezi obě poloviny dvojitých dveří.

Rodina Dra. Šimsy měla ovšem příležitost pozorovati mnoho jiných výjevů, které se děly a dějí vždycky samovolně a nelze ani přáním ani rozkazem nijak vyvolati.

Výjevy takové se daly za plného denního nebo elektrického světla, a sice u přítomnosti několika osob, takže mohly býti zcela dobře pozorovány. Na příklad těžká židle bez jakéhokoliv doteku se posunovala po podlaze a nakláněla se pak svým opěradlem k jedné přítomné dámě, jakoby ji na sebe chtěla upozorniti, kusy oděvu zmizely a ač hledáno po celém bytě, nebyly nalezeny, a teprve odpoledne téhož dne byly pěkně složeny pod jedním křeslem. Kromě těchto výjevů telekinetických čili působení do dálky neznámou silou, bylo tu a tam slyšeti také různé zvuky. Za mé přítomnosti bylo klepáno na zevní dveře, anebo se ozvaly zvuky, jakoby někdo stiskl knoflík elektrického zvonku (zvonek však nezvoní - je bez proudu) a když někdo běžel otevřít, nebylo přede dveřmi nikoho.

Abychom ukázali, že podobné zjevy, jako metání kamenů, se děje i jinde, cituji zde článek, který byl uveřejněn roku 1924 v časopisu "The Occult Review" od Grahame Houlblona, při čemž redakce zmíněného listu se zaručuje za pravdivost celého případu.

Houlblon píše:

"Mluvili jsme o duchách, ve které, jako obvykle, málokdo z přítomných věřil. Ale to jim nevadilo, že přece skoro všichni vypravovali nějakou příšernou historku, k čemuž pak dodali jakési "rozumné vysvětlení".

Konečně se ujal slova také náš přítel lékař. Privil: "Znáte Fatephur, které je vzdáleno asi padesát mil od Lahore, a proto doufám, že alespoň někteří z vás budou znáti modré bungalow, které stojí naproti

kriketovému hřišti."

"Míníte tím onen dům, ve kterém straší?" tázal se jiný muž ze společnosti.

"Ano - jenže teď tam nestraší. Znal snad někdo z vás Webstera z průplavního oddělení?"

"Toho, který zemřel na cholera na průplavu sirhindském, asi přede dvěma roky?"

"Ano, právě toho. Přišel do Fatehpuru ke konci studeného období a myslil, že má štěstí, poněvadž stanice byla dosud naplněná lidmi a poněvadž přece jen mohl najmouti modré bungalow lacino. Ve skutečnosti však šlo majiteli jenom o tom, aby obdržel nájemníka za každou cenu. Ale následujícího dne po příchodu žádal ho jeho sluha o dvě rupie, a když se ho tázal, nač je chce mít, řekl sluha, že na potravu pro ďábla, který žije na posvátném fíkovníku. Onen strom byl jediným na nádvoří a stál blízko domu, takže jeho větve se dotýkaly střechy verandy. Webster ovšem řekl, že nebude krmiti nějakého čerta, ale tázal se po podrobnostech a tu mu bylo pověděno, že když po setmění není položeno potravu ke kořenům stromu, tu že ďábel, který v něm žije, hází na dům kamení.

"Proč tedy neházel kamením včerejší noci?" tázal jsme se.

"Vaše milost byla unavena a proto jsem tam dal potravu sám," odpověděl sluha.

"Ach, nesmysl!" pravil Webster, "musí to býti přece duch nějakého Hinda a dobrý muslim, jako vy, nebudete se ho přece bát!"

"Já se nebojím, sahibe, alespoň ne příliš. Ale většina vašeho služebnictva jsou Hindové. A také nepokoj se týká právě domu a bude rušit vaší milost a nikoliv služebnictvo."

"Uvidíme; myslím, že je to jen nějaký lenivý ďábel, který svým ďábelstvím chce získati lacino živobytí."

Zůstalo tedy při tom a Webster již na to nepomyslel až po obědě, když byl zaměstnán nějakou opozdílou korespondencí. Pak náhle bez veškeré výstrahy přiletělo něco s bouchnutím na stůl. Ukázalo se, že to byl velký kus cihly, který porazil kalamář a srazil ještě několik jiných věcí. Webster vyběhl zuřivě, ale venku nebylo živé duše. Když pak se zastavil na okamžik na verandě, nastala opravdu lavina kamení, které poletovalo všude kolem, přicházejíc, jak se zdálo, ze stromu, ale žádný kámen ho neudeřil. Mohu říci s určitostí, že od počátku do konce nebyl nikdy zasažen.

Potom běžel ke stromu a díval se nahoru i kolem, ale neviděl nikoho, a zatím, kdy se tak díval, padla nová prška kamení na dům a na verandu. Zavolal svého sluhu Shaika Nubbeea a poněkud prudce se ho tázal, kdo to hází kamením. Shaik Nubbee se podíval nejistě na strom, mumlaje, že neví, a Webster ho poslal pro metaře, aby odstranil ze dvora kamení a z pokoje rozbité věci. Ale metař se nechtěl za žádnou cenu přiblížit ke strašidelnému stromu a vzkázal, že odešel do bazaru. A Shaik Nubbee poznamenal potichu, že není ještě příliš pozdě dáti tam nějakou potravu, ale byl za to odměněn divokou výtkou. Potom se Webster vrátil, doufaje, že bude moci pracovat, ale toho večera již nevykonal ničeho a také mnoho nespál. Bombardování pokračovalo v přestávkách po celou noc a značná část kamení proletěla oknem, ba dopadla i na jeho postel. Říkám, že to byly kameny, ale poněvadž to bylo v Pandžabu, nebylo těch kamenů mnoho, ale spíše to byly cihly a tvrdé hroudy.

Následujícího dne šel Weber na policii a počal vypravovat svůj příběh.

"Ach, vy jste si najal modrý bungalow naproti kriketovému hřišti?" odpověděl policejní komisař. Jste již pátým člověkem, který ke mně přichází kvůli tomu ďáblu. Je to marné - učiníte nejlépe, když zaplatíte ty dvě rupie. Za tu cenu budete mít klid laciný."

"Nechť to vezme vše ďas!" pravil Webster. "V předpisech o placení pokut není nic o ďáblech. Je to nějaký uličník, který hází kamením z některého sousedního dvora a vaší povinností je chytit ho."

"Ano, kdyby se chytit dal! Nevím, co to je, ale dal jsem již nádvoří obklíčit a nejen svými lidmi, nýbrž i řadou mužů z klubu a také jsme prohledali veškerá nádvoří kolem a zjistili jsme, že nikoho není na blízku, kdo by házel kamením, a při tom jsme také obklíčili váš dům ze všech stran. Ale přes to trvalo házení kamením vesele dále."

"A neviděli jste, odkud přicházejí?"

"Ze stromu. Viděli jsme zcela zřetelně létati mezi stromem a domem. Ale nebylo ani stopy po nějakých kamenech na oné straně stromu, která je obrácená k domu, ani na opačné straně. A také žádný kámen nepřiletěl směrem jiným. Také na stromě nebylo nikoho kromě mne, ale když jsem byl nahoře, trvalo to stejně."

Házení kamením pokračovalo skoro stejně i za dne, v odpoledním vedru právě tak jako v noci a Webster to vydržel tři dny. Jeho služebnictvo jevílo však potom známky hrůzy. I vzdal se, platil za potravu a měl pokoj. Potrava byla kladena správně na místo - o tom se Webster přesvědčoval osobně - ale za ranního svitu byla pryč. Několikrát bděl, aby viděl, kam potravu přichází, ale nikdy nic nespátl, ani tehdy ne, když zůstal

celou noc na verandě a bděl. Ať to bylo cokoli, co potravu bralo, dovedlo ji vzít Websterovi přímo před nosem, aniž co spatřil. Avšak házení kamením ustalo – a to bylo důležité – on mohl spát a pracovat. Jak řekl policejní úředník měl klid dosti lacino.

Webster byl slušným člověkem a pracovitým. Ale v obyčejných záležitostech byl trochu z oněch lidí kteří se dávají snadno svést někým, kdo dovede prázdně tlachati. Někteří hlupáci z klubu se mu počali posmívat, že věří takovému nesmyslu, jak to nazvali a radili mu, aby dal strom porazit a aby nevyhazoval svých těžce vydělaných rupií a on konečně byl tak pošetilý, že přestal platit za potravu a řekl svému sluhovi, aby opatřil nějakého drvoštěpa z bazaru, který by strom porazil. Výsledkem toho bylo, že ďábel stromu seděl mu zase v týle, a drvoštěp, jakmile uslyšel, co je od něho žádáno, odmítl přímo dotknouti se stromu a také žádný jiný drvoštěp se nechtěl k místu přiblížit, když zvěděl, jakou práci má vykonat. Zatím ovšem házení kamením pokračovalo hůře než před tím a také nastaly nesnáze se služebnictvem.

O několik dní později, když se Webster vracel z vyjíždky koňmo, dohonil tři muže, kteří byli zřejmě cestujícími drvoštěpy, neboť měli s sebou nástroje svého řemesla. Tázal se jich, zdali znají Fatehpur, a když mu řekli, že tam nikdy nebyli, tázal se jich, zdali by chtěli práci. Když přisvědčili, vzal je s sebou do svého bungalowu a za hodinu byl ďábelský strom poražen. Téže noci neházel nikdo kamením a od té doby vůbec ne.

Ale dvě věci se staly následujícího dne. Jednou z nich bylo, že Webster obdržel rozkaz, aby se ihned odebral na prohlídku nějaké poruchy sirhindského průplavu – to bylo místo, kde konečně zemřel. Druhou věcí bylo, že oba starší drvoštěpové – ukázalo se, že to byli bratři – přišli na policii a udali se, že svého mladšího bratra předešlé noci zabili ve spánku. Pro tento zločin byli oběšeni.

U soudu se vyjádřili, že neměli k vraždě pohnutky, že svého bratra milovali. Bylo také dokázáno, že to byla rodina, jejíž členové byli k sobě neobvykle přítulní. Dále vypověděli, že se zhrozili toho, co učinili, a tvrdili, že k tomu byli donuceni démonem onoho stromu. U těchto výpovědí vytrvali až do své smrti."

"A pak – snad démon stromu přinesl Websterovi cholera?"

"Na světě jsou různé jiné věci – zvláště v Indii! Nazvali to cholerou, ale Webster byl v hrobě půl druhého dne, než nejbližší lékař mohl k němu přijít. Když přišel, vyprávěli mu sluhové se Shaikem Nubbeem v čele, že to nebyla ani cholera, ani zimnice, ani jiná nemoc, kterou někdy viděli nebo o ní slyšeli, nýbrž že Webster zemřel v zuřivém šílenství. Při tom vypravovali podrobnosti, jichž nelze opakovat a dodávali, že jsou přesvědčeni, že démon stromu ho usmrtil proto, že dal porazit jeho fíkovník. Podrobnosti, které udávají, a o nichž byl lékař přesvědčen, že jsou pravdivé, byly takového druhu, že nikdy neslyšel nic podobného."

"Musilo to být tedy velmi pěkné – ale jak o tom víte?"

"Poněvadž jsem byl právě oním lékařem!"

Podobných příhod – zejména z Indie – ale také z jiných tropických zemí, bylo by možno uvést dlouhé řady. Nalézáme je velmi často ve španělských (totiž jihoamerických), francouzských, italských a zejména anglických cestopisech koloniálních. Pokud se týká zemí evropských, je velmi mnoho zpráv okultních zejména z Anglie, Skotska a Irska, ale také ze zemí jižních, jako z Balkánu, jižního Ruska a rovněž i ze Slovenska.

Zde si můžeme položit otázku, proč v Evropě střední dochází k podobným zjevům málokdy, kdežto jinde (v tropech a krajinách s menší kulturou) se udávají tak často?

Na tuto otázku odpovíme v následující kapitole.

Kapitola II.

Víra klíčem k duchovním věcem

Přemýšlíme-li o událostech okultních, vidíme, že se děly u větší míře ve starověku a ve středověku a pak že se až dosud dějí v zemích buď nevzdělaných, a nebo jenom málo dotčených kulturou. Také si vzpomeneme, že máme spoustu zachovaných pověstí, pohádek, bájí a starých mýtů a legend, ve kterých se nám zachovaly zbytky zpráv o různých "zázračných" událostech, které se děly za starých dob a tu je pozoruhodno, že takové pohádky, mýty a legendy a báje máme ze všech zemí a že nám je zůstavili všichni národové. Filozofie a jiná odvětví vědy nám vykládají, že je to proto, že člověk má vrozený sklon k víře ve věci nadpřirozené a nedsmyslné a že rád se jimi obírá a proto že jim věří.

Tento výklad je naprosto mylný, alespoň pokud se týká odstavce druhého. Člověk má ovšem sklon k věcem nadpřirozeným a nadsmyslným, ale tento jeho sklon nevychází z nekulturnosti jistých národů, nýbrž jeho

příčina je právě v člověku, protože člověk je, byl a bude vtělenou bytostí neviditelnou, jejímž domovem je svět, který stojí nad naší přírodou, kdežto náš svět hmotný jest mu zemí naprosto cizí, kterou obývá jenom na chvíli.

Ve všech takových případech, kdy se nám vypravuje o věcech zázračných nebo nadpřirozených, vidíme všude, že běželo o lidi, k nimž se takové události pojily, jakých lidský rozum ani pochopiti ani vysvětliti nemůže. A vždycky to byli lidé, kteří buď nějakým způsobem dosáhli milosti boží a s ní také zázračné síly, a tu to byli buď světci, anebo zase lidé, kteří způsobem neznámým dosáhli tzv. čarovných nebo magických sil a potom s jejich pomocí konali tzv. divy.

Za druhé pozorujeme, že v době moderní se dějí podobné nevysvětlitelné věci až dosud v zemích, kde obyvatelstvo je buď nekulturní, anebo kde je tak nábožensky založeno, že přes svou kulturu lne ke světu neviditelnému, s vírou nezlomnou. Takovým národem jsou na příklad dnešní Angličané. Jejich smysl pro praktický život je až příliš dobře známý, neboť Angličané jsou jistě nejen výborní obchodníci, ale také jsou to lidé, stojící na výši všeobecné vzdělanosti. Ale zároveň nikde jinde není tak pevná víra v Boha a nikde jinde není obyvatelstvo tak pevně založeno nábožensky, jako ve všech zemích anglosaských. A přece Anglie je zemí, kde je nejvíce tzv. strašidelných domů, kde až dodnes se zjevují tzv. elementalové čili přírodní duchové i lidem, kteří nemají o těchto věcech ani zdání a kteří o nich nikdy ani nesnili. Tam totiž, kde duch národa je všeobecně nábožensky založen, nezáleží naprosto na jednotlivci, je-li skeptikem nebo nevěrcem. Tam, kde velká většina obyvatelstva věří v nadsmyslné, jsou otevřeny dveře do oněch neznámých světů sil divotvorných a magických a tím je spojení tohoto světa s oním světem skutečně.

Stejně je tomu také v zemi málo kultivované. Ještě dnes kolují na př. na našem Slovensku mnohé a mnohé zprávy o čarodějích a čarodějnicích, dosud žijících a dosud působících. Takové zprávy jsem obdržel buď ústně nebo písemně od různých lidí, - našich lidí, kteří přišli na Slovensko za svým povoláním a kteří znají okultní nauky. Ale my víme dobře, že na Slovensku, jako snad nikde jinde v celé naší republice, je lid nedotčený dosud kulturou, lid, který je hluboce nábožensky založen a tím jsou také dány docela jiné poměry, než v jiných zemích československých, kde materialismus a skepticismus utlumily tyto původní pocity člověka a tím se ony dveře do neznáma uzavřely a klíč ke světu okultnímu se ztratil.

Podobné poměry, kdy člověk zůstal ještě bytostí přírodní, kdy si ponechal ještě svoje dávné názory, vládne také v zemích balkánských, na Rusi, a ještě více ovšem u národů nevzdělaných v krajinách tropických, na př. v Africe a u domorodců Střední a Jižní Ameriky a zejména pak v Indii. Při tom je zajímavé, že tyto složky lidských názorů o přírodě viditelné a neviditelné zůstávají bez všeho vlivu na vládnoucí soustavu náboženskou. Ani křesťanství, ani buddhismus, ani mohamedanismus, ani vedantismus, čili náboženství brahmínské, ani kterékoliv jiné nevadí nikterak okultním zjevům. Hlavní věc jest víra v duchovno a náboženské založení. A kde oboje stává, kde národ jest ve své většině obojím proniknut, tam se udržely do dnes okultní jevy, v míře skoro takové, jako za dávných dob.

Již ve spiritismu, který jest prvním stupněm okultismu, vidíme, že v seancích s tzv. fyzikálními mediemi, tedy s osobami, které bez veškerého přičinění a bez zvláštních snah měly již od narození jisté magické schopnosti, může jediná přítomná osoba, která má názory skeptické, zmařiti veškerý účinek těchto sil, takže seance nebo sezení a pokusy u přítomnosti takových skeptických osob bývají velmi často naprosto marné - totiž jevy očekávané se nedostaví. To ovšem bylo vodou na mlýn odpůrců, neboť řekli, že ve spiritismu je třeba věřiti, že se v seancích neděje vlastně nic a že jenom ti, přítomní, kteří věří, něco viděli nebo slyšeli, ale že to byly halucinace nebo iluze.

Tak se mluvilo asi před dvaceti lety. Dnes však máme takové nesporné důkazy o existenci okultních sil, že taková námitka je dětinskou bláhovostí. Nelze ovšem nikoho nutit, aby věřil tomu či onomu, ale kdo zavírá úmyslně oči před svítající pravdou, toho lze nazvati pouze poštelcem. Fakta událostí jsou dnes mocnější, než veškeré výroky odpůrců.

Víme z evangelia, že Kristus řekl: "Pravím vám, že kdož by koliv řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane cožkoliv dí, staneť se jemu tak, což by koliv řekl." (Marek, XI. 23.)

Z toho vidíme, že i v křesťanství jest víra věcí základní a že bez ní nelze dosáhnouti ani spásy ani milosti boží. Ale bez víry nelze vůbec dosáhnouti nic okultního, protože člověk, který nemá víry ve věci nadpřirozené, tj. takové, které jsou mimo hmotnou přírodu, uzavírá se všem silám takovým, takže nejen od něho prchají, nýbrž nemohou od něj ani působiti.

Ovšem, pravá čili tzv. živá víra, jest zvláštním darem, jakého si nelze nějakým způsobem získati nebo osvojit. Taková živá víra jest zvláštní cit, který je dán jistým lidem, aby věřili i tomu, co neviděli, aby byli

přesvědčení o duchovních pravdách, třebaže se přičily tzv. zdravému rozumu. Ale náš tzv. zdravý rozum jest nám dán jenom ku posuzování věcí hmotných, ale nikoliv k posuzování věcí nadsmyslných. Zevní lidský rozum jest ovocem naší výchovy, našeho vzdělání a rovněž je výsledkem názorů, který jsme přijali od jiných, buď slyšeným slovem, anebo knihami. Lidský rozum je sice jednotkou, schopnou velikého vývoje, ale jenom v oblasti světa hmotného, neboť tam, kde běží o nejmenší věc mimohmotnou, vypovídá nám rozum ihned službu, a sice i v takových věcech, které se dějí milionkrát za den a na něž jsme si tak zvykli, že je považujeme za něco zcela přirozeného, ačkoliv jsou podmíněny okultními silami.

Poukazují pouze na vývin rostlinstva z nepatrného semene, na vývoj všech tvorů, rodících se z vajíček, na přímo zázračné chemicko-fyziologické pochody v tělech zvířecích a na tisíce jiných věcí. Již anglický učenec Wallace poukázal na záhadu, jak jest možno u ptáka, který se živí třeba jen jediným druhem zrní, že látky, vstřebané z tohoto zrní do těla, se mění jednou v kosti, jednou v krev, po druhé třeba v pestré zbarvené peří atd. U květin vidíme podobné zázračné jevy, jichž nemůže věda nijak vysvětliti. Nám se ovšem zdá, že vše to se děje "samo", anebo říkáme, že to činí příroda. Ale ve skutečnosti jsou to okultní nebo skryté síly, jimiž příroda okolo nás hýří, jimiž neustále pracuje, takže jsme na ně zvyklí a zdají se nám věcmi všedními, takže ani rozum největšího učence jich nemůže pochopiti.

Druhým takovým příkladem neznámé země jsou tzv. abstraktní pojmy. Nikdo nemůže definovati krásu, nebo lásku, nebo nenávisť, nebo podobné věci odtažitě. Krásu lze pouze vycítit, ale nelze ji popsati, nelze ji vysloviti, leda zase krásou v umění. Jsou to věci citové, s nimiž rozum nemá nic společného, a to právě dokazuje, že v nás jest ještě jiná mocnost, která citem chápe přímo tyto věci nadsmyslné nebo odtažitě bez součinnosti rozumu a touto bytostí je právě lidská duše.

Stejným způsobem, jako chápeme na př. nenávisť, při čemž ovšem nemíníme projevů těchto lidských vášní nebo ctností, nýbrž jejich podstatu, tak také lze chápati a míti víru, které nemůžeme nikomu dáti a které nelze vůbec popsati. Již sv. Augustýn vyřkl větu velmi pozoruhodnou: "Věřím, protože se to přičí rozumu." Lépe nelze víry definovati. Kdo tedy lpí na zevním rozumu a kdo se o něj neustále opírá a kdo popírá vše, čeho rozum chápati nemůže, ten nemůže míti nikdy víry, zejména ne víry pravé čili živé, která byla a je klíčem ku bráně do oblasti nadsmyslných čili jinými slovy magickým silám.

Ale pouhá víra je nám pouze klíčem k těmto dveřím, avšak my sami musíme je umět otevřít. I když máme klíč víry, nemáme ještě nadsmyslných sil. Tyto síly si lze získati jen zvláštním uměním, o němž se zmiňuje rovněž Kristus následovně:

"Bědá vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste nevešli, a těm, kteří vcházel, bránili jste:" (Lukáš, XI. 52.)

V této větě je obsaženo pravidlo čili zákon, jak dosáhnouti spásy a zároveň se tu mluví o umění. Kristus neřekl nikdy jediného slova nadarmo a jestliže zde řekl "umění", tu musil míti na mysli skutečně jistý výcvik, jistý um, k němuž zákoníci vzali klíč. Když pak praví dále, že oni sami nevešli a že jiným v tom bránili, znamená to, že uměním jest otvírati ony dveře, jimiž lze vcházet do života duchovního, což znamená dojíti spásy, při čemž jako výsledek vedlejší se objeví duchovní čili magické síly.

Kdo by se domníval, že spásy dojde správným životem, nebo snad životem plným odříkáním, klame se. Spásy lze dojíti jenom "uměním" a k tomu je třeba míti "klíče". Kdo zná spisy indické a knihy středověké, jednající o mystice a okultismu, vzpomene si, že i tam se často mluví o "umění" a sice "umění královském". Co to znamená a jak se lze tomuto umění oddati, o tom promluvíme v dalších kapitolách.

Kapitola III.

Okultní složení člověka

Nežli však přistoupím k dalším výkladům, musím ještě vysvětliti tak zvané složení člověka podle okultních nauk, neboť toto jeho složení je třeba znáti, abychom chápali vše další.

Člověk není jen hmotným tělem, nýbrž skládá se z několika neviditelných principů, které jsou v našem nitru a jež všechny v nás neustále pracují a tvoří tak harmonický celek, který se zevně jeví jako hmotný člověk. Budu sledovati všechny součástky čili principy člověka, počínajíc nejhrušším a končíc nejjemnějším.

1. Hmotné tělo. Je to, jak známo velmi složitý lidský organismus, jak se jeví na naší zemi našim pěti zevním smyslům. (Na rozdíl od vnitřních smyslů, o nichž budu mluvit později). Je to přímo zázračná a nejvyšší dokonalá továrna, a zároveň podivuhodný nástroj všech ostatních principů, které jsou ovšem našim zevním

smyslům neviditelný a nepostřehnutelný.

2. Astrální tělo, čili dvojník. O tak zvaném dvojníku slyšel nebo četl mnohý čtenář. Je to fantom nebo zjev, který má přesnou podobu žijící osoby a zjevuje se buďto po smrti nebo v okamžiku velkého nebezpečí, nebo i ve mdlobách, ale také někdy za normálního spánku. Zjevuje se nejčastěji osobám jiným, ale někdy se také zjeví člověku, ke kterému patří - a tak člověk vidí vlastního dvojníka.

Toto astrální tělo je etherické podstaty, čímž je řečeno, že proniká hmotu a že je neviditelné. Je také nevažitelné, ale svým tvarem se přesně podobá člověku, jemuž patří, protože jest jím úplně vyplněno tělo hmotné. Proto je astrální tělo jakoby odliškou těla hmotného. Je složeno z několika vrstev hrubších a jemnějších a tyto vrstvy mají různé atomické napětí. Z toho je zřejmo, že ač je astrální tělo neviditelné, je přece jen hmotné, je složeno z atomů nebo snad elektronů. Jeho nejmenší součástky jsou v neustálém víření nebo chvění, tak jako naše hrubá hmota, která není nic jiného než vířením elektronů, o čemž se přesvědčila i moderní věda. Hmota vlastně neexistuje, nýbrž je jen to klam našich smyslů, jak již před tisíciletími učila stará indická škola vedantická. A tu vidíme, že staré ty nauky okultní, dlouho zavrhané a posmívané, si vynutily přece jen konečně i důkazy zcela moderní.

Jak již pověděno, může dvojník bez překážky prostoupiti pevnou hmotu, tedy zdí i dveře atd., a tím je vysvětleno, proč tak zvané fantomy zemřelých, které jsou právě jejich dvojníky, již přežili hmotné tělo, vcházejí do uzavřených místností. Ale v tomto prostupu není vlastně nic podivného, neboť i jisté fyzikální síly prostupují hmotu, jako magnetismus minerální, elektřina svým napětím, paprsky Röntgenovy a jiné fyzické emanace. Astrální tělo je vlastně složkou jemných sil, ale na určité formě omezené a mající jisté jádro. Také lidská duše je něco podobného. Je to také jádro, které má určitou formu. Tato forma u duše jako u astrálního těla je lidská. Kromě toho je astrální tělo schopno opustit za jistých okolností tělo hmotné, ba může se i zjevit, jak pověděno shora, a sice i zraku lidskému (ne tedy výše vyvinutému zraku duševnímu). Za tím účelem se astrální tělo často zhušťuje a může se tak zhustit, že se stává i hmatatelným. Pak to je známá materialisace ducha v sezení spiritistů.

Jakmile se astrální tělo ve spánku, mdlobě nebo transu spiritistického média nebo v extázi světců vybavilo z těla hmotného, může se přenést rychlostí myšlenky do vzdálenosti jakékoliv. Sem patří již praktiky jistých čarodějů a také zjevy světců, kteří se objevily na dvou i více místech zároveň. Astrální tělo světcovo je totiž tak vyvinuto, že se může objevit mnohonásobně. Ale to patří již do oblasti vysokých magických sil, o kterých budu psát později.

Tento lidský dvojník je tedy přímo nabit různými silami a to jsou síly vyššího řádu, jsou to síly nadsmyslné a stojící nad přírodou. Proto, když počnou působiti, zvrátí všechny známé fyzikální zákony, neboť stojí nad nimi. V okultních věcech si pamatujme jednou provždy pravidlo: každá vyšší síla ovládá sílu nižší. Protože pak síla božská stojí nade všemi ostatními, může Bůh působiti na vše a proto je právě všemohoucím, ale nemusí proto rušiti žádných zákonů ani přirozených ani nadpřirozených.

Astrální tělo je sídlem magických sil, ale jen oněch, které patří k řádu nižšímu, kdežto vyšší magické síly náležejí šestému principu člověka, o němž promluvíme dále.

Astrální tělo má také svoje zvláštní orgány, které však se nijak nepodobají orgánům lidského těla hmotného. Astrální tělo je konečně forma, do které od našeho dětství vyrůstá naše tělo hmotné, dokud člověk nedospěl. Toto neviditelné tělo je již hotové při narození dítěte a vyššími silami jsou všechny látky z výživy vedeny tak, aby příští tělo dospělého člověka se přesně podobalo tělu astrálnímu.

3. Síla životní. Indové znají tento princip jménem "živa" nebo "prana". Naše slovo žítí a život je právě odvozeno od sanskrtského slova "živa". Tato prana je vlastně dechem života, a jí se přenáší život z těla na tělo. Bez prany i kdyby jí v těle ubylo jen velmi málo, nemohli bychom žítí. Prana je původu slunečního, poněvadž Slunce jest jejím akumulátorem - v něm je nahromaděna.

Sílu pranickou vysílá slunce do celé naší planetární soustavy a proto je zváno od dávných dob dárce života, neboť prana je silou životní. Tato síla se však musí v každém těle organickém, jak u lidí, tak zvířat, i v rostlinách, neustále obnovovati, což se děje jednak dýcháním a jednak výměnou látek, tedy u člověka stravou a nápojem, ale rovněž výměna prany se děje ještě pochody jinými, kterých věda dosud nezná. Jsou to pochody okultní čili jinak jsou vedeny skrytými silami. Jeden takový pochod byl teprve nedávno objeven vědou. Je to přijímání tzv. vitamínů, totiž látek, kterých je naprosto třeba k udržení života a jež jsou obsaženy na př. v nevařeném ovoci, zelenině, mléce, másle a pod. potravinách. Chemická věda tyto látky poznala, ale nedovedla jich dosud osamostatnit. Prana vniká do těla také dýcháním kožním.

Tato síla životní je soustředěna hlavně v nervech, které jí rozvádějí do celého těla. Je důležité věděti, že prana nebo živa jest jakýmsi pojítkem mezi tělem astrálním a tělem hmotným, a rovněž je třeba věděti, že

proudy prany lze řídit lidskou vůlí, čehož ovšem dosáhneme teprve po velmi dlouhém cvičení. Potom ji však můžeme v těle hromadit, na př. dýcháním, a vést ji do kterýchkoliv orgánů. Jestliže v některém orgánu nebo části těla nastane nedostatek prany, tu vznikne v oněch místech při nejmenším ochablost a zemdlenost, ale obvykle ona část těla nebo onen orgán onemocní. Tak zv. životní magnetismus není nic jiného než pranická síla. Proto také životní magnetismus má léčivou moc, jak jsem vysvětlil a doložil v obsáhlém svém spise "Životní magnetismus" (Zmatlík a Palička, Praha-Letná, 1927).

Také tzv. Reichenbachův ód, který byl dokázán vídeňským chemikem a po něm nazván, není nic jiného než prana. Tento ód vyzářuje, jak známo, z pólu ocelových magnetů, dále z lidského těla, na různých místech, potom ze živých rostlin a ze všech zvířat, vyvinuje se velmi silně při chemickém slučování látek a jest obsažen jednak ve slunečním a jednak i v měsíčním světle. Reichenbach dokázal existenci tohoto ódu několika tisíci pokusy v naprosto temné komoře, když se přesvědčil, že jisté osoby, které nazval "citlivé", nebo "sensitivní", po několika hodinách mohou ód vidět jako více méně mocné záření, jednak v barvě žlutavě oranžové a jednak v barvě modravé - protože ód má dva póly, tak jako minerální magnetismus.

4. Kama. Toto indické slovo znamená soubor všech nižších chťičů člověka. Kama sídlí ve spodní části lidského trupu a její činnost se jeví ve hladu, v žízni a ve všech tělesných potřebách. To je kama jaksi nižšího řádu. Ale vyšší kama se jeví ve vášních, počínajíc hněvem a nenávisť až k lakomství a smyslnosti. Staří křesťané naznačovali činnost tohoto principu "sedmi hlavními hříchy". Kama jest střediskem nižší vůle a je spojena velmi úzce a tzv. "nižší duší lidskou", o které budeme mluvit ihned. Kdo chce dosáhnouti vyšších okultních sil a zejména vnitřního duchovního vývoje, musí ji úplně ovládnouti. Z tohoto okultního zákona vznikly tzv. školy asketické, jejichž vývoj dosáhl nejvyššího rozmachu v Orientu, hlavně v Indii a také v zemích mohamedánských. Také různé klášterní řády křesťanské mají svůj původ v tomto okultním zákonu, který byl kázán skoro všemi velikými zakladateli náboženských soustav. Jenomže k dosažení spásy čili splynutí s božstvím vede ještě jiná cesta, nikoliv přísně asketická, kterou dosáhli tohoto nejvyššího bodu lidského vývoje statisíce lidí, ve všech dobách a ve všech zemích. Tato cesta se jmenuje cestou královskou čili uměním královským nebo mystikou. O té budeme mluvit později.

Vyjmenované 4 principy tvoří tzv. smrtelnou čtveřici člověka, poněvadž po smrti hmotného těla se veškeré tyto zbývající tři principy také velmi brzy rozkládají. Připomínám však výslovně, že astrální tělo, oživené zbytkem prany a kamou, žije někdy v neviditelném světě po smrti tělesné velmi dlouho - třeba několik set let. To se děje tehdy, když člověk, jemuž tyto principy náležely, žil velmi hmotným způsobem bez každého vyššího ideálu, bez jakýchkoliv náboženských sklonů a zvláště, když se oddával prudkým vášním jakéhokoliv druhu. Rovněž lidé, kteří zemřeli předčasně násilnou smrtí, propadají tomuto neblahému osudu, - jejich spodní principy žijí totiž po smrti velmi dlouho na úrovni astrální, totiž v oné části neviditelného světa, která jest nám nejbližší a která vlastně prostupuje náš svět hmotný. Tato věc jest velmi důležitá, poněvadž vysvětluje hlavně tzv. strašidelné domy a strašidelná místa.

5. Manas čili nižší duše člověka. Tento princip je spojen s principem jiným, který se jmenuje indicky čita, a jenž je vlastním myslícím principem člověka. Manas je sídlem zevního rozumu, jehož střediskem je ovšem hmotný mozek. Manas však není pravou osobností člověka čili jeho individualitou, poněvadž ta je ukryta v principu šestém a sedmém. Manas je zevní pozemskou osobností, která byla vytvořena jednak planetárními vlivy, před vtělením lidské duše, jednak výchovou, školním a jiným vzděláním a různými jinými okolnostmi zevními. Ale v manasu je silné středisko vůle, takže nižší duše člověka může ovládati všechny principy nižší. Tento princip je proto důležitý, že má dva póly, z nichž jeden je obrácen dolů, k nižším principům a druhý je obrácen vzhůru k principu šestému. Tato skutečnost jest nesmírně důležitá, pokud se týká posmrtného osudu člověka. Při smrti člověka průměrného se totiž manas, čili jeho nižší duše rozděluje ve dvě části. Jedna může, ale nemusí být stržena k nižším principům, aby s nimi žila ještě velmi dlouhou dobu na úrovni astrální. Jestliže se to stalo, máme před sebou bytost, jaká se projevuje ve spiritistických kroužcích a které spiritisté říkají "duch". Tato bytost má paměť jako člověk, jemuž náležela za živa, ví tedy o všech věcech, které se týkaly celého lidského člověka na zemi, zná podrobnosti rodinné a j. - zkrátka ví vše, co člověk věděl za živa. Proto tyto duchové mohou říci prostřednictvím medií velmi často úžasné podrobnosti ze svého života, nebo ze života jiných lidí, podrobnosti, kterých nikdo z přítomných nebo dokonce ze žijících lidí neznal. Ale takový "duch" nezná nic více než znal člověk smrtelný, zejména neví nic do budoucnosti a jenom v málo případech ví nebo může vědět, co se dělo nebo děje současně na místech vzdálených. Tyto bytosti nevědí také zhora nic o okultních zákonech, poněvadž nejsou to bytosti celistvé - chybí jim vyšší principy poznávací - a proto od nich nemůžeme být nijak poučováni. Proto ze spiritistických projevů nelze čerpat prázdných vědomostí ani o světě záhrobním, tím méně o světech vyšších, a veškerá poučení, která byla až

dosud dosažena, jsou velmi zmatená a nedokonalá a vůbec neodpovídají pravdě.

Protože astrální tělo člověka má podobu jeho hmotného těla, a poněvadž bytosti, o nichž právě mluvíme, mají paměť lidskou, nelze se spiritistům diviti, že tyto "duchy" považují za skutečné odtělené bytosti lidské, že se k nim obracejí o pomoc a radu a že vůbec na jejich výpovědích zbudovali celé theorie o záhrobním životě. Z těchto klamů vzniká ovšem velmi mnoho povážlivých dedukcí, o kterých jsem se zmínil podrobněji ve své knize "Nebezpečí okultismu", která rovněž vyšla v našem nakladatelství a proto čtenáře, který by se chtěl o těchto předmětech poučiti, odkazuji na jmenovaný spis.

Ale ve spiritismu se stává přece jenom dosti často, že medium vyřkne předpověď do budoucnosti, která se vyplní, nebo že poradí medium prostředky, k uzdravení toho či onoho člověka a k podobným věcem, které zdánlivě svědčí o zákroku bytosti vyšších. Tyto případy ovšem posilují spiritisty v jejich víře v duchy, takže lnou ke svým teoriím tím pevněji a tak snadno se jich nevzdávají. Spiritisté ovšem nevědí, že ve vesmíru vládne zvláštní zákon okultní, kterým je každé i nejmenší duchovní snažení vedeno k dobrým cílům. Protože každý člověk a tak i medium je vlastně stánkem božím a chrámem nesmrtelného božského principu, který je absolutně vševědoucí, stává se někdy, zvláště ve stavech abnormálních, totiž buď v částečném nebo hlubokém somnambulním spánku, nebo v tzv. trance, kteréžto stavy mají mnoho stupňů, někdy nerozeznatelných od stavu bdělého, že medium je inspirováno ze svého nitra šestým nebo i sedmým principem (viz další), kteréž zastupují domnělého "ducha" zemřelého člověka.

Zkrátka, místo astrální bytosti cizí projeví se tím či oním způsobem, buď vnuknutím nebo slyšeným slovem nebo viděním vlastní božský princip a tu pak ovšem může dojít ke zcela správným případům prorockým, nebo přímo zázračnému uzdravení a podobným věcem. Kdyby media měla snahu spojit se trvale s tímto svým božským nitrem, čili jak říkají mystikové, "s vnitřním člověkem", stala by se věštci a proroky a měla by by ony dary Ducha Svatého, o nichž se zmiňoval Ježíš Kristus. Toho lze dosáhnouti ovšem jedině mystickou cestou, čili královským uměním. Kromě toho působí však na media, jako na osoby nesmírně citlivé svými myšlenkami a názory každý jednotlivý člen kroužku, a sice zcela bezděčně nebo i proti své vůli. Duše media může bezděčně čísti myšlenky přítomných, aniž tento pochod došel k jeho zevnímu vědomí. A pak dochází k projevům, ve kterých spiritisté se mohou domnívati, že "duch" vyčetl myšlenku toho či onoho člena a že odpovídá na jeho tajnou otázku. Nicméně astrální bytosti čtou skutečně myšlenky lidí přítomných, neboť myšlenka je skutečná astrální síla, která se jeví v obrazech, nebo symbolech a která je v astrální úrovni zcela dobře viditelná a slyšitelná i mnohým lidem, kteří v sobě probudili tuto schopnost. Lidská myšlenka jest vůbec největší silou na světě, jak dokázal hlavně americký spisovatel Mulford svojí soustavou. Myšlenkami lze dosáhnouti všeho, co jen chceme, dovedeme-li je správně řídit, protože astrální úroveň jest lidským myšlenkám jako úrodné pole, do kterého zasahujeme zrní, které tam klíčí a jehož ovoce se objevuje v našem hmotném světě. Každá myšlenka je semeno, vržené do astrálu, které musí vzejíti jako plod na úrovni pozemské. Každá myšlenka dobrá, myšlenka na úspěch, zdraví, blahobyt a spokojenost, přináší svému původci veškeré tyto dary, tak jako zase myšlenky strachu, nouze, neúspěchu, nebo dokonce neštěstí, přinášejí lidem právě ony věci, na které myslili. Nemohu se v této knize rozepisovati o praktickém použití těchto zákonů, o silách myšlenkových. Ale kdo by se o ně zajímal, tomu doporučuji svůj překlad Mulfordových spisů.

Právě proto všichni zakladatele velkých náboženství a také všichni lidé, kteří vnikli do tajemství neviditelných psychických sil, jako adepti a světci všech zemí, hlásali vždycky nezvratnou pravdu, že člověk se má snažit, aby ovládal svoje myšlenky, nepřetržitě a za všech okolností. Špatnými myšlenkami škodíme nejen sobě, nýbrž také jiným lidem, aniž o tom máme tušení. Myšlenky se šíří paprskovitě všemi směry, podobně jako vlny vysílací stanice radiové, a protože každý lidský mozek je stanicí přijímací, dostáváme často - mnohem častěji než se nám zdá - cizí myšlenky i z nesmírných dálek, které jsou nám mechanicky působícími silami vnukány tak, že se domníváme, že jsou to myšlenky naše. Z toho jasně vysvítá, že to cizí myšlenky nás mohou vésti stejně k dobrému jako ke špatnému. Člověk dobrých sklonů má nesmírný vliv na celé ostatní lidstvo - nejen skutky zevními, nýbrž i nejtajnějšími svými myšlenkami. Ale také člověk špatný nebo dokonce zločinec má ohromný vliv na lidstvo celé svými vášněmi, svými chťiči a svými nezřízenými žádostmi.

Z toho vidíme, že celý náš svět, ba celý vesmír je v nepřetržitém telepatickém čili myšlenkovém spojení, a že je čirou bláhovostí domnívati se, že jsme osamoceni, neboť nehledě k nejvyšší tvůrčí síle, kterou nazýváme Bohem, a která nás neustále střeží, protože sídlí v našem nitru, jsme ještě k tomu neustále nutkáni k cestě dobré všemi těmi lidmi, kteří jsou dobří a kteří mají čisté a vznešené ideály. A protože, jak již s počátku řečeno, každá vyšší síla ovládá všechny síly nižší, musí býti cílem a koncem všeho dění ve vesmíru i na naší

zemi spása, dobro, blahobyt a spokojenost, protože čisté, správné a dobré myšlenky jsou mnohem vyššího řádu než myšlenky zlé, vášnivé a nečisté.

Ale nyní nastává otázka, co se děje s oním druhým pólem manasu, který je obrácen vzhůru, k principu šestému? Na to bude odpověděno, až popíšeme zbývající dva principy, totiž šestý a sedmý.

6. Buddhi. Toto indické slovo znamená v doslovném překladu "světlo poznání". Je to božská, čili vyšší duše člověka, která však v nynější době není v lidech průměrných vyvinuta, protože tento vývoj nastane při přirozeném běhu vývoje teprve v daleké budoucnosti. V nynější éře lidské jest vyvinut, jak vidíme, zevní rozum, který však patří pátému principu, čili manasu. V příštích dobách dojde však k vyvinutí a vládě principu šestého a nakonec principu sedmého. V nynějším člověku je buddhi pouze v záporném a trpném stavu, je tedy latentní čili utajena. Ale každý člověk, je-li jen trochu duchovně čili nábožensky založený, může tento šestý princip v sobě probuditi a sice mystickou cestou.

Tento princip jest vlastně pravou lidskou duší. Nutno ji však rozlišovati od božského Ducha, který v křesťanství sluje Duch Svátý a jenž je v člověku principem sedmým. V buddhi sídlí nejvyšší lidský rozum, svědomí, poznávání zla a dobra, a buddhi je zároveň pramenem všech dobrých vnutnutí, všech vyšších a čistších ideálů člověka, a z buddhi vytéká také pramen skutečných, vznešených uměleckých snah, ať v písemnictví, nebo v umění výtvarném. Tak zvané umělecké vytržení se dostavuje jenom tehdy, když se člověk odpoutal od světa pozemského, třeba jen na okamžik a když buddhi pohnula jen na chvíli svými perutěmi. Pak je člověk schopen vykonati ohromná umělecká díla, buď perem, dlátem nebo štětcem. Jak již pověděno, je buddhi vlastně svědomím člověka. V tomto principu se člověk spojuje na konec se svým osobním Bohem, neboť buddhi je božství již velmi blízko. Probuzením buddhi se dostane člověku vnitřního osvětlení a sice dvojího druhu. Jednak člověk takový poznává skryté věci bez knih nebo jiného studia a také bez hloubání svým rozumem a jednak jeho nitro je skutečně naplněno světlem. To se může zdáti lidem nezasvěceným, totiž těm, již podobných stavů nezažili, velmi podivným a nepochopitelným, ale je to skutečnost, kterou měli všichni světci křesťanští a kterou právě tak znají indiští světci čili jóginové a také všichni mystikové, jak v dobách minulých, tak i moderních. Kdo se podívá zavřenýma očima do svého nitra, spatří tam tmu, ale ten, kdo v sobě probudil buddhi, vidí ve svém nitru světlo. Proto se říká, že adept je "osvícen". Je osvícen nejen symbolicky, nýbrž skutečně, protože podstatou božské lidské duše je světlo a oheň. Že o těchto věcech neví nic naše psychologie, není na podiv, protože tato věda se obírá jen projevy nižší duše - čtvrtým principem - a nic neví o lidské duši skutečně, ani ne o manasu.

Buddhi jest rodu ženského tak jako zase princip sedmý jest rodu mužského. To jest ovšem míněno ze stanoviska mystického a nikoliv podle názorů hrubě hmotných. Ve všech starých naukách je buddhi symbolizována bohyní. Staří národové měli svoji Isidu, svoji Astartu, svoji Venuši, Afroditu, Pallas Athénu nebo Minervu a všechny tyto bohyně jsou symboly ženského principu, tak jako zase bohové mužští jsou druhým pólem božství. Buddhi je symbolizována vždycky Pannou, která zrodí božského syna. A tak máme také v křesťanství tento ženský božský princip, neboť je zastoupen Pannou Marií a dokonce panenské početí božského syna bylo přijato do katolického dogmatu, protože to je věčný symbol, který byl znám všem zasvěcencům i u nejstarších národů. Tyto věci jsou nejhlubšími mysteriemi a vyložil jsem je hlavně ve své knize o praktické mystice "Ohnivý keř" (I. a II. díl), jakož i jiných svých mystických spisích.

7. Duch. Staří gnostikové, totiž zvláštní sekty mystické, které byly rozšířeny asi 200 let před Kristem a asi 200 let po Kr. nazývaly tento sedmý princip "pneuma", Indové mu říkají Atma a v křesťanství se jmenuje Duchem Svátým. Správněji by se měl vlastně nazývati Dechem Svátým.

Atma je božskou jiskrou a je to kořen všeho vědění, všeho bytí, života a vědomí. Z ducha vyzárají všechny ostatní principy řadou a postupně až ke hmotnému tělu. U křesťanských mystiků se jmenuje tato atma také Ježíšem Kristem, neboť tento princip, když se na něj všemi svými myšlenkami soustředíme, nás vede onou cestou, kterou ukázal Ježíš Kristus svým životem, totiž cestou mystickou.

Poslední tři principy tvoří tzv. nesmrtelnou trojici lidskou. Po smrti tělesné se nerozkládají jako čtveřice smrtelná, nýbrž trvají dále a přijímají po určitém období vždycky nové a nové hmotné tělo, při čemž ovšem scházející principy se doplňují. Nyní je třeba pověděti, kam se ubírá tato nesmrtelná trojice po smrti tělesné. Jestliže člověk žil vyšším čili duchovním životem, tu jeho pátý princip manas může býti stržen k šestému a sedmému principu skoro úplně, takže duše takového člověka je zachráněna. Protože šestý a sedmý princip i s vyšším manasem se odeběrou do tzv. ráje, totiž na místo odpočinku, který trvá obyčejně 60-80 let, aby se pak vyšší principy nanovo vtělily, tu pravá individualita člověka je vyšším manasem doplněna a nemůže se již rozpadnouti ve své původní součástky, jako v případě, kdy člověk žil jen životu hmotnému a kdy větší část jeho manasu je stržena s kamou k astrálnímu světu, aby pak žila třeba několik set let na astrální úrovni a

nakonec se rozpadla, což jest onou druhou smrtí, o které mluvil Kristus. Jenom v tom případě, když se podaří člověku mystickou cestou probuditi šestý a sedmý princip a spojití vytrvalým soustředěním myšlenek na sedmý princip, svoji lidskou duši čili manas s principem duchovním čili s atmou, je dosažena spása, totiž spojení člověka zevního s člověkem vnitřním a tím pak přestává působiti zákon znovuvtělení čili reinkarnace a člověk takový se stal adeptem a je navždy osvobozen od hmotných pout, dostalo se mu vědomé nesmrtelnosti a podle křesťanských pojmů vstoupil do království nebeského. Netřeba mi připomínati, že tohoto nejvyššího cíle musí dosáhnouti jednou všichni lidé cestou přirozeného vývoje. Ale ten, kdo chce tento svůj vývoj zkrátit, na jedno vtělení nebo na několik málo vtělení za sebou jdoucích, musí nastoupit cestu jógickou nebo mystickou. Ti, kteří se podrobují této sebekázi, jsou těmi vyvolenými, o nichž se tak často zmiňoval Ježíš Kristus. Rozdíl mezi cestou asketickou a cestou mystickou, jak ji známe v naší české mystické škole, kterou jsem před lety založil, je pouze v tom, že asketik potlačuje svou vlastní vůli celou svoji nižší přirozenost, kdežto mystik se oddává jen vnitřnímu božskému vedení a koncentračním cvičením dosahuje oné očisty, z tzv. milosti boží, která ovšem není údělem každého.

Čtenářům, kteří po prvé četli zde o těchto důležitých věcech okulturních radím, aby si hleděli tyto odstavce o principech člověka přemýšlením a opakovanou četbou vštíplili dobře do paměti, protože to jsou základy okulturního vědění a poněvadž znalost těchto pouček má ohromný vliv na budoucí stavy posmrtné u každého člověka bez výjimky. Náš posmrtný stav se totiž řídí zcela přesně těmi názory, jaké jsme měli za živa. Naše myšlenky jsou síly, které nepůsobí jen na náš pozemský život a na náš osud, neboť soustavným cvičením myšlenkovým, jak je podává Mulford ve svých spisech "Dar Ducha", lze osud přeměnit a zlepšit nebo i zhoršit (poslednější nastává, když se oddáme myšlenkám stísněným, strachu o budoucnost s podobně), nýbrž působí ohromně i na náš posmrtný stav. Na př. člověk, který nevěřil v životě, že bude žít po smrti dále, hrubě založený materialista, který se domníval, že jen svět hmotný je vše a který se kromě toho oddával jen vášním nebo neřestem a kdo neměl jediné náboženské nebo ideální myšlenky, propadá po smrti velmi krutému stavu. Nejdříve neví, že zemřel a má za to, že žije dále jako člověk. Protože má po smrti vědomí a poněvadž si myslil, že po smrti vědomí přestává, je to zcela logické. Ale jeho utrpení nastane později, když se přesvědčil, že nemá hmotného těla! Pak nemůže ukojovati svých náruživostí, ač v jeho kamě všechny jeho nízké sklony zůstaly a to je právě onen stav, který je popsán tak výstižně ve starých mythech o Tantalovi, který je trápen hroznou žízní, nemůže se napít, ač stojí až po bradu ve vodě, a hladem trápen nemůže si utrhnouti ovoce, jež nad ním se vznáší, neboť jakmile se sehne, aby se napil, voda ustoupí a ovoce před jeho vztaženou rukou se vymršťuje do výše. Ale jsou tam ještě jiná muka, kterými v astrálu, nebo jak říkali staří, "v podsvětí" jsou vydány duše těch, kteří se již prohřešovali na zemi životem příliš hrubým, i když to byli třeba největší učenci. Rozvoj zevního rozumu nemá totiž pražádné souvislosti s vnitřním člověkem. Je to pouze vývoj hmotného mozku a učenec, který se klaněl tomuto pasvětlu a který neuznával nad rozum nic vyššího, propadá právě tak trestu, který způsobí mechanicky pracující zákon myšlenek. Tak přemnohý učenec pracuje i v neviditelně po smrti o svých oblíbených vědeckých záhadách, ale vše mu zase za krátko mizí a bytost taková se podobá onomu mytickému starci Oknovi (po česku "váhavému"), který věčně plete provaz, jež mu sežírá oslice, stojící za ním.

Vidíme z toho, že ve starých mýtech je velmi mnoho okulturních pravd - je pouze třeba rozuměti jim a najít je. Ale, jak již pověděno, veškeré tyto tresty si způsobují lidé sami a nejsou tedy sesílány na duše zemřelých Bohem. Kdo tedy poznal tyto principy člověka a kdo pochopil zákony, jimiž vše to je vedeno, musil změnit ve svůj prospěch svoje dosavadní mylné názory a tím i po smrti bude ušetřen mnohých béd a klamů. Hlavně je to říše astrální, která je oblastí klamů.

Ten, kdo se na př. domníval, že po smrti vejde do nebe, poněvadž věřil zmateným a nelogickým naukám kněží, již se vyhýbají skutečné pravdě a řídí se jen dogmaty církevními, vstoupí po smrti skutečně do "nebe", ale jen zdánlivě, kde jsou všichni světci, ba i Kristus, avšak jen v obrazech a ne skutečně. Je tam celá církev katolická s veškerou svou slávou i biskupy a papeži a v těchto místech dlí pak duše "křesťanů" a na nějakou dobu se holedbají touto nepravou "blažeností", aby se pak rozplynuly, jako všechny duše lidí, již nedosáhly pravého duchovního osvícení a skutečné věčné spásy. Myšlenky milionů takových křesťanů vytvořily totiž v astrální úrovni toto nepravé nebe se všemi jeho přívlastky. Ale tak je i ve všech esoterních věroukách, které tonou jen v zevní formě, ale neznají Ducha Svatého - leda podle jména. Také Mohamedáni a buddhisté a všichni jiní vyznavači zevních církví mají podobná "nebesa", do nichž přicházejí na čas jejich duše. Podobně jsou také celé řady různých "pekelných", která jsou vytvořena obrazností lidí, věřících v takové duševní tresty a místa. Jestliže Kristus mluvil o pekle, tu měl na mysli tyto stavy, které jsou mnohem skutečnější, než náš

hmotný svět, ač jsou klamné.

Lidská myšlenka či lépe obraznost je onou tvůrčí silou, která zmůže vše nejen na světě našem, ale také na světě neviditelném. I každá lidská práce je závislá na obraznosti člověka. Každý vynález a každé dílo umělecké i jiné musí nejprve existovati v mysli člověka a pak teprve je lze provést na hmotné úrovni.

Nyní však nastává otázka, zdali vše to, co jsme pověděli o principech člověka, je pravdou a není-li to snad zase jen lidský výmysl. Odpovídám na to, že podle okultních nauk lze si dokázat všechny principy i onen božský, ale jen subjektivně, totiž může to každý člověk - jen osobně pro sebe. Astrální tělo je dokázáno fotografiemi dvojníků i "duchů", pranu lze dokázat nejen fotograficky, ale také pokusně, na př.

magnetismem léčivým. U ostatních principů nelze ovšem tohoto důkazu provést tak snadno, ale máme okultní prostředky, zejména cestu mystickou, která nám poskytne, když jsme ji opravdu nastoupili, nezvratných důkazů i o těchto vyšších principech.

Při popisu astrálního těla jsme pověděli, že je sídlem nižších magických sil. Také jsme se zmínili o jeho atomickém napětí. Takové atomické napětí není vlastně nic zvláštního, neboť je dokázáno, že existuje u každé neživé hmoty. Každý kámen, každý kus dřeva, každé tělo organické, má mnohonásobné atomické napětí a v každé takové hmotě je skryta obrovská síla, která se ovšem za normálních okolností nemůže projevit. Výbušné látky jsou jedinými, u nichž tato vnitřní síla se projevuje po jejich vznícení. Ale ve skutečnosti každá jiná látka by se mohla stát látkou výbušnou o strašlivé síle, kdyby její atomické napětí a hlavně vzájemná soudružnost jednotlivých atomů byly náhle zrušeny. Čím jemnější je látka, tím větší je toto atomické napětí a proto také od astrálního těla počínajíc až k sedmému principu stoupá toto napětí v síly tak ohromné, že lidská obraznost si jich naprosto nemůže představit. Proto již pouhé astrální síly mohou přenášeti i nejtěžší předměty s naprostou snadností, ale mohou ještě více - totiž rozkládají pevné látky v atomy a zase je okamžitě skládají, aniž byly takové látky nějak porušeny. Protože astrální síly jsou silami vyššího řádu, než síly fyzikální, převracejí na ruby veškeré fyzikální zákony, když vstoupily v činnost a to, co činí, zdá se nám nadpřirozeným a zázračným.

Ale mnohem větší síly jsou obsaženy v lidské duši čili v pátém principu a ještě větší a vyšší jsou v buddhi a nejvyšší a nečistší jsou v sedmém principu božském. Tam je obsažena pravá tvůrčí síla, která ovládá vše ostatní a již není nic nemožného. Adept, který spojil svoje zevní lidské vědomí s vědomím božským, dostává darem nejenom osvícení, nýbrž i onu božskou moc, ovládá posvátné magické síly duchovní a může učiniti vše, co mu libo a tím lze jediné vysvětliti veškeré zázraky, které známe ze starého i nového zákona a které jsou popisovány také ve všech svatých knihách jiných náboženství.

Okultní čili magické nebo mystické síly jsou uloženy a utajeny v každém člověku a ten, kdo se věnuje náboženské disciplíně v pravém smyslu, nikoliv náboženství zevnímu, nýbrž vnitřnímu, může je v sobě vyvinouti a může je ovládnouti. Ale vláda nad okultními silami je velmi nebezpečná, protože člověk nedostatečně morálně vyvinutý jich zcela jistě zneužije a tím na sebe přivodí trest mnohem horší než za nejtěžší zločin, spáchaný na úrovni hmotné. Okultní síly jsou v přímém spojení s duchovním světem a proto jejich zneužití se trestá podle zákonů mnohem přísnějších než jsou ty, jež vládou obyčejným hmotným osudům, nebo karmě.

Kapitola IV.

Zázračné síly jóginů a světců

V poslední době se objevují i u nás mnozí "umělci", kteří vystupují veřejně a produkují se svými "fakirskými kousky". Fakir je arabské slovo a znamená člověka chudého. Jinak se tímto slovem označují hlavně v Indii, ale také v zemích mohamedánských, jako v západní Asii a v severní Africe lidé, kteří se oddávají tvrdému asketickému životu, kteří trýzní svoje tělo rozmanitými způsoby, aby tak dosáhli zvláštních sil, kterým lid obyčejně říká "kouzelnictví". Fakirské kousky, které se ukazují u nás, nemají nic společného s těmito pravými fakiry. Naši "fakirové" se produkují obyčejně svojí "nezranitelností". Je to napodobením jedné mohamedánské sekty severoafrické, tzv. Aisaů, kteří jsou potomci jednoho mohamedánského světce a na něž i na jejich potomky byla přenesena magická síla zakladatelé této sekty v tom smyslu, že mohou se zraňovati, aniž krváceli, že mohou pojídati a bráti do ruky jedovaté hady i štíry, že mohou polykati rozkousané sklo, že se mohou páliť pochodněmi, aniž by si způsobili ran a pod. Před lety se produkoval podobný pravý fakir z Maroka také v Praze. Jeho tehdejší produkce způsobily v našem hlavním městě velmi

mnoho rozruchu a to tím více, že k prvému představení byli pozváni i universitní profesori, aby se přesvědčili, že zde neběží snad o nějaký eskamotérský kousek. Následující řádky vyjímám ze svého spisu "Divy a kouzla indických fakirů":

"Tento muž činil dojem člověka dosti inteligentního, chodil po evropsku elegantně oděn a mluvil plynně francouzsky. Při představení byl však oblečen ve svůj národní kroj. Před svými demonstracemi vložil do hliněné nádoby jakési rostliny na žhavé uhlí a nadýchal se pak vystupujícího kouře. Pak se vztyčil a dosti dlouho kýval velmi rychle hlavou vpřed a v zad, takže v obličejí až zmodral. Nato se vrhl na zem s výkřikem: "Allah!" Potom klidně vstal a prováděl svoje kousky. Mezi jiným ukousl ze sklenice značně veliký kus skla, rozkousal je a spolkl. Dále si probodal dlouhými jehlami tváře a paže, vbodl si dýku pod oko, které si napolo vyloupl, dal si druhou osobou z obecenstva probodati jazyk, ukousal několika živým užovkám hlavy a snědl je, páčil si paže dosti dlouho nad plamenem a vrhl se potom na zem s výkřikem: "Allah"! Nejpodivnější bylo, že tento fakir nikdy nekrvácel, ač jeho zranění byla skutečná. Na otázky, jakým způsobem to vše může prováděti, odpovídal, že ví pouze tolik, že po nadýchání se narkotického kouře a po prudkých pohybech hlavou upadá do jakéhosi vytržení, v němž se může zraňovati bez nebezpečí. Tvrdil dále, že ve stavu normálním je zranitelným jako každý obyčejný člověk. Produkce jeho měly tak příšerný ráz, že často několik dam v sále omdlelo."

Tak zvaní fakirové, kteří se produkují občas u nás, se ovšem také zraňují, ba, podle novinářských zpráv dávají se i přibýti na kříž, ale přesto jejich produkce jsou zcela něco jiného, než experimenty pravých těchto fakirů, nebo dervišů, neboť zde chybí důležitá složka, totiž ona extáze po nadýchání se rostlinných výparů. Také výsledky nejsou dojista stejné u evropských takových "umělců" běží nepochybně o navyklé zraňování na určitých místech a jestliže se neobjeví krvácení, lze to vysvětliti jistým výcvikem napětí vůle. Uvidíme dále, že praví fakirové vykonávají zcela jiné věci, o jakých se evropskému napodobiteli ani ve snu nezdálo. V Indii mají tzv. čtvrtou knihu Véd, která se jmenuje Atharvaveda, jež je knihou kouzel. Tato kniha pojednává o magických silách a protože ji brahmínové uznávají, je tím již řečeno, že sami si váží jejího obsahu, tak, jako křesťané bible a evangelia. Atharvaveda se netěší ovšem tak vysokému ocenění jako ostatní tři knihy Véd a vznikla také bezpochyby později než ostatní. Ale tím není řečeno, že její obsah by musil býti druhého řádu. Kouzelnictví a činění divů jest v Indii nesmírně rozšířeno a stará historie i literatura indická se hemží kouzelnými legendami a příběhy. Nebudu se zabývati v tomto spise staršími událostmi tohoto druhu, ale uvedu zde některé z nejnovějších dob, které jsou dosvědčeny hlavně evropskými svědky.

Mnozí jóginové nepoužívají dlouho dobu pražádné potravy, asi tak jako se nyní píše o Terezii Neumannové v Konnersreuthu. Existuje totiž jistá jógická síla, která zabraňuje hladu i žízni, jak bude později pověděno. Následující událost je citována z časopisu "Civil- and Military Gazette, Lahore", ze dne 23. dubna 1895. "Jednoho dne byli pravověrní Hindové v Trevandrumu uvedeni u veliké rozčilení k vůli jednomu jóginu, jemuž se klaněli, jakoby to byl Bůh na zemi sestoupil. Nikdo neví, odkud tento muž přišel nebo ke které kastě by náležel. Považují ho však za Hinda. Když ho objevili, seděl pod banánovým stromem na severním břehu Padmaritha, a zůstal tam po tři roky. První týden a dále, když se usadil pod stromem, požil týdně dvakrát či třikrát něco mléka, nebo jeden plod pisangový. Potom znenáhla prodloužil přestávky, až konečně po třech nebo čtyřech měsících nepřijímal vůbec žádné potravy. Nepromluvil k nikomu a trávil čas tím, že seděl po tři roky, ve dne v noci, před svým ohněm. Nikomu nepohlédl do tváře, nedbal žádného zvuku ani otázky - vůbec ničeho.

Maharádža z Travancore zastavil se při jedné příležitosti u tohoto askety a promluvil k němu, ale nedošel ani nejmenšího povšimnutí. Vystavuje se tak zimě i horku, hladu i žízni, strávil tento sanyasin (kajícník) bez požití sousta potravy, svá tři léta, jsa pohřížen ve své vnitřní božství a ačkoliv mu každého rána a večera vzdávaly zástupy lidí svůj hold, zdál se přece býti ke všem zevnějším zjevům slepým. Za málo dní na to zemřel."

Představíme-li si takového kajícníka, tu nám musí zatanouti na mysl, jaký je to cíl, který má takový člověk před očima, že nedbá, co se okolo něho děje, že ovládá úplně svoje smysly, i hlad a žízeň, a že je pohřížen v něco, co úplně vstřebává a poutá jeho pozornost! Obyčejnému smrtelníku to musí býti záhadné, ale ne tomu, kdo zná vnitřní život, kdo ví, jaké zázračné věci jsou ukryty v řadrech lidských!

Anglický spisovatel I. C. Oman, který žil v Indii dlouhá léta a studoval tamní asketiky, fakiry a joginy, napsal velmi zajímavý spis "The Mystics, Ascetics and Saints of India", Londýn 1905, tj. po česku: Mystikové, asketové a světci indiští. V této knize líčí následující událost:

"Před třiceti lety se vypravovalo v Kalkutě velmi mnoho o jistém Hasanu Khanovi, jenž se těšil pověsti

velikého divotvorce, ale pouze v jednom směru. Byl to Mohamedán, který však získal svoje magické umění přízní jednoho sadhua, čili světce, se kterým se seznámil. Mnoho mých přátel znalo osobně Hasana Khana a bylo svědky jeho výkonů ve svých vlastních bytech."

Tato poznámka je velmi důležitá, neboť podrobnosti Omanem vypravované jsou z pramene bezprostředního a nejsou to tedy zprávy domorodců.

"Hasan Khan nebyl kouzelníkem z povolání, ale příležitostně se dal přemluvit, aby ukázal před malým kroužkem lidí svoji zvláštní sílu, a sice vždy bez jakékoliv odměny. Na příklad vyzval libovolnou přítomnou osobu, aby požádala o nějaký druh vína, a jakmile byl určitý druh jmenován, prosil onu osobu, aby podržela ruku pod stolem, anebo aby vsunula ruku mezi přivřené dveře. A tu vždycky láhev žádaného vína s etiketou některé známé kalkutské firmy byla neviditelným činitelem podána do napřažené ruky.

Podobným způsobem přičaroval také potraviny, jako suchary a koláče nebo doutníky v dostatečném množství pro celou společnost. Jednou se zdálo, že zásoba potravin je vyčerpána. Několik přítomných, kteří seděli okolo stolu, počali se Hasanu Khanovi posmívat a pak ho vyzvali uštěpačně, aby opatřil láhev šampaňského. Hasan Khan byl velmi rozčilen a pak vyšel na verandu a poručil zlostně neviditelnému sluhovi, aby ihned přinesl šampaňské. Musil však rozkaz dvakrát nebo třikrát opakovat, načež přiletěla žádaná láhev vzduchem. Udeřila však magika prudce do prsou, padla na zem a roztříštila se.

"Nuže," pravil Hasan Khan velmi rozčileně, "ukázal jsem vám svoji moc, ale svou dotěrností jsem urazil svého džina (služebného ducha)."

"Jeden z mých evropských přátel," píše Oman dále, "cestoval zcela náhodně ve společnosti Hasana Khana, v témž železničním voze, a protože ho trochu znal, požádal ho, aby přičaroval něco k pití.

"Vystrčte ruku z okna," pravil muslim, zatím kdy vlak uháněl dále."

Jeho žádost byla splněna a láhev výtečného vína byla podána do nastavené ruky Angličanky.

"Jiný můj přítel," vypravuje Oman, "jenž zvláště byl dychtiv zvědět, jak Hasan Khan provádí tyto podivuhodné výkony, měl o něj veliký zájem a chtěje se něčemu přiučiti, vyhledával jeho společnost. Když s ním jednou jel do bazaru, řekl čaroděj, že chce vystoupiti před krámem směnárníka. Povož zastavil a Hasan Khan, doprovázen Angličanem, vstoupil a tázal se směnárníka, má-li nějaké anglické zlaté mince. Když mu byla dána kladná odpověď, žádal, aby mu byly přineseny. Směnárník vyňal zlaté mince z pokladny a podal je Hasanu Khanovi a ten jako v myšlenkách je pouštěl z ruky do ruky a zatím se tázal po jejich ceně. (Jejich hodnota nebyla v oněch dnech ještě stanovena zákonem.) Potom poznamenal, že se přijde poplatit ještě zítra, jestliže by jinde nemohl uzavřít obchodu výhodnějšího.

"Druhý den přišel do téhož krámu, jsa zase doprovázen týmž Angličanem, ale tam zvěděl, že zlaté mince, které předešlého dne měl v rukou, zmizely všemným způsobem tajemným, ač byly po jeho odchodu uloženy v silné pokladně. Hasan Khan se stavěl, jakoby tomu nevěřil, ale při té příležitosti pohlédl tak významně a lstivě na svého průvodce, že poslednější zmoudřel a umínil si, že se již raději neukáže ve společnosti tak podezřelé.

Ale tato událost zostřila přece jen zvědavost onoho Angličana, takže trápil Hasana Khana do té míry nepřetržitým vyptáváním, až konečně uslyšel od něho následující událost, kvůli níž vypravuji tyto podrobnosti, které ač se zdají býti neuvěřitelnými a nevysvětlitelnými, ani nejdovednějšímu eskamotérovi, jsou přece jenom zjištěny. Poněvadž jsem nebyl sám svědkem podivných výkonů Hasana Khana, uvádím věc bez dalších poznámek a přecházím k vypravování, jak Hasan Khan dosáhl svých divotvorných sil, jimiž pak vládl.

"Když jsem byl ještě mladíkem," vyprávěl tento podivuhodný muž, "přišel do mé rodné vsi jednoho dne vyhublý sadhu, který měl vlasy spletené a jehož zevnějšek byl odpuzující. Ihned ho obklopily děti a posmívaly se mu, ale já jsem jejich hrubé chování káral a napomínal jsem je, aby ctili svatého muže, i když to byl Hindu. Sadhu si mne povšiml a později jsme se spolu častěji setkali, protože se zdržoval krátce v naší vesnici. Pamatuji se, že jsem byl nějak lákán k tomuto podivnému muži a kdykoliv jsem měl pokdy, navštěvoval jsem ho. Jednoho dne mi nabídl, že na mne přenese jistou důležitou tanou sílu, jestliže se budu řídit s důvěrou a bez podmínky podle jeho návodu. Slíbil jsem, že učiním vše, oč požádá, a pak za vedení sadhua jsem počal provádět jistou soustavu sebetřýznění s posty, což trvalo mnoho dní - snad asi čtyřicet. Můj učitel mne naučil vyslovovati mnoho kouzelných formulí a zaklínání a když mně byl uložil velmi přísný půst, poručil mně, abych vešel do jedné tmavé jeskyně, která byla ve stráni jednoho vrchu a abych mu pak pověděl, co jsem tam spatřil.

Chvěl jsem se sice strachem, ale uposlechl jsem jeho rozkazu a vrátil jsem se se zprávou, že v temnu jeskyně jsem viděl jen jediný předmět, a sice ohromné plamenné oko.

"Tak je dobře", poznamenal sadhu, "výsledek se dostavil." A já jsem se divil, jaké že moci jsem nabyl. Sadhu ukázal na několik kamenů, které ležely okolo mne na zemi a poručil mi, abych učinil na každém jisté magické znamení. Uposlechl jsem.

"Jdi teď domů," řekl můj učitel, "zavři dveře svého pokoje a poruč svému služebnému duchovi, aby ti přinesl tyto kameny." Vzdálil jsem se, jsa nervozně rozčilen, a když jsem se uzavřel ve svém pokoji, poručil jsem neviditelnému džinovi, aby mi ihned přinesl ony kameny. Sotva jsem vyslovil svůj rozkaz, již k mému úžasu a tajnému zděšení ležely kameny u mých nohou. Vrátil jsem se a vypravoval jsem sadhuovi o svém úspěchu. "Řekl ke mně: "Teď máš moc, kterou můžeš uplatnit s každým předmětem, na němž učiníš ono magické znamení, kterému jsem tě naučil. Ale užívej své moci skromně, neboť můj dar se vyznamenává tou okolností, že ať podnikneš co ti libo, nebudeš moci věci, opatřené tvým služebným duchem, nikdy nahromadit, nýbrž musíš se jich záhy zase zbavit." A tato slova sadhuova se opravdu splnila v mém životě. Jeho dar nebyl pro mně opravdovým požehnáním, neboť můj džin se vzpírá mé moci a často se pokusil ublížit mně. Na štěstí však dosud neudeřila jeho hodina."

Tento případ s Hasanem Khanem je opravdu klasický, protože je ilustrován jeden způsob, jak lze nabýti magických sil - totiž ovládnouti služebné duchy, čili démony. Také známý Faust získal si magické síly tímto způsobem. Čtenáře bude jistě zajímat, že Faust byl historickou osobností a že studoval na universitě v Norimberku, jak dokázal německý okultista Kiesewetter. Až budu později psát o klíči k magickým silám, vysvětlím blíže tento způsob jejich získání.

Nejpodivnější věci u indických fakirů je však jejich pohřbívání za živa, které provádějí, aby ukázali moc boží, která se v nich uplatňuje. Ale jsou jednotlivé případy, kdy také Evropané měli schopnost, zemřítí zdánlivou smrtí a zůstatí v ní několik hodin. Jeden z takových případů vypravuje Braid o plukovníku Townsendovi: "Dovedl zemřítí dle libosti, tj. přestal dýchat a pak zase pouhým napětím vůle nebo jiným snad způsobem dovedl obživnouti. Nutil nás tolik, abychom byli jednou svědky tohoto pokusu, že jsme konečně musili přivoliti. Všichni tři jsme nejprve ohmatali jeho tepnu. Tepy byly zřetelné a velmi silné, ale pak přerývané a slabé a jeho srdce bilo normálně. Pak se položil pohodlně na záda a zůstal v této poloze nějakou dobu bez hnutí. Držel jsem ho za pravou ruku. Dr. Baynard položil ruku na jeho srdce a pan Skrine mu držel před ústy čisté zrcadlo.

Cítil jsem, že tlak tepny ponenáhlu ustává, až jsem konečně i při nejpozornějším zkoušení a nejopatrnějším ohmatávání necítil jsem již tepny vůbec. Dr. Baynard nemohl konstatovati ani nejmenšího stahování srdce a pan Skrine neviděl ani stopy po dechu na širokém zrcadle, které mu držel před ústy. Potom jsme vyšetřovali pravou jeho paži, srdce, dech, ale nemohli jsme objeviti ani nejmenší známky života.

Mluvili jsme pak dlouho o tomto překvapujícím zjevu. Ale když jsme viděli, že plukovník zůstává stále v témže stavu, soudili jsme, že vedl svůj pokus příliš daleko a že skutečně zemřel. Proto jsme ho chtěli opustit. Tak přešlo asi půl hodiny. Kolem deváté hodiny ráno - bylo to na podzim - když jsme chtěli odejítí, zpozorovali jsme u mrtvoly několik pohybů a při bližším ohledání jsme shledali, že tepna a pohyby srdce se zase vracejí. Začal také dýchat a tiše mluvit. Byli jsme všichni nesmírně užaslí nad touto neočekávanou změnou a po chvíli rozhovoru s ním a mezi sebou jsme odcházeli. Byli jsme sice přesvědčeni o neobyčejném jeho výkonu, ale scházelo nám jakékoliv vysvětlení."

Předcházející případ, je však jenom nepatrnou ukázkou opravdového fakirského pokusu, který svou příšerností musí uvést každého svědka v úžas nad možnostmi, které jsou dány jistým lidem. Zastavití na několik hodin dech a tepy srdce je fyziologům velikou záhadou, ale to, co provádějí indiští světci, je pravým zázrakem - kdybychom neznali okulturních sil, které to umožňují.

Zpráva sira Claude Wadeho o fakirovi, který se dal pohřbítí za živa, je jednou z mnohých podobných zpráv, které mám v různých spisech od evropských autorů ve své knihovně. Zmíněná zpráva zní následovně:

"Byl jsem u dvora Rendžit Singha, když fakir, o němž se také zmiňuje kapitán Osborn, byl pochován na šest týdnů. Ač jsem se dostavil teprve za několik hodin po pohřbu, měl jsem přece za svědky Renžit Singha a nejhodnověrnější z dvořanů, že fakir byl v jejich přítomnosti pochován a poněvadž jsem sám byl přítomen, když byl vykopán a úplně vzkříšen k životu, při čemž jsem stál tak na blízku, že nějaký klam jest vyloučen, tu musím pevně věřiti, že při neobyčejných událostech, které chci vypravovati, nebylo podvodu.

Knihy kapitána Osborna nemám po ruce, abych se mohl odvolati na onu část jeho vypravování, kde se dovolává svědectví mé autority. Chci tedy krátce pověděti to, co jsem spatřil sám, abych umožnil jiným usouditi o závažnosti svých důkazů a utvořiti si úsudek, zdali jsme byli nějak klamáni.

Když se blížil uvedený okamžik, doprovázel jsem Rendžit Singha na jeho pozvání k místu, kde byl fakir pochován. Byla to čtyřhranná budova, tak zvaná "barra durra", uprostřed jedné zahrady, které obkličují

palác v Lahore. Kolem domu byla veranda a uvnitř byla střední, uzavřená prostora. Když jsme sem přibyli, sestoupil Rendžit Singh, jenž byl při této příležitosti doprovázen celým dvorem, se slona, a prosil mne, abych s ním prohlédl budovu, aby měl přesvědčení, že jest tak uzavřena, jak byla zůstavena.

Viděli jsme, že na všech čtyřech stranách byly dveře, z nichž troje byly úplně zazděné. Na čtvrté straně se nalézaly pevné dveře, jež byly pokryty hlinou až na zámek, opatřený soukromou pečetí Rendžit Singha. Dveře tyto byly opatřeny pečetí maharadži teprve potom, když byl fakir pohřben. Zevní plochy budovy neposkytovaly nijakého otvoru, kudy by sem mohl vnikati vzduch, aniž tu bylo jiného spojení se zevnějším světem, kterým by snad mohla býti fakirovi podána potrava. Připomínám, že zdi, jež uzavíraly trojí dveře, neměly ani nejmenší stopy toho, že by byly snad nedávno prolomeny neb jen změněny.

Rendžit Singh poznal otisk své pečeti, tak jak ji přiložil a protože byl stran výsledků právě tak nevěřícím, jako kterýkoliv Evropan, postavil blíže budovy dvě setniny své vlastní strážce, aby zamezil každou možnost podvodu. Z těchto setnin musily 4 strážce, jež byly střídány vždy po dvou hodinách, ve dne v noci střežiti budovu, aby zabránily jakémukoliv pokusu vloupání. Zároveň poručil maharádža jednomu z předních úředníků svého dvora, aby časem toto místo prohlížel a podával mu přímo zprávy, kdežto pečetítko, které uzavíralo otvor zámku, bylo uschováno buď u maharadži nebo u prvního ministra. Poslednější obdržel také večer každého dne report důstojníka, který měl právě službu.

Když jsme vše dostatečně prohlédli, usadili jsme se na verandu proti dveřím, při čemž několik lidí z průvodu Rendžit Singha strhlo hliněnou stěnu a jeden jeho úředník zlomil pečeť a otevřel visací zámek. Po otevření dveří bylo viděti temný prostor. Rendžit Singh a já jsme vešli dovnitř, zároveň s fakirovým sluhou, a když bylo opatřeno světlo, sestoupili jsme do jakéhosi výklenku, který byl ve hloubce asi tří stop pod podlahou této místnosti.

V tomto výklenku stála zpříma dřevěná rakev s víkem, asi čtyři anglické stopy vysoká a tři stopy široká, ve které byl pochovaný fakir. Víko bylo také uzavřeno visacím zámkem a touže pečetí opatřeno, jako zevní dveře. Když jsme rakev otevřeli, viděli jsme lidskou postavu v bílém plátěném pytlí, jenž byl nad hlavou postavy zavázán. Na to byly vypáleny slavnostní výstřely a množství lidí se počalo tlačiti do dveří, aby viděli toto zvláštní divadlo. Když byla zvědavost lidí ukojena, sáhl fakirův sluha do skříně a vyňal postavu, pak zavřel víko skříně a opřel fakirovo tělo v téže sedící pozici (jako jsou indiští bohové nebo jako bývá známá socha Buddhova), v jaké byla ve skříně, zády o víko.

Rendžit Singh vstoupil pak se mnou do vyhloubeniny, která byla tak malá, že jsme v ní mohli pouze seděti na zemi, proti fakirovu tělu a dotýkali jsme se ho rukou i koleny.

Poté polil sluha fakira horkou vodou. Poněvadž jsem měl v úmyslu objeviti možný podvod, učinil jsem maharádžovi návrh, aby byl pytel otevřen a tělo fakirovo důkladně prohlédnuto, než budou činěny další pokusy oživovací. Učinili jsme tak a tu nutno poznamenati, že pytel, když jsme jej poprvé spatřili, byl plešatý, jako by byl nějaký čas zakopán. Paže a nohy fakira byly ztrnulé a vrásčité a hlava spočívala na rameni jako u mrtvolky. Prosil jsem svého lékaře, který mne doprovázel, aby sestoupil a tělo vyšetřil. Učinil tak a nemohl nahmatati tepů ani u srdce, ani na spáncích, ani na pažích. Ale část hlavy a mozku byly teplejší než ostatní části těla.*

Na to jej počal sluha nanovo koupati v teplé vodě a natáhl znenáhla ztrnulé paže a nohy, jež byly nehybné, při čemž Rendžit Singh se chopil fakirovy pravé a já levé ruky, abychom je třením učinili zase pohyblivými. Mezitím mu položil sluha na temeno hlavy pšeničné těsto, které bylo horké a asi půl palce tlusté a opakoval tuto proceduru asi třikráte. Pak odstranil z uší a chřípí bavlnu a vosk, jimiž byly ucpány, vpravil hrot nože mezi zuby a ústa, a když otvíral levou rukou čelist, vytáhl pravou rukou jazyk, jenž se několikrát vymrštil dozadu do své předcházející polohy, uzavíraje jícnem.**

Na to mu potíral oční víčka rozpuštěným máslem po několik vteřin, až je mohl otevřít. Oko se objevilo nehnuté a bylo bez lesku. Když bylo těsto přiloženo na temeno hlavy po třetí, pohnulo se tělo křečovitě, chřípě se nadmuly a údy počínaly míti přirozenou plnost. Tepna byla však stále ještě sotva zratelná. Sluha mu pak položil na jazyk trochu rozpuštěného másla a dal mu je spolknouti. Za několik minut potom vystoupily zřítelnice a obdržely přirozenou barvu a fakir, který poznal, že Rendžit Singh sedí těsně vedle něho, pravil sotva srozumitelně tichými, hrobovými zvuky: „Věříš mne teď“?

Rendžit Singh přisvědčil a ozdobil fakira perlovým náhrdelníkem, a čestným rouchem z hedvábí, mušelínu a vlny, jaké obvykle věnují indická knížata osobám vynikajícím.

Od okamžiku, kdy rakev byla otevřena, až k době kdy fakir zase mocen svého hlasu, uplynulo sotva půl hodiny a za nové půlhodiny mluvil fakir se mnou a se svým okolím, ač slabým hlasem, jako nemocný, a pak jsme ho opustili, jsouce přesvědčeni, že při tomto divadle, jehož jsme byli svědky, nebylo podvodu ani

klamu.”

*Ve všech podobných případech, které byly uvedeny jinde, se tvrdí, že všechna teplota tělesná se stáhne jenom na kruhovitě místo na temenu hlavy, kdežto ostatní tělo je úplně studené. Je to ono místo, kde katoličtí kněží nosí tak zvanou tonsuru. Tento zvyk, který má velikou mystickou důležitost. Spisovatel

** K takovému pohřbu se musí fakir připravit zvláštním způsobem. Nejdříve se několik dní omezuje jenom na používání mléka. Pak jen pije vodu a postí se a při tom polyká dlouhé bavlněné tkanice a zase je vytahuje ze žaludku, aby odstranil ze svých útrob i poslední zbytky potravy, která by jinak v jeho těle hnila a přivodila mu zkázu. Také močový měchýř musí být úplně prázdný než se fakir dá pohřbít. Rovněž ušní otvory a nos si fakir ucpe a pak obrátí jazyk dozadu tak, aby uzavíral trubici, spojující jícnem s dutinou nosovou. Aby to dovedl, musí se před tím podrobovat zvláštnímu cvičení, které se jmenuje khečari mudra a jež jsem popsal ve své knize “Divy a kouzla indických fakirů”. Mnozí fakirové se dávají podobným způsobem zakopat do země a na jejich hrobech je pak zasetá tráva anebo obilí, aby byl podán důkaz, že hrob nebyl otevřen. Někteří se dali pohřbít i na 40 dní, a byli zase beze škody přivedeni k životu. Spisovatel

Uvedl jsem tento případ z mnohých jiných, poněvadž je typický a protože ukazuje, jak vypadá opravdu takový fakirský pokus, k němuž je třeba uvést se do tak zvaného stavu samadhi, čili duchovního vytržení. Ale toho jsou schopni jen lidé, kteří v jógismu nebo mystice dosáhli vysokého stupně. Žádný potulný kejklíč nesvede tedy nic podobného. A samadhi se ještě zmíním později.

Ještě nutno podotknouti, že prostor, ve které byl tento fakir pochován, byl ze všech stran již dávno před tím vyzděn, takže nemohl snad uniknouti nějakou podzemní chodbou. Ostatně tyž fakir se dal jindy pochovati do země přímo a jeho rakev byla zaházena hlínou a hlína byla pevně udupána. Do ní byl pak naset ječmen a ke hrobu byla postavena vojenská stráž. Nicméně fakir byl po otevření rakve nalezen v téže poloze, jak byl do ní uložen a po obvyklých procedurách se zase probudil k životu.

Mnozí badatelé, kteří nemají ani pojetí o magických silách duše, si chtějí vysvětliti podobné pokusy obdobou, kterou nalézáme u některých zvířat, upadajících do tzv. zimního spánku. Jistá podobnost tu je, ale zvířata taková – hlavně teplokrevná, nejsou snad po celou zimu ve ztrnulosti, nýbrž velmi často se probouzejí – na př. medvěd a jezevci; ale ničeho ovšem nepožívají. Kromě toho spí taková zvířata vždy za principu vzduchu, kdežto fakirové dlí mnoho dní a týdnů beze vzduchu, takže by se musili při nejmenším zadusit – když by je i jejich tělo nepodlehlo hnilobě. Ostatně se praví o představených jistých tibetských klášterů, že se dávají pochovati vždy na sto let do skalních výklenků, aby byli po této době vyňati a probudili se, načež kontrolují klášterní poměry, aby potom zase spali nových sto let, při čemž jejich duše se v plném vědomí pohybuje ve světě neviditelném. Kdo vydrží v takovém hrobě 40 dní, o tom lze bezpečně souditi, že by se mohl dát pochovati na rok a ještě dále.

Tato schopnost je dána jen těm, kdo se oddali opravdovému zbožnému životu a dosáhli stavu samadhi, který se také nazývá “spánkem fakirů nebo jóginů”. V tomto stavu jsou všechny tělesné funkce tak sníženy, že tělo vypadá jako mrtvé a ve skutečnosti je bez citu. Ale duch jógiho je v úplném vědomí a bdí a je ve spojení se svým vnitřním božstvím. Až budu popisovati jógické a mystické síly, vysvětlím tyto věci, pokud ovšem jsou přístupny lidskému, zevnímu rozumu.

Abych ukázal, že mnozí fakirové nebo jóginové provádějí divy, zcela podobné těm, které lze viděti v Evropě i Americe za přítomnosti silných fyzikálních medií spiritistických, uvedu zde ještě několik příkladů.

Dr. Hübbe-Schleiden vypravoval, že viděl v severní Africe dervíše, který před očima celé společnosti vyhazoval pod širým nebem, za plného denního světla spousty slepičích vajec do vzduchu. Vejce letěla do výše, jak všichni viděli, ale nepadala k zemi, nýbrž ztrácela se ve vzduchu. Po dlouhé chvíli je měl derviš zase zcela neočekávaně v ruce. Vzpomeneme-li na příhody s metáním kamenů na různých místech v naší republice popsaném, nebudeme se tomuto vůbec diviti. Pro síly psychické je to věc zcela snadná – ovšem něco zcela jiného, je, viděti takové projevy vyvolané na povel, jako to činí dervišové, fakirové a jóginové nebo čekati, až oněm silám bude libo něco vykonati. V jednom případě běží o magii, totiž o ovládnutí těchto sil, kdežto ve druhém jako v Kotrbachu, Mikulově a v Praze byly tyto jevy spontánní, totiž samovolné. Síly tu působily stejně, ale u nás se nedaly ovládnouti a právě ve chvílích, kdy každý napjatě čekal, nestalo se zcela nic. Naproti tomu magik nebo mystik, ať je to fakir nebo jiný kouzelník, vyvolává projevy ihned, kdykoliv si přeje.

Nejznámějším ze všech takových fakirů se stal jistý Govindaswami, se kterým konal pokusy Francouz, jenž byl vrchním soudcem v Čarndernagoru, v Indii. Práví o fakirovi, že to byl tamilský jógi a viděl v jeho přítomnosti spoustu okultních výjevů, které patří k nejzajímavějším, jaké známe z literatury evropské. Velká část těchto pokusů je vypsána v mé knize "Divy a kouzla indických fakirů".

Ale máme také novější zprávy, na př. Od Francouze Roberta Chauvelota, z jeho knihy: "Tajemná Indie". Chauvelot popisuje fakira, který pod širým nebem vlezl do koše a zmizel v něm. Alespoň jeho společník bodá všemi směry do uzavřeného koše a pak do něj vskočí a dupě v něm a pak běže koš a ukazuje, že je prázdný. Ale po malé chvíli se koš opět naplňuje a fakir se v něm objeví, stočený do klubka.

Mnohý čtenář si jistě vzpomene na podobné kousky, prováděné u nás eskamotéry na jevišti. Ale je velký rozdíl, zmizeti z bedny, k tomu cíli zvláště připravené a stojící na jevišti, opatřeném propadlištěm a zmizeti z koše pod širým nebem, když stojí koš na pouhé zemi.

Chauvelot píše dále: "Fakir vytáhl z koženého měchu užovku, hodil ji promyce, která ji okamžitě uchopila do tlamy. Promyka, jak je známo, největším nepřítelem všech hadů. Pak zvíře hada rozkousalo skoro na kaši, takže z něho zbyly jen zakrvácené chuchvalce masa a kůže. Kusy hada se však ještě svíjely na zemi. A tu je fakir vzal do prstů, položil na zem a mumlaje kouzelné průpovědi, hladil nehtem palce rozkousaného hada po bříše. Fakir se hada vlastně jenom lehce dotýkal. Když to několikrát opakoval, počal had zvolna oživovati, stahoval se a roztahoval, třásl se a konečně mávl prudce ocasem a byl zase živý, jako před tím. Užovka se počala plaziti jako před tím, vymršťovala jazýček a byla to zkrátka táž užovka, kterou promyka rozkousala – měla ještě několik krvácejících ran."

Mnohem úžasnější věci vpravuje pak profesor Kellar, který byl v Indii v době, když tam byl návštěvou anglický korunní princ Waleský. Kellar píše:

"Za svého pobytu v Kalkutě, byl jsem přítomen veřejnému představení, které bylo na Velkém náměstí pořádáno na počest prince Waleského. Povýšené estrády, jakož i balkony všech domků i verandy byly plny vznešených Indů. Nádherná, všemi barvami zářící hedvábná roucha domorodců, jakož i drahocenné klenoty indických dam závodily svoji skvostností až oči přecházely.

Na vyhrazeném místě se objevil starý fakir a když se poklonil před princem, vyňal tři zcela krátké meče, jejichž hroty, jak jsem se později přesvědčil osobně, byly velmi ostře nabroušeny a upevnil je do země tak, že se tyčily do výše s hroty obrácenými vzhůru. Na to přišel druhý fakir. Byl to muž mladý, štíhlý, bledého obličje a černých vousů a položil se na povel staršího fakira na zem. Při tom měl nohy nataženy a pevně k sobě přitisknuty a také paže držel pevně napražené u těla. Starý fakir učinil přes jeho tělo několik, jako magických tahů a pak tělo mladšího fakira bylo jako bez života a ztrnulé.

Potom přišel ještě třetí fakir a ten se starým vzal tělo uspaného a položili je na hroty mečů, takže jeden meč podpíral jeho šíji, druhý záda a třetí kříž. Při tom jsem viděl, že nohy fakira byly napřaženy do vzduchu, jako by byly dřevěné. Jeho tělo leželo bez hnutí v úplné rovnováze. Za nějakou chvíli vzal starý fakir dýku a počal odhrabávati zemi okolo prvního meče a konečně jej odstranil velmi opatrně, při čemž tělo mladého fakira se ani nepohnulo.

Podobně si počínal starý fakir i s druhým a třetím mečem, takže tělo mladého divotvorce se vznášelo teď vodorovně ve vzduchu, a sice za prudkého slunečního světla a před očima několika tisíc lidí – beze vsí podpory. Fakir se rozhlédl vítězoslavně okolo sebe a obecenstvo mu vzdávalo hlučnou pochvalu. Potom vzal strnulého fakira se svým soudruhem a když jej položili na zem, vzkřísili ho."

Zde máme tedy příklad tzv. levitace, čili vznášení se lidského těla ve vzduchu, jak o tom píší také mnozí jiní svědci z Indie, ale jak jak líčí také zprávy o přemnohých světcích křesťanských za starověku i středověku. Rovněž některá fyzikální media, zvláště silná, provádí až do dnešního dne tuto levitaci, vznášejí se totiž ve vzduchu bez veškeré podpory.

V některých případech může působiti při tom táž síla, která zvedá spiritistický stolek, anebo která zvedá jiné těžké předměty do vzduchu a jindy to zase může býti síla jiná, mnohem vyššího druhu, síla duchovní, o které promluvíme až budeme popisovati vývoj této neznámé moci, jakož i její ovládnutí.

Profesor Kellar dále píše:

"Podobný kousek viděl jsem také v Africe, a sice v zemi Zulů. Tam jsem se seznámil se starým čarodějem, a žádal jsem ho, aby mi něco ukázal ze svého umění. Ale černý kouzelník nechtěl a teprve po dlouhých domluvách svých krajanů přivoliil. Pak se chopil své palice a přivázal k ní velmi pečlivě řemínek z nevydělané kůže, asi dvě stopy dlouhý. Jiný Zulu, mladý a silný muž, díval se na čaroděje velmi klidně a pak učinil podobně s palicí svojí. Pak se oba muži rozestoupili asi na sáh od sebe a při jasném svitu plamene z ohně, jali se otáčeti svými palicemi okolo svých hlav s rychlostí úžasnou. Viděl jsem zcela dobře, že kdykoliv se

palice přiblížily k sobě, počaly z nich sršeti světelné paprsky, anebo se tak zdálo.

Najednou bylo slyšet praskot, jiskry vysršely a palice mladíkova se rozletěla na kusy a on sám se svalil k zemi jako bez ducha.

Vtom čaroděj odskočil do vysoké trávy, která na blízku rostla a urval této suché trávy hrst. Potom se postavil do stínu poněkud dále od ohně a počal mávati a kroužiti touto trávou, jako dříve palicí, se stejnou rychlostí okolo hlavy mladého Zula, který ležel jako by byl mrtev. Za chvíli se zdálo, že tráva chytla plamenem, ač čaroděj byl vzdálen od ohně nejméně dvacet stop. Čaroděj se přiblížil ještě více k tělu mladíka, díval se na něj strnule a mával nad ním hořící travou. A tu se stalo něco nesmírně překvapujícího. Tělo mladého Zula se vzneslo asi na tři stopy od země, jako by plovalo ve vzduchu, klesalo a stoupalo podle toho, jak čaroděj mával hořící trávou pomaleji nebo rychleji. Když tráva v hrsti čaroděje dohořely, sneslo se tělo mladíkovo zvolna na trávu a čaroděj ho pak probudil k životu.”

“Jindy jsem viděl v Indii produkujejícího se fakira, jenž svými výkony překonával vše, co jsem dosud pozoroval. Tento fakir se položil obličejem na zem a setrval tak několik minut v naprosté nehybnosti. Potom se zvedl. Jeho rysy v obličejí byly ztrnulé a jeho oči byly vytřeštěné a tu najednou počal stoupati do vzduchu, jako by šel po neviditelných schodech, až byl ve veliké výšce několika set stop! Potom po jiných neviditelných schodech sestupoval zase na zem.

Jednou jsem byl přítomen v Kalkutě zároveň s několika Angličany představení tančících dervišů. Místo jeviště byla prostranná, úplně prázdná místnost, jejíž jediné dveře a dvě okna vedly směrem k ulici. Nejprve jsme se přesvědčili, prohledavši důkladně zdi i podlahu, že síň nemá druhého východu a že není v podlaze nějakého propadliště, nebo skrýše, ve které by se mohl člověk ukrýt.

Potom vešli do místnosti čtyři dervišové a přinesli s sebou pánev se žhavým uhlím, kterou postavili ku protější stěně. Nejstarší derviš nasypal pak na uhlí jakýsi bílý prášek, jenž doutnal a naplnil místnost bělavým, řidčounkým kouřem, který voněl jako tuberosy.

Po té počali derviši tančit. Ale činili to zcela tiše, jako strašidla bez hudby a beze zpěvu. Nejdříve se otáčeli zvolna, ale pak čím dále tím rychleji, jejich pohyby byly stále hbitější a prudší, až konečně byla jejich rychlost závratná.

Tak se stalo, že všichni čtyři dervišové, jejichž roucha vlála okolo jejich těl, splývali jaksi při tomto tanci v jediný zjev a tu postavy mladších dervišů se stávaly méně a méně zřetelnými, až se konečně ztratily úplně před našima očima.

Teď jsme viděli jen starého dervíše, který pohyb zvolna umírňoval, až konečně stanul a přistoupiv před nás, poklonil se a ukazoval rukama po místnosti.

Opravdu! Místnost byla prázdná a ostatní derviši zmizeli!

Za nějakou chvíli předstoupil starý derviš nanovo a začal opět tančiti. Při tom zpíval svým hlubokým hlasem jednotvárnou melodii, ve které vynikal stále se opakující stejný refrén. Stáli jsme bez hnutí a dívali jsme se, ale jednotvárný zpěv, vonný dým a pohyby starého dervíše nás jaksi omamovaly, ačkoliv jsem se domníval, že nikdy nebyly moje smysly tak bystré jako v této chvíli. Upíral jsem oči nepřetržitě na starce a při tom jsem byl naplněn velikou zvědavostí.

Najednou se mi zdálo, že stařec odhodil od sebe ruku, pak nohu, a po té vzduch okolo něho se počal naplňovati jinými, kmitajícími se lidskými údy a najednou jsme viděli zase čtyři tančící dervíše, jako byli před námi na počátku.

Ale náhle se starý fakir zamlčel a zastavil se, a před námi stál starý derviš sám a sám a klonil se a potom přistoupil k nám a vzal od nás spropitné a odnesl pánev s uhlím. Pak jsme nanovo prohledali celou místnost, ale nenalezli jsme nic, čím bychom si mohli vysvětliti zmizení ostatních dervišů.”

Velmi zvláštní případ popisuje ředitel dánského úřadu na ostrově sv. Tomáše, pan Vanbel:

“Jednou odsoudili k smrti jistého čaroděje, který přišel ke mně a pravil: “Pane, dovolte mi, abych učinil, aby vaše hůl mluvila – totiž, abych tak směl učiniti dříve nežli zemřu!”

Byl jsme velmi zvědav a proto jsem vymohl odložení popravu. Černoch potom vzal hůl a vrazil ji do země, činil okolo ní zvláštní pohyby. “Co si přejete, aby hůl řekla?” Tázal se mne potom odsouzenec.

Odpověděl jsem, že chci věděti, zdali loď, kterou očekávám, již odplula a zdali měla dobrou cestu a kdy sem přijede.

Kouzelník opakoval pak svoje zaklínání a potom ke mně řekl: “Nyní uslyšíte hůl mluvit!” Ihned potom přišla stráž a odvedla ho na popravu a za malou chvíli byl pověšen. Čekal jsem chvíli a pak jsem slyšel promluvíti z hole hlas, který řekl: “Loď vyjela toho a toho dne – při tom jmenovala hůl datum – a kapitána a počet cestujících i posádku – měla šťastnou cestu až na to, že vichřice zlomila malý stožár. Připluje sem za tři

dny!”

A tak se skutečně stalo a veškeré ostatní údaje byly rovněž přesné.”

Z mnohých pověstí a záznamů středověkých je známo, že čarodějové a kouzelníci dovedli nejen zažehnavati blížící se krupobití nebo bouře, ale že také dovedli svými silami přivolati déšť, když vládlo dlouhé, nebezpečné sucho. Ač jsou podobné věci neuvěřitelné, přece jen se dějí až do dnes v krajinách nekulturních, totiž v Africe, střední Americe a také v Asii. Velmi mnozí cestovatelé byli svědky takového přivolávání deště domorodými kouzelnými lékaři. Jistý pan Labat vypravuje zajímavý pokus, který viděl na Antilách:

“Jeden černoš, který přišel z Afriky, byl sluhou u misionářů, a když jednou pozoroval, že jsou kněží znepokojeni velikým a trvalým suchem, které ohrožovalo sklizeň, nabídl se jim, že přivolá déšť. Kněží tomu svolili jenom ze zvědavosti. Potom přinesl černoš tři pomeranče a položil je na zem, ale tak, že mezi nimi byly mezery. Potom se před každým pomerančem sklonil, a tvářil se, jako by odříkával nějaké modlitby. Poté přinesl tři ratolesti pomerančovníků, zasadil je do země a znovu se klaněl a modlil. Vtom se ukázal nad misionářskou stanicí malý obláček. Kouzelník vzal jednu ratolest a když s ní učinil ve vzduchu nějaká znamení, tu k velikému úžasu misionářů počal mráček růsti a za malou chvíli se snesl mírný déšť na okolní pole.”

“Několik Francouzů cestovalo r. 1894, na ostrově Madagaskaru, a sice na jeho severovýchodní straně. Po dlouhé denní cestě za parného dne zastavili se unavení na noc v jedné malé vesnici. Zatím kdy jejich průvodčí připravovali večeři, vyprávěl jim jejich vůdce, že tato vesnice je proslulá znamenitým čarodějem, který dovede učiniti, aby blesk udeřil do místa, které určí. Francouzové byli ovšem zvědaví a chtěli ihned viděti kouzelníka a rovněž jeho umění.

Kouzelník po dlouhém váhání přišel k Evropanům a když ho chválili a když domlouvali, rozhodl se, že za malou odměnu ukáže svoje umění. Přinesl si ihned malá kamínka, na nichž hořelo rozžhavené uhlí. Pak hodil do uhlí jakési kořínky s kadidlem a když kouř počal vystupovati, počal odříkávati kouzelné formule, jsa nejdříve obrácen k východu a potom k západu.

Potom se otázel Francouzů, kde si přejí, aby blesk udeřil. Evropané naznačili prázdné místo za vesnicí a tu kouzelník vytrhl beze slova ze země malý keř, který donesl na naznačené místo a pak učinil okolo něho svým nožem kruh. Najednou cítili všichni slabý pohyb vzduchu, kterýž však se však zesiloval, až konečně se dostavila vichřice.

Na obloze se objevil malý mráček, který však neustále rostl. Ale celá příroda počala odpovídati tomuto zjevu. Cikády přestaly cvrlikati, ptáci ustali ve svém zpěvu a již nepřeletovali. Vtom se zablesklo se strašným zahřměním, takže Evropané, polekáni utíkali k domkům, ale sotva odešli několik kroků, udeřil blesk nanovo a sice do keřů na naznačeném místě, takže keř byl úplně spálen a rozbit.”

K těmto zprávám z krajin tropických dodávám ještě, že všichni nekulturní národové od nejstarších dob až do časů moderních se zabývají magií a že všude jsou u nich tzv. čarodějové kouzelníci, kteří nejen léčí, nýbrž také provádějí magii škodnou čili černou nebo i bílou, čili blahodárnou. Mnozí cestovatelé byli svědky těchto nadpřirozených sil, jaké ovládají lidé naprosto nevzdělaní, nemající ani ponětí o evropské kultuře. Náboženství těchto národů je buď fetišismus čili klanění se modlám, zhotoveným z různého materiálu, anebo je to náboženství přírodní, které spočívá v tom, že lidé ti se klaní přírodním silám, či spíše přírodním duchům, anebo tzv. elementalům, kteří obývají čtyři živly a jejichž úkolem je pracovati v přírodě a bděti nad počasím.

Mnohým čtenářům se bude zdáti toto tvrzení fantastickým, ale přes to je pravdivé. Když připustíme lidskou duši a její trvání po smrti a když připustíme Boha, čili nejvyšší bytost, která je vševládným duchem, tu zcela logicky musíme také připustit, že nejen viditelný svět je obydlen bytostmi hmotnými všeho druhu, nýbrž že také neviditelné je obydleno nejrozmanitějšími bytostmi všech stupňů a řádů, všech tvarů a úkolů, a že tyto bytosti naplňují neviditelně prostor a že vykonávají jisté práce, jež jsou přízpůsobeny jejich přirozenosti a jejich silám.

A právě ovládnutí některých takových bytostí živlových čili elementalů je klíčem k tzv. nižší magii, neboť tyto bytosti vládnu silami, o nichž naše věda nemá ani ponětí. A kdo je tedy ovládne, zmocní se také oněch sil a může konati opravdové divy – asi takové, jaké jsme popsali z Kotrbachu nebo ty, jež vykonávají indiští fakirové, nebo afričtí dervišové. Ovládnutí těchto bytostí patří však k tzv. nižší magii, která se velmi snadno může zvrhnouti v magii zlou čili černou.

Veškeré takové bytosti nižšího druhu žijí v astrální úrovni a jsou příbuzny našemu astrálnímu tělu. Národové nekulturní jako afričtí černoši nebo Malajci a jiní klaní se velmi často těmto bytostem a vzývají je místo Boha

a poněvadž dovedou připravovati z rostlin určité narkotické prostředky (prostředky omamné), které uvolňují lidské astrální tělo, takže může vědomě vystupovati z těla hmotného, spojují se s těmito bytostmi a nabývají jistých vědomostí a sil, jimiž pak vykonávají svoje koušky.

Ale jsou ještě jiné bytosti, mnohem horší nežli elementalové, totiž démoni, kteří existují právě tak jako jistě andělé. I s démony se může člověk spojit určitými prostředky, totiž magickými obřady a vyvoláváním čili evokacemi. Bytosti démonické mají mnohem větší moc než elementalové a proto také ti lidé, kteří s nimi uzavřeli smlouvy po způsobu Fastově, vládli a vládnou mnohem mocnějšími silami, nežli prostí čarodějové, kteří ovládli duchy přírodní.

Avšak taková smlouva s démonem je největší neštěstí jaké může potkati člověka. Jenom málokdy se podaří vyprostiti se ze spárů zlé bytosti, která nakonec se zmocní nešťastníkovy duše, když jeho tělu připravila strašlivou smrt. Jako příklad uvádím zprávu Görresovu o Švýcarovi Abrahamu Pollierovi, který vstoupil naposledy jako dragoun do služeb hraběte Hohenlohe-Pfedelbacha. Tento muž vedl pustý život a mnoho let byl v podezření, že uzavřel smlouvu s ďáblem. Když dne 4. dubna 1684 oznámil sedlákovi, u kterého bydlil s velmi smutnou tváří, že obdržel zlou zprávu a že propadne ďáblu, dodával, že musí vystoupiti z vojska. Sedlák nechápal a namítal, že válka se právě začíná. A tu Pollier teprve vysvětlil, že ďábel si přijde pro svoji odměnu, poněvadž mu dlouhá léta pomáhal.

Večer téhož dne, kdy Pollier se takto vyjádřil, vzdálil se podle úředního šetření z domu, ve kterém bydlil a již se nevrátil. Podle dalších úředních zpráv bylo ho slyšeti druhého dne na několika vzdálených místech křičeti silným hlasem a volati o pomoc a prositi Boha, ale nikdo mu nepřispěl. Druhého dne byla nalezena jeho poboční zbraň, jeho kabát a klobouk blíže Fessbachu. Ale jeho tělo nenalezli. Přes to však bylo ho slyšeti křičeti na jiných místech jako v Hachu, v Etlinsweileru a Cuzelsbachu. Podle toho lidé soudili, že se zlým duchem zápasil a že byl konečně unesen.

Zatím asi po osmi dnech nalezl jeden rybář, vytahuje z vody svoji udici u Kocherstettenu, jeho spodky a jeho košili. A za dalších osm dní nalezl nahou jeho mrtvolu v řece obecný dráb. Když ji vytáhli, viděli, že má mrtvola zakroucený krk a na prsou bylo viděti několik modrých skvrn.

Vzpomeneme-li poznámky Hasana Khama o jeho džinu, který mu často hrozí, ale jeho chvíle dosud nenastala, pochopíme, že podobné nebezpečí, jako tomuto dragounu ze středověku hrozí každému, kdo by se spojil s démonickými bytostmi. Přes to však mnozí okultisté jsou tak lehkovážní, že se vrhají do této nízké magie, aby buď vyzískali nějaké vědomosti, anebo aby nabytím magických sil zbohatli a mohli hověti svým nízkým vášním.

Nyní obrátíme svoji pozornost k některým nadpřirozeným jevům, které jsou zaznamenány o křesťanských světcích.

Prvním velmi nápadným zjevem skoro u všech světců jsou světelné úkazy a jistá záře, která mívá různé tvary, jako světelný oblak, ohnivý sloup, ohnivá koule a hvězdy, anebo jenom prosté vyzařování neznámého světla z postavy světcovy. Při tom někdy svítila celá hlava, někdy obličej, někdy jen oči, někdy dech, paže nebo ruce, nebo prsty a nohy. U mnohých světců svítila po delší dobu jejich mrtvá těla..

Mnozí by si vysvětlovali takové úkazy tzv. magnetickým vyzařováním čili Reichenbachovým ódem. Ale to je omyl. Toto duchovní světlo je zcela jiného rázu.

Když na př. Kristýna Mechtilda Tüschelinová v Adelhausenu šla jednou ke stolu Páně, vidělo několik jejich spolusester, jak z jejích úst vyjel jasný, světelný paprsek. Podobně se dělo u sv. Františka z Assisi. Zvláště to pozorovali jeho současníci, když k někomu mluvil slova útěchy. Bratr Gervasius z Hyrminie, když těšil jednoho zoufalého otce rodiny v domě hladomoru, vydechoval, jak viděli okolostojící, světlo a plameny. Poustevník Vilém vydechoval světlo jako z pochodně, kterému sahalo až na prsa. Když svatý Columbanus ze Sieny odcházel jednoho večera na lože, vycházelo z jeho prsou takové světlo, že celý pokoj byl osvětlen, takže ostatní bratři se domnívali, že k nim přiletěl anděl. (Görres, str. 325-II.).

Podobných případů bychom mohli citovati na sta. Jiným velmi známým faktem mnohými svědky doloženým je tzv. neviditelnost světců. Některé takové případy jsem uvedl ve své knize "Stigmatizace". A proto jich zde nebudu opakovati.

Rovněž stigmatizace, čili jizvy ran Kristových, jichž u katolických světců známe několik set případů, patří k mystickým zjevům a pro nás je zvláště zajímavé a důležité, že i v našich dobách se objevil jeden takový případ u známé Terezie Neumannové v Konnersreuthu.

Dalším velmi nápadným zjevem jest vykonávání denních prací ve stavu extatickém čili u vytržení, kdy vědomí světcovo je ve zcela jiném stavu a kdy světec takový vykonává svoji práci dále zcela automaticky a nepotřebuje k tomu ani zraku, ani jiných smyslů.

Görres vypravuje o Marii Magdaleně de Pazzis, která je v tomto směru jaksí klasickým příkladem. Když upadla do vytržení, tu nemohla přerušit práci, které se před tím oddávala. Když šila nebo malovala svaté obrazy, tu pokračovala, jsouc uchvácená Duchem, někdy celé hodiny v této práci. Sestry klášterní jí někdy zavazovaly oči, anebo zavřely okenice, takže v místnosti byla tma, ale to jí nijak nerušilo, a ona i beze světla prováděla překrásné práce, které jsou v jejím klášteře dodnes zachovány. A právě tak také chodila, lezla po žebřících vzhůru a dolů s takovou snadností, že se zdálo, jako by spíše létala než chodila po zemi.

Ale nejvíce nás naplňují úžasem zprávy o tzv. extatickém vznášení se světců, kdy jejich těla pozbývají váhy, takže se vznášejí do vzduchu často do značné výše jako pířka. Mnozí světci chodili jako Kristus po vodě, a sice před mnohými a mnohými svědky. Tak se vypravuje o sv. Almě, že suchou nohou přešla řeku Sennu. Svatý Makarius když pracoval na poli a chtěl se pak vrátit do kláštera a nenalezl člunu, vstoupil bez rozmyšlení do dravého proudu a přešel. Také opata Apolinaria na Monte Cassino viděli často jako sv. Petra jít přes vodu. Biskup kostnický Konrád chodil po Bodamském jezeře. Rovněž sv. Dominik chodil po řece. Mnozí světci se skutečně vznášeli do vzduchu, na př. sv. Dominik, který upadl do vytržení před Filipem II. v Madridě a vznášel se a když král na vznášejího se světce foukl, pohybovalo se Dominikovo tělo jako pápěrka.

Také sv. Markéta Uherská se po přijímání vznesla do vzduchu. Když jednou přišli klášterní sestry do cely sv. Anežky, která se narodila r. 1205, shledali, že se vznáší asi na čtyři palce do vzduchu nad svým lůžkem. Rovněž sv. Bernard se při kázání vznesl do vzduchu a sv. František Xaverius při mši se rovněž vznášel v poloze klečící. Podobné levitace jsou známy také u sv. Ignáce, u sv. Kateřiny ze Sieny, sv. Terezie a mnoho jiných.

Někdy se vznášeli dva světci zároveň jako na př. sv. Terezie a sv. Jan z Kříže, když spolu rozmlouvali o tajemstvích Trojice. Sv. Ludvík z Mantui, který žil okolo r. 1501 vznášel se někdy celé tři dny bez pohnutí ve vzduchu, ale při tom byl u vytržení a nebyl mocen svých zevních smyslů.

Někteří světci v tomto stavu byli uneseni daleko z původního místa, a tu máme před sebou tzv. extatický let. Ale toto létání u vytržení není snad v nějakém spojení se známými lety středověkých čarodějnic. U poslednějších šlo totiž pouze o vystoupení astrálního těla a jeho přenesení na vzdálené místo, při čemž tělo hmotné zůstalo ležeti v bezvědomí na místě původním. Naproti tomu u světců běží o skutečné přemísťování těla hmotného.

Sv. Petr z Alcantary zbudoval s v zahradě u Badajozu poustevnu, pod vysokými smrky, aby se tam mohl v osamělosti oddávat svému rozjímání. A tam ho viděli často vznášeti se ve vzduchu, velmi vysoko a daleko nad vrcholy stromů, při čemž v tomto stavu zůstával velmi dlouho. Podobně ho viděli také vznášeti se v Plasencii, při čemž měl rozpražené a zkřížené ruce a spousta malých ptáků létala okolo něho. Některé ptáky sedali dokonce na jeho paže a neodletěli, dokud nevstoupil zase do normálního stavu.

Esperance z Brenegally ve Valencii byla někdy zvedaná, když se v kostele modlila až nad hlavní oltář a tu jí lidé viděli vznášeti se vzduchem s dítětem v náruči. Jednou zůstala v tomto stavu půl dne a byla přenášena celým kostelem od jednoho oltáře ke druhému. Svatá Anežka Česká byla jednou u přítomnosti mnohých svědků uvržena duchem do vytržení a vznesla se do výše a byla nesena až do oblak, takže konečně v nich zmizela a přítomní se domnívali, že byla unesena do nebe. Sestry klášterní se dívaly za ní plny úžasu, ale ona se neobjevovala, ačkoliv jí volaly s pláčem. Tak uplynula plná hodina v úzkostlivém očekávání a potom najednou se objevila Anežka mezi sestrami. Ale když se jí vyptávaly, neodpověděla než mírným, lehkým úsměvem a řekla, že viděla tajemství boží, kterých nesmí nikomu vyjevit.

Levitace jako veškeré ostatní "zázračné události", týkající se světců jsou nad veškerou pochybnost zjištěny a kdybychom chtěli postupovat logicky, musili bychom říci, že vlastně vyplývají již ze zjištěných zjevů metání kamenů a zvedání se jiných, neživých předmětů. Je-li nějaká síla, která bez příčiny fyzické a viditelné může zvednouti také jiné těžší předměty nebo člověka. Dnes jest již veškerý odpor proti silám nadfyzickým marný a jestliže jsou ještě lidé, kteří je odmítají, tu dávají si prostě vysvědčení o své zaostalosti a o lpění na starých názorech. Jsou-li takoví lidé i mezi učenci, tu tím hůře pro ně, protože učenec má býti přístupný všemu novému a ačkoliv jest jeho povinnost zkoumati nové úkazy, nemá jich napřed odmítati, nebo se jim dokonce posmívati. To zase svědčí o duševním velmi omezeném obzoru, což jest vysvědčení pro každého učence velmi špatné! Ale napsal jsem již jinde, že učenci, ať naši nebo cizí, kteří popírají tyto věci, činí tak většinou proto, že úkazy psychických sil se nehodí do jejich teorií a že se nemohou odpoutati od starých teorií a že se nemohou odpoutati od starých svých názorů protože by tím utrpěl jejich věhlas.

Ale také zmizení světce a jeho objevení se na jiném místě bylo velmi často pozorováno a jmenuji zde známé případy, které se děly se svatým Hermanem Josefem ze Steinfeldu, se svatým Nevelem z Faventie a se

svatou Bonou v Pise. Tito svědci zmizeli a objevovali se lidem podle své libosti, právě tak jako to činil Kristus, když zmizel mezi zástupy.

Stejným způsobem měli světci tzv. vnitřní smysly, kterými četli nejen myšlenky lidí, nýbrž mohli také vidět věci budoucí nebo věci vzdálené. Zkrátka, tzv. jasnovidnost se u mnohých světců projevovala v nejvyšším stupni. Vedlo by daleko, kdybych chtěl vypočítávat zjištěné případy jasnozření z historie, neboť těch je ohromná spousta. Veškeré tyto úkazy u světců se naprosto shodují se silami a schopnostmi, které známe i u světců nekřesťanských, na př. mohamedánských dervišů, u indických jóginů, u světců čínských a japonských. Všude se setkáváme se stejnými zjevy a se stejnými schopnostmi a protože ve středověku neměli spisovatelé příležitost studovat a pozorovat těchto úkazů, jak historických tak moderních, u všech národů, jako to můžeme dnes, není příčiny pochybovat o jejich výpovědích, protože vše se shoduje do poslední tečky.

A tak vidíme, že tzv. divy a zázraky mají jediný podklad, a sice vyšší psychické čili magické síly v člověku, které za určitých okolností se vyvinuly a počaly působit. Nyní nám zbývá podat ještě klíč k těmto magickým silám a vysvětlit, jakým způsobem se v člověku vyvinou. O tom pojednáme v kapitole následující.

Kapitola V.

Klíče k mystickým čili duševním silám

Magické nebo mystické síly byly ode dávna předmětem touhy a také hlubokého studia milionů lidí, ale jenom málo bylo těch, kterým se podařilo je opravdu získati, ačkoliv tyto síly jsou nám blízko jako nic jiného, neboť spočívají v našem nitru. Není totiž každému dáno stát se magikem a tím vzácnější jest ten, kdo se stal opravdovým mystikem, totiž kdo svoje zevní já, skládající se ze smrtelné čtveřice (tj. nižší manas, astrální tělo, prana a kama), dovedl spojit s Já nesmrtelným, jehož podkladem je Duch Svátý čili atma a s ním spojená buddhi, jakož i vyšší část lidské duše, čili manasu. Tělo hmotné je vlastně vedlejší, ačkoliv jsou případy, kdy se podařilo jednotlivcům dosáhnouti tohoto spojení již za života pozemského. Obvykle však duch lidský po tomto spojení opouští tělo a člověk takový, který se stal znovuzrozeným, je nesmrtelný a zůstává podle libosti ve svém světě duchovním buď volný a nevtělený nebo se popřípadě znovu vtělí – ale jen o své vůli – aby mezi lidmi učil a povznesl je k duchovnímu životu.

Mezi magií a mystikou je obrovský rozdíl. Magik chce získati jenom nadpřirozené síly a činí to proto, aby si jimi mohl zpříjemnit pozemský život, nebo – ale to jsou případy velmi vzácné – aby získal vědomosti. Nakonec však, i když se mu to podařilo a když navázal styky s nejvyššími bytostmi vesmíru, a anděly, musí přece jen sáhnouti k cestě mystické, neboť bez ní není nesmrtelnosti a všechno jeho vědění ho nemůže zachránit před konečným rozkladem jeho pozemské osobnosti.

Magie je nejvyšš nebezpečná a nevede vlastně k ničemu. Magické síly jsou tu proto, aby si jimi člověk zpříjemnil život, nýbrž proto, aby v rukou lidí čistých a mysticky vyvinutých - jakými jsou jóginové a jakými byli i křesťanští světci – byl jimi podán důkaz nevěřícím, že jsou ještě jiné vyšší světy a že je také svět božský, který vše ovládá. To a nic jiného je úkolem magických čili psychických sil. Každé jiné jich použití kromě jediného případu, je škodlivé a nesprávné.

Jaký je tento případ?

Adept čili zasvěcenec do všech mysterií může užít svých nadpřirozených sil jenom k léčení nebo ve vzácných případech k tomu, aby pomohl nešťastným lidem, kteří bez své viny se ocitli v nouzi nejvyšší nebo v nebezpečí. Adepti činí to většinou tak nenápadně skrytě, že nikdo neví o jejich zákroku a že se lidé domnívají, že byli zachráněni šťastnou náhodou. Jenom někdy, ale to se stane velmi zřídka, je takový zákrok zjevnější.

Čtenář by se mohl tázati, proč dnes, když přece křesťanské náboženství zůstalo beze změny a když se naopak ještě více rozšířilo, než bylo ve středověku, není v něm světců ani lidí, kteří by mohli konati takové zázraky, jako světci v dřívějších dobách.

To je jistě otázka oprávněná.

Odpověď k ní je však velice prostá: Protože nynější křesťané, ani kněží nevyjímaje, nežijí podle pravého křesťanského náboženství, protože ten, kdo je pravým křesťanem, musí celý svůj život zcela jinak upravit, než se dnes děje, protože nikdo se neodává pravé zbožnosti a nikdo nezná pravé cesty, která vede ke spáse a tím také k oněm nadpřirozeným silám. Zdálo by se povrchnímu pozorovateli, že oněch sil již vůbec není a že tak zvané zázraky jsou nadobro vymazány s povrchu zemského. Ale ukázal jsem, že se dějí až

podnes a že nadpřirozené síly je třeba pouze hledati – pak vidíme, že jsou dnes právě jako v dávných dobách a jenom klíč se k nim ztratil.

Tento klíč by měla míti vlastně církev, neboť onen klíč, který mají obrazy a sochy sv. Petra v ruce není nic jiného, nežli klíčem k nadpřirozenému světu. Symbol se zachoval, ale skutečnost zmizela církvi pod rukama. Než klíč tento existuje podnes a sice v tajném učení křesťanském.

Každé velké náboženství na světě má totiž dvojí formu, jak jsem již často napsal v jiných svých spisech. Jedna forma je zevní nebo zjevná a ta je určena pro dav. Je v ní většinou jenom mravouka, protože hlubší nauky o duchovním světě, který je vlastně účelem každého náboženství, nebyly by lidem pochopeny. Takovým zevním náboženstvím, kterému se říká exoterní, jest I naše křesťanství a jeho představitelem je církev. Nejen snad katolická, ale všechny církve křesťanské.

Ale každé náboženství má také svoje tajemství, čili mysteria – a tak také křesťanství. Tato mysteria jsou tajným nebo skrytým náboženstvím, které nemůže býti dáno davu, nýbrž pouze jednotlivcům, kteří jsou dosti duchovně pokročilí. Toto tajné učení se jmenuje náboženstvím esoterním.

Křesťanství má také svoje mnohá tajemství, ale lidu nejsou nijak vykládána a ten, kdo by po nich pátral, setká se u kněží s největším odporem, poněvadž kněží jich jednak sami neznají a proto se všem výkladům mysterií vyhýbají, řkouce, že člověk nemá pátrati po tajemstvích božích. Taková výmluva je zbytečná a také jinak nemá smyslu. Tajemství boží nemůže býti vypátráno lidským rozumem, ale Bůh zjeví svoje tajemství tomu, kdo se s ním spojil, kdo se stal Bohem osvětleným a kdo dosáhl vyšších psychických schopností, jimiž bez studie a knih zví věci o jakých se nezdá žádnému smrtelníku. Takový v pravém smyslu nadčlověk pozná všechny mysteria náboženská rázem – ale jen z milosti boží a nikdy ne lidským rozumem. Pak pozná také zároveň všechna mysteria všech jiných náboženství, neboť všechna mysteria jsou stejná a jenom jejich zevní forma a jména pro ně jsou různá.

Tajemství boží nemůže býti poskvrněno lidskou zvědavostí ani pátráním zevního rozumu, tajemství boží zůstane tajemstvím posvátným a nedotčeným, pokud se člověk k Bohu úplně nepovznesl, či lépe, pokud Bůh se k člověku nesklonil. Ale to se stane jedině znovuzrozením v Duchu a pravdě, čili zvláštním školením, které nám bylo zůstaveno, pokud je dnes známo jenom ve spisech indických.

Teprve pak, když tyto spisy prostudujeme, vidíme, že tato tajná nauka, je obsažena také, ale jen skrytě a symbolicky, vedle mravouky, v Evangeliích i ve Starém Zákoně. Jinak nám tyto knihy zůstanou uzavřeny na sedm pečetí. A tu je právě zásluhou moderních okultistů, že znovu našli klíč, který otvírá dveře do světa neviditelného, ba do světa božského.

V křesťanství a zejména v církvi katolické se zachovaly obřady (zvláště ve svátostech a ve mši), které naznačují zcela určitě, že i v křesťanství byli na počátku zasvěcenci a vysocí Mistři, kteří ukryli právě v těchto obřadech mysteria. Také v jiných věcech jsou ukryty tajné pokyny, které ukazují zřejmě, že táž nauka, jaká se zachovala v Indii a jinde, byla známa I těm, kdo založili katolické obřady. V tomto spise nemohu se bohužel šířiti o těchto věcech tak důležitých a zajímavých, poněvadž kniha tato má rozsah velmi omezený, ale hodlám napsati spis jiný, o tajemství křesťanského náboženství, spolu s výkladem obřadů a výkladem oněch míst z Evangelia, která se týkají křesťanských mysterií.

Každé náboženství bylo založeno na základě tak zvaného božského zjevení, což znamená nadpřirozené oznámení nadsmyslných pravd Bohem samým. Ale dogmatika je naproti tomu jen dílem lidského rozumu, který božských věcí vysvětlovati nemůže a proto dogmata jsou od počátku do konce věcí pochybenou a slouží jenom k tomu, aby byly davu podány jisté nauky, které se církvi v těch nebo oněch dobách zdály vhodnými a rozumnými. Božské zjevení může podati jenom vyvolený boží nástroj, nebo prostředník, jakým byl na př. Ježíš Kristus. Z toho také vysvítá, že vykladači písma (které je také božským zjevením), musí býti lidmi duchovně zasvěcenými a že každý výklad lidský nebo rozumový musí býti již napřed falešný. Protože svatí Otcové, kteří stanovili dogmata, nebyli zasvěcenci, jsou jejich výklady nesprávné a podle jejich vlastního měřítka kacírské.

Je na tisíce lithurgických předpisů, o jejichž původu nemá žádný theolog v dnešních dobách ani zdání. Tázal jsem se doktorů theologie na různé věci, abych se o tom přesvědčil a mohu tudíž s jistotou říci, že podali-li mi nějakých výkladů, byly to výklady naprosto nedostatečné a mylné. Proč na př. hoří při mši na oltáři šest svící? Proč nosí kněží na temenu hlavy tonsuru? Proč podává kněz při křtu dítěti do úst sůl? To jsou vesměs hluboké mystické věci, k nimž církev klíč buď ztratila, anebo jej zamlčuje, protože se to týká mysterií, jichž by lid nepochopil. Nemám ani nejmenší pochybnosti, že v tajných odděleních vatikánské bibliotéky jsou zachovány rukopisy, pojednávající o tajných mysteriích křesťanských, ale k těmto spisům nemá nikdo přístupu, kromě nejvyšších církevních hodnostářů.

Tedy jenom člověk duchovně zasvěcený může vykládati náboženská mysteria, neboť je napřed musil sám pochopiti svým vnitřním osvětlením. A každý člověk, duchovně zasvěcený, I když se mu dostalo jen zasvěcení částečného, obdrží ze svého nitra, totiž z Ducha, neklamné důkazy o božství a pochopí také vnitřním nazíráním podstatu magických nebo zázračných sil, které dřímou v každém člověku. Ale jak již řečeno, je k tomu třeba zvláštního školení, kterému se podrobovali ještě ve středověku mnozí lidé, zejména v klášteřích, takže došli k onomu duchovnímu obrození a zasvěcení a stali se podle názorů církevních světci. Dnes se však nikdo neoddává přísné sebekázi a proto také zmizeli z církve tzv. "zázraky" a proto také ani jednotlivci v církvi nemají onoho vnitřního osvětlení, jako měli zakladatele křesťanství.

A když se udá nějaký případ, ve kterém je zjevný zákrok nadpřirozených mystických sil, jako se teď právě stalo u Terezie Neumannové v Konnersreuthu, tu církev se ihned chápe takového případu, vynáší význam "zázraku" a opírá se o takovou věc s největším úsilím, poněvadž církev zkrátka zázraky potřebuje. Její zástupci se domnívají, že Bůh bez takových jevů by nebyl stejně velikým, neboť sami si Ho představují příliš lidsky a příliš vymezeně protože nemají ponětí o skutečné a pravé slávě boží, jaká se jeví tomu, kdo odhalil jen cípek závoje náboženských mysterií.

Podle dogmatického církevního učení není nijak možno, než že lid si utvoří o Bohu představu zcela nesprávnou. Kdo však přečetl některé indické spisy a hlavně Bhagavad-Gitu, pozná, že božství je mnohem ohromnější a mnohem velkolepější a nádhernější, než jak nás učí církev, neboť taková četba osvíti každého člověka ve směru zcela jiném. Ovšem, podle názorů církevních je každý, kdo se zabývá mystickými nebo okultními věcmi, odpadlíkem nebo kacířem, jako se stalo I mně, A. D. 1927, protože jsem napsal knížku: "Pravda o stigmatizované Terezii Neumannové" a protože jsem v ní vyložil a dovodil, že stigmatizace musí mít každý mystik, který se oddal jistému soustředování myšlenek na svého božského Ducha. Při tom ovšem dnešní církev neví, že I světci, kteří dosáhli spojení s Bohem a tím i nadsmyslné síly a schopnosti nečinili nic jiného, nežli se právě tak neustále soustřeďovali na své božské Já. Jejich ostatní životospřáva, jako kajícnost, čistý život, sebetřýznění a podobné prostředky jsou jen podporou k dosažení osvětlení. Bez koncentrace myšlenek, kterou ještě vyložím, je všechna sebekázeň marná.

Ale církvi se ztratil klíč k duchovnímu světu, anebo jej zamlčuje, církev neučí o soustředování myšlenek na vnitřního Boha, který podle apoštola Pavla sídlí v člověku a církev káže neustále, že člověk musí býti jen mravný a čistý a že musí hledati Boha zevně, kdesi nad hvězdami.

Napsal jsem již, že čtenáři vstoupilo jistě na mysl, proč zázraky se děly dříve v dávných dobách a proč se nedějí dnes! Ale síly mystické čili magické jsou dnes právě tak v činnosti jako dříve. Ve starých dobách to byli hlavně kněží, kteří svým příkladem vedli žáky a učili je vyvinovati v nitru duševní a božské síly, kterými pak žáci působili ku blahu lidstva. Sám Kristus naznačil tyto síly slovy: "Znamení pak ti, kteríž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém dábly budou vymítati, jazyky novými mluvití, hady bráti a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim to, na nemocné ruce skládati budou a dobře se míti budou." (Marek, XV. 17. 18.). Tím je naznačeno, že praví křesťané mají míti magické síly, mají vládnouti světu neviditelnému, mají uzdravovati nemocné a mají míti moc rušit jedy a mluvit novými jazyky. Toto mluvení novými jazyky se však nevztahuje na cizí lidské řeči, nýbrž je to schopnost, která, když byla probuzena, dává člověku tzv. vnitřní Slovo, totiž jazyk boží, jaký měli všichni proroci. (Viz K. Weinfurter - "Koncentrace").

Theologové ovšem tvrdí, když se jich otážeme, proč dnešní kněží nebo jiní křesťané nemají těchto darů, že to platilo jen za starodávna. Ale Kristus mluvil velmi jasně a v oněch větách se nezmiňoval o době. Je to zase jen pouhá výmluva, která dosvědčuje malomocnost církevních dogmatických výkladů.

Pravým křesťanem je ten, kdo v sobě probudil Ježíše Krista, své božské Já, které dá člověku všechny tyto skryté schopnosti, ale teprve nakonec, když se stal člověk znovuzrozeným, totiž, když se spojil úplně s Bohem. Ale to vše je podmíněno zvláštním způsobem života a hlavně mystickou koncentrací na vnitřní božství. To činili všichni velcí světci a také to činí jóginové v Indii a křesťanští mystikové u nás, kteří se řídí spisy, které jsem o těchto věcech vydal buď v překladech nebo v původních pracích.

Takové školení má u každého stejné a určité výsledky, které se počítají tak zv. mystickou smrtí na kříži, totiž stigmatizacemi. Ta jsou buď zevní, jako je má Terezie Neumannová, nebo jen vnitřní. Zevní stigmata jsou jevem vzácným, ale vnitřní bolesti, zcela podobné těm, jako by byl člověk přibit na kříž, má na tisíce lidí po celé naší republice, a sice od té doby, kdy jsem uveřejnil v Ohnivém Keři a v jiných svých spisech o mystice starobylé a nanovo objevené, cvičení, spojené se soustředováním myšlenek.

Stigmatizace jsou částí mystické cesty a patří k tzv. smrti ukřižováním, kterou nám ukázal Ježíš Kristus a jež jest neklamnou známkou, že člověk nastoupil mystickou cestu. Veškeré události, které se děly s Ježíšem Kristem od jeho křtu v Jordáně až ke vstoupení na nebesa, musí se díti s každým člověkem, který jde cestou

mystickou, a sice zcela zjevně, mnohdy tak, že to pozorují i jiní lidé, jinak nezúčastněni. Podle evangelia Markova XVI. kapitola, řekl také Kristus, že kdo "věří a pokřtí se" bude mít ona znamení, o nichž jsem psal shora. Tedy ne, kdo bude pokřtěn, nýbrž kdo se sám pokřtí. To je ovšem každému, kdo není mystikem, záhadné. Tato záhada je však jen pro ty, kdo tonou v bludu zevního náboženství. K poznání náboženských pravd a k uskutečnění náboženství, ale nikoliv jen v obraznosti, je třeba velmi silné vůle a přizpůsobené životosprávy. Jinak člověk nedosáhne nic. Tak zv. spása, o které mluví církev, není dosažitelná prostředky církevními, neboť těmi lze dosáhnouti jen zlepšení karmy (příštího života) a příznivých podmínek příštího vtělení. Spása je spojení zevního člověka s vnitřním člověkem, čili člověka smrtelného s člověkem nesmrtelným. Jinak naše pozemská osobnost se musí po smrti rozplynouti, jak již bylo vylíčeno.

Po těchto úvodních výkladech lze mi přistoupiti k onomu klíči, který otvírá bránu psychických sil.

K tomu cíli je nutno citovati starého indického autora Patandžaliho, který žil asi 300 let před Kr. A jenž nám zůstavil knihu nesmírně cennou, pojednávající o jógické praxi. Tuto knihu jsem přeložil do českého jazyka ve spise indického jógiho Swami Vivekanandy "Radžajoga", a sice ve druhém díle.

Knihy Patandžaliho se jmenuje v sanskrtu: "Jóga-Sutra", což znamená pojednání o jógu. Čtvrtá kapitola této knihy se počíná odstavcem:

"Siddhis (tj. magické síly) jsou dosažitelné buď zrozením nebo rostlinami nebo mocnými slovy, nebo askezí nebo koncentrací čili jógou." Jiný překladatel tohoto odstavce, profesor Divedi, přeložil jej takto: "Siddhis jsou výsledkem zrození, používání rostlin, vyvolávání, sebetryznění neb samadhi."

Nyní je třeba tento odstavec vysvětliti našemu čtenáři.

Magické čili psychické síly lze podle Patandžaliho obdržeti nejdříve zrozením. To znamená, že člověk se narodí jako hotový magik, že mu byly magické síly dány již od kolébky do vínku a že jich může, jakmile se jen poněkud vyvinul, beze všeho používat, aniž věděl, odkud přišly. Vysvětlení tohoto jevu nalézáme jedině v reinkarnaci čili znovuvtělení, neboť každý člověk si musil magických sil nějakým způsobem zjednat, ať již tím či oním, a mnohdy se stává, že zůstanou jeho majetkem i v příštím vtělení, a pak se zrodí jako jejich vládce. Příklady toho známe jednak z bible a rovněž také ze starých mytů řeckých, římských i jiných. Také každé fyzikální medium má vlastně tyto magické síly a narodilo se již s nimi a musilo je získati v některé předcházející existenci. Takovým zrozeným sidhou, totiž magikem, byla na př. známá media světových jmen: Home, Slade, Eglinton, a mnohá jiná. Tyto síly se dostávají tedy samovolně a záleží potom na člověku, aby poznal jejich podstatu a hledal jejich pramen.

Pokud nenalezne tohoto věčného pramene, který je v Bohu, může sice svými nadpřirozenými silami uváděti celé svoje okolí v úžas, ale jinak mu to neprospěje. I takový člověk se musí znovu a znovu roditi, stále se musí vracet na svět, až konečně splyne se svým božstvím, a je osvobozen od zákona reinkarnace.

U rozeného zasvěcence, čili adepta, který také má od kolébky takové nadpřirozené síly, je tomu ovšem jinak. Takový zasvěcenec je obyčejně již tak duchovně vyvinutý, že někdy již v dětství nabude duchovního osvětlení. Velmi záhy pozná pramen svých zvláštních sil a jsa veden ze svého nitra inspirací čili vnuknutím, počne se soustřeďovati na své božství a velmi brzy dosáhne s ním spojení. Jak vidíme z četných spiritistických fyzikálních medií, jsou magické síly vrozené velmi častým zjevem. Mnozí lidé je mají, aniž o nich měli tušení, neboť by se vyvinuly teprve, když by jich tací lidé užívali, a jsou tedy u nich ve stavu latentním. To je však právě dobře, poněvadž mít magické síly bez duchovního rozvoje, je opravdový danajský dar. Je to věc velmi nebezpečná, protože takové magické schopnosti velmi snadno strhnou člověka ke zneužití a tím do zkázy.

Žádný, i nejhorší zločin, nemá tak zlých následků, jako každé i nejmenší zneužití duchovních sil, protože čin pozemský je spáchán jenom na hmotné úrovni a byť by byl sebehorší, lze jej odpykáním vyrovnati. Ale zločin, spáchaný magickými silami, je vykonán vlastně na úrovni vyšší a proto jeho následky jsou stokrát těžší.

Dalším prostředkem k vývoji magických sil podle Patandžaliho jsou rostliny či vlastně jejich používání. Tím se rozumí zvláštní šťávy z rostlin vyrobené, které mají účinky narkotické a které působí na lidské tělo takovým způsobem, že člověk usne, ale ne spánkem přirozeným, nýbrž do tzv. strnulosti čili katalepsie. Tato strnulost jest velmi podobná zdánlivé smrti. Tělo je nehybné a v jistém svalovém napětí, dech je zcela nepatrný a srdeční tep jest uveden na nejnižší míru. V tomto stavu může se odpoutati astrální tělo člověka i s duší od hmotného těla, vstoupí pak do nejbližšího neviditelného světa, totiž do astrálu, kde člověk takový je při úplném vědomí, a kde nabývá jistých vědomostí o nižších duchovních zákonech a může jich pak použít, takže později vládne nižšími magickými, nebo čarodějnými silami.

K těmto rostlinným prostředkům omamným patří hlavně indické konopí, známější jménem hašiš, a pak

mnohé, také u nás rostoucí rostliny, jako blín, rulík, oměj a mnohé jiné. Rovněž některé jedovaté houby obsahují látky, které vybavují astrální tělo člověka.

Některé indické sekty a rovněž skoro všechny i národové nekulturní, kteří mají svoje čarodějné obřady a svoje kouzelníky, znají přípravu jistých narkotických směsí rostlinných, jimiž se uvádějí do tohoto stavu strnulosti, aby mohli vystoupiti do astrálu a aby mohli magicky působiti. Příklady, které jsem vypravoval v předešlých kapitolách o takových čarodějích, jsou dobrými ilustracemi magických sil, získaných rostlinnými šťávami.

Ve středověku byla tato nízká magie, dosažená šťávami rostlinnými, rozšířená i v Evropě, čehož důkazem jsou středověké čarodějnice, které také užívaly šťáv z jedovatých rostlin, z nichž připravovaly tzv.

“čarodějnické masti”, jimiž natíraly svoje těla, aby pak v astrálních tělech putovaly do astrálu. Je zjištěno z protokolárních zápisů oněch dob, že všechny čarodějnice tvrdily, že si zachovávají úplnou vzpomínku na vše, co v onom duchovním světě viděly a zažily. Poněvadž pohyby v astrální říši se dějí velmi rychle, vznikly u těchto žen i mužů dojmy letu, z čehož vznikl známý pojem “let čarodějnic”. Ale ovšem jejich těla zůstávala ležeti nehybně doma a probudila se teprve, když se duše těchto lidí vrátily. Podrobnosti o těchto velmi zajímavých letech čarodějnic a jejich silách nalezne čtenář v mé knize “Tajné síly přírody a člověka”.

Recepty k těmto čarodějným mastem se nám dosud zachovaly, ale varuji důtklivě každého před jejich použitím, neboť jsou to prostředky velice nebezpečné.

V Indii jsou však některé jógické školy, které užívají také rostlinných látek omamných, ale jenom k tomu, aby jich dali užítí žákovi, který se připravuje na další, ale zvláštní, jógickou cestu. Rovněž v jiných zemích orientálních jsou dosud v užívání podobné recepty, hlavně u některých arabských kmenů.

Dalším prostředkem k dosažení nadpřirozených sil podle Patandžaliho jsou tzv. mocná slova čili vyvolávání. Tím jest míněno magické vyvolávání, čili inkantace nebo evokace, což znamená magické formule, jaké bývají v čarodějných žaltářích a jejichž podkladem je filosofie kabbalistická. Takové vyvolávání může býti dvojího druhu – jednak jsou to jisté věty, obsahující božská jména, spojená s určitými magickými obřady, v době astrologicky přesně vypočítané a tudíž příznivé. Obřady tyto jsou spojeny také s pálením jistých vykuřovadel, při čemž evokatér stojí v tzv. magickém kruhu a vyvolává démonické bytosti, aby se zjevily a aby s nimi mohl vstoupiti do spojení.

Tato praxe jest onou magií, kterou získal známý Faust svého démona a podobnou praxí získal služebného ducha čili džina onen indický magik Hasan Khan, o kterém jsem psal v této knize. Tato věc je velmi snadná ale právě tak nebezpečná. Proto i před touto magií musím každého důtklivě varovati. V Německu se sice mnozí lidé v moderní době zabývají touto magií a sice, jak se tvrdí, jenom proto, aby byly získány důkazy o světě démonickém, ale takových důkazů je možno získati jiným způsobem – nikoliv tak nebezpečným. Démoni, kteří se spojili s člověkem, poskytnou mu jistým perverzním “znovuzrozením”, které je rubem mystické cesty, magické schopnosti a síly všeho druhu a takový magik může prováděti věci, nad nimiž by neužasl jenom věda, nýbrž i mnohý zkušený okultista – ale, jak již pověděno, vše to se děje jen k dosažení pohodlného nebo i neřestného života a konec takového magika je strašný. Tato magie znamená onen “hřích proti Duchu svatému”, který nemůže býti odpuštěn, protože při ní opustí Duch Svätý člověka a na jeho místě se usadí démon. Pro takového člověka není odpuštění a tím také ne spásy.

Vyšší, nesmrtelná trojice odejde z něho a v těle jeho zbude jen nižší lidská duše, spojená s démonem.

Jinak znamenají slova Patandžaliho o vyvolávání jisté cvičení mystické, které vede ke správnému znovuzrození, a jež spočívá v tom, že žák odříkává svatá slova nebo jména boží nebo písmena ve všech částech svého těla. Tím se rozumí, že si představuje určité části svého těla, udržuje je v obraznosti a při tom v duchu odříkává rytmické cvičení. Tato cvičení jsou pěstována hlavně v Indii, a jmenují se tantra. Popsal jsem je v knize “Ohnivý Keř”. Tato cvičení byla objevena nanovo německým mystikem Kerningem, který žil asi před osmdesáti lety a jehož spisy jsou velice hluboké a poučné. Cvičení tato vedou zcela bezpečně každého, kdo je provádí, ku poznání pravdy, k vnitřnímu osvětlení, znovuzrození a spojení s božstvím. Také některé sekty židovské znají tato cvičení, zvláště v Polsku a Haliči a na Rusi tzv. chasidi.

Dalším prostředkem k dosažení psychických sil, nebo sidhis je sebetřýznění čili život asketický.

Tato praxe byla oblíbena hlavně u křesťanských světců, protože neznali pravých mystických cvičení, neboť již ve středověku byl klíč k mystické koncentraci ztracen a jenom někteří světci, jako sv. Augustýn, sv.

František z Asisi a sv. Terezie jej našli z vnuknutí božího. Asketický život vedl však přece jenom na tisíce světců k tomu, že nabyli zcela bezděčně mystických nebo magických sil, ale nevěděli, jak jich užívati a proto jim tyto síly nebyly ku blahu, ba ani jimi nedovedli působiti ku blahu jiných lidí. Právě naopak, tyto síly byly jim pramenem ještě dalšího většího utrpení, o čemž svědčí životopisy takových světců. Byli to lidé Bohu

nejvyšší oddání, ale nevzdělání a bez jakýchkoliv okultních vědomostí a jejich cílem bylo pouze dosažení milosti boží, což má být také cílem i moderního mystika.

Této milosti boží sice dosáhli, ale protože nevěděli, jak si na cestě počínati, bylo to spojeno s velikým utrpením.

Mnoholetým sebetřýzněním získá člověk ovšem vládu nad hmotným tělem, jeho duše se očisťuje od zbývající karmy a všech vášní a strhne s sebou i tělo astrální a tím nabude vlastních magických sil, a člověk takový si pak také dovede podrobit různé astrální bytosti, kterým poroučí a které musí takového člověka poslouchati bez podmínky, aniž mu uškodily, neboť na člověka čistého nemají vlivu.

Nadpřirozených sil lze dosáhnouti jenom utrpením, jemuž podléhá také každý mystik a to jest onen zevní kříž, který nutno vzíti na sebe, jak pravil Kristus. Bůh totiž nechce, aby byl člověk nejvyšší pokorný, aby se nepovažoval za nic a proto posílá na každého, kdo se k němu ubírá, mnohé trpké zkoušky. O těchto zkouškách božích psal velmi krásně španělský mystik a mnich, Molinos, jehož spis: "Duchovní vůdce, který odpoutává duši" uveřejňuji právě ve své mystické revue "Psyche".

Když tedy indiští fakirové a jóginové nebo když středověcí světci se oddávali asketickému životu čili přísné sebekázi, když sami sebe trýznili, předcházejí tím vlastně ony zkoušky, kterými musí každý projíti a jaké na mystika posílá Bůh a tím dosáhli bezděčně a samovolně mystických sil. Bez utrpení není žádného pokroku a tím méně ve světě duchovním. Protože náš hmotný svět je pouze odleskem čili obrazem světa duchovního vyššího, tu také vše, co se děje na našem hmotném světě, jest vlastně napodobením jistých dějů ve světě duchovním. Tak také naše školy nejsou než obrazem škol duchovních, ve kterých jsou žáci vyučováni zasvěcenci čili Mistry, kteří mají zase svého učitele, jímž jest Bůh. Každý člověk, který hledá nezištně a z čistého popudu pravdu, je a musí být uveden do takové školy, takže nakonec mu bude dáno pravdu poznati. Pravda je však tolik jako božství! Kdo pravdu hledá, musí ji jednou najíti, ale k tomu je třeba jisté sebekázně a neochýlení se od vytknutého cíle, děj se co děj. Kdo vytrvá, musí přijíti do styků se světem duchovním. Ale nechtě se nikdo nedomnívá, že se mu zjeví nějaký Mahatma, který ho povede. Nikoliv! To je utopií theosofickou. Ve skutečnosti má každý v sobě nejvyššího vůdce, který neustále bdí a jenom čeká, až se k němu člověk obrátí.

Pokud se týká oněch zkoušek, o nichž jsem se zmínil, jsou také symbolicky naznačeny ve starých mysteriích a také ve všech pohádkách a mythech. Kdo má k těmto starým zázrakům klíč (lze jej najíti jen na cestě mystické) tomu se náhle vše to objasní a člověk takový uvidí pak, že mysterium magnum čili veliké tajemství je ukryto v lidských řadách a nikde jinde. Každé zevní hledání pravdy je marné a může se týkati jenom světa hmotného – jak to činí naše věda.

Pravda skutečná a věčná je však ukryta v oné mytické soše Isidy v Saidě. Kdo ji odhalil, poznal sice tajemství, ale musil zemřít. Tímto symbolem je naznačena smrt mystická, o níž jsem již mluvil – ale nikoliv smrt tělesná.

U porovnání s křesťanskými světci provádějí indiští asketi svoje nesmírně namáhavá cvičení s plným vědomím oněch zázračných psychických sil, které se projeví všude tak, kde se lidská duše osvobodila z pout hmoty. Jim není v tomto oboru nic záhadou, poněvadž jejich tradice a jejich spisy mluví zcela zřetelně a nikoliv tak zastřeně, jako svaté knihy našeho světa západního. Poněvadž v Indii mají také zkušené vůdce, dovedou již od počátku takové síly nejen vyvolati, nýbrž je také ovládati a proto jim nejsou vydání na pospas, jako se dělo u světců křesťanských. Mystické síly se musí pěstovati vědecky ne diletantsky, jako se dělo ve středověku u světců. A tato hluboká a věčná věda se jmenuje u Indů jóga.

Nyní se podívejme na tyto nadsmyslné síly se stanoviska indického a sice zase s pomocí starého autora Patandžaliho, který ovšem je všem, co se týká mystiky a jógy nejspolehlivějším učitelem a rádcem.

V jeho již citované knize čteme již na počátku:

"Jóga je zamezení proměn myslícího principu.

To znamená, že jógické cvičení spočívá v soustředění myšlenek na jeden předmět, ale tak, že zamezíme, aby žádná myšlenka ani představa nás nerušila při tomto zahloubání. Myslíci princip je zvláštní součástí naší duše a jmenuje se po indicku čita. Tato čita se mění podle představy, kterou právě máme. Mění se neustále a jejím cílem jsou neustálé proměny. Zamezení tyto proměny znamená zastaviti myšlenky. To je ovšem pro Evropana problém, o němž by se každý domníval, že je nemožný. Ale to je jen zdánlivé. S počátku svých myšlenek soustřeďovati nedovedeme. Je k tomu třeba zvláštních cviků. Ale každý člověk je tohoto správného soustředění, které jsem podrobně rozvedl a vysvětlil, v knize "Ohnivý keř", zcela dobře schopen. Žák si musí osvojit jistou koncentrační techniku a pak najednou pozná, že dovede zastaviti proud svých myšlenek a že vstoupil do tzv. mystického ticha, což znamená, že jeho myšlenky se zastavily a že utkvěly na

jednom zvoleném předmětu. Tímto předmětem musí být právě vnitřní božství – nic jiného. Jsou sice ještě jistá předcházející, přípravná cvičení, ale hlavní zřetel je nutno obrátiti k tomu, abychom ve svém nitru myslili na Boha, který je přítomen v nadrech každého člověka.

To je jádrem mystické a jógické cesty.

Vidíme z toho, že věc je zcela prostá, ale přes to vyžaduje celého člověka, jeho nejvyššího napětí vůle a obrovské trpělivosti. Za to ten, kdo se oddá takovým cvičením, nabude vnitřního míru a klidu již v době poměrně velmi krátké. Je to mír a klid takový, že jiný člověk nemá o něčem podobném ani ponětí. Později se však zase dostávají veliké vnitřní boje a bouře, které musí být překonány, má-li se v člověku uskutečniti onen zázrak znovuzrození, o němž mluví všichni středověcí mystikové, s Jakubem *Böhmem* v čele.

Kdo by chtěl nastoupiti mystickou cestu, musí napřed čísti některá podrobnější díla o mystické praxi.

Nejlépe se k tomu hodí "Ohnivý Keř", poněvadž je psána se stanoviska moderního a je proto snadno pochopitelná. Středověké mystické spisy vyžadují určitých vědomostí a veliké průpravy.

Když nyní víme, co znamená mystická koncentrace, nutno ještě podotknouti, že tato cvičení mají několik stupňů, které Indové zcela přesně rozlišují. Naši psychologové nemají ovšem o těchto věcech a vnitřních duševních pochodech ani zdání, ani ponětí a ten, kdo se zabýval jen zcela krátce touto praxí, vidí ihned, jak malomocnou a dětinskou je celá ta psychologie, kterou se chce chlubit naše věda. Tato skutečnost je věru tak ubohá, že je škoda každého slova!

Ale je to také zcela přirozeným výsledkem zevního pátrání vědeckého. Lidská duše je největším tajemstvím a kdo ji v sobě neviděl a nepoznal nemůže vůbec o ní mluvit. Věda chce sice řešiti záhady vesmíru ba dokonce Boha a nezná ani to, čím člověk myslí, a učenci takoví nemají nejelementárnější vědomosti o lidské duši, jaké zná každý žák v mystice již po několika měsících.

V kapitole III. své knihy mluví Patandžali o psychických nebo také jinak magických silách. Nejprve vysvětluje různé způsoby koncentrace a přichází pak k nejdokonalejšímu soustředění myšlenek, k vrcholu koncentračního, které se jmenuje dhyána. Tato dhyána znamená, že musíme udržeti beze změny svoji mysl, upřenou na jeden předmět 144 vteřiny, což jsem blíže vysvětlil v Ohnivém Keři. Ale nejenom to. Duše žákova se musí soustřeďovati na příklad na jednu část těla, třeba patu levé nohy tak, aby měl pocity jenom z oné části těla a nikoliv částí jiných. Musí tedy s představou levé paty jaksi splynouti.

Ale potom je ještě vyšší způsob koncentrace, ve kterém soustřeďující se žák vzdal všech forem a přijímá pouze vnitřní význam předmětu, na který se soustřeďuje. Nezkoušený čtenář vidí již zde, že jeho představy o těchto věcech jsou naprosto mlhavé a že jich nechápe. Pravého pochopení může nabýti jenom cvikem jógickým nebo mystickým. Ne jinak.

Tento další a vyšší stupeň koncentrace se jmenuje samadhi.

O tomto samadhi jsme již mluvili, když jsme popisovali tzv. jógický spánek, ve kterém se světec dá zakopati do hrobu na velmi dlouhou dobu, aby se pak po vykopání ze zdánlivé smrti probudil zase k životu. Jenom ten, kdo je schopen tohoto vysokého stupně soustředění a kdo se dovedl uvésti do samadhi, může provésti bez nebezpečí takový pokus.

Připomínám, že jsou dva stupně samadhi – jeden nižší a jeden vyšší. Kdo dosáhl onoho vyššího stupně samadhi, splynul dokonale s Bohem a v tomto stavu jeho tělo, jak praví indické spisy, je tvrdé jako diamant, je nezranitelné, je nespalitelné, ani voda ani oheň a žádná zbraň mu nemůže ublížit. Zkrátka, je to tělo proniknuté tak božskou, magickou silou, že to není již tělo lidské, nýbrž je to tělo nesmrtelného adepta. Tyto nauky indické dávají nám jakési vysvětlení k jistým starobylým mytům o nesmrtelnosti anebo nezranitelnosti lidí žijících.

Když člověk dovede upřít svoji mysl na jeden zvláštní předmět a upevniti ji v něm a když ji tam dovede držeti dlouhou dobu, při čemž oddělí onen předmět od jeho vnitřní části, čili jinými slovy, když jeho představu oddělí od jeho podstaty, jmenuje se to samyama, což znamená vytrvalou a nejvyšší koncentraci. Tvar oné věci zmizel a v mysli žákově zůstává jenom její význam. A tu píše Patandžali dále: "Když toho dobudeme, vznikne světlo vědění."

Když se nám podařilo prováděti samyamu, dovedeme ovládnouti veškeré síly. Samyama jest velikým jógickým nástrojem. S počátku používá žák samyamy na předměty hrubé a potom stále na jemnější a pak počne pomalu postupovati a používá samyamy k věcem stále jemnějším.

Kdo se soustavně takto vycvičil ve svém soustředění, které trvá léta a je velice namáhavé, může postupně nabýti dalších mystických sil, o kterých nyní budeme mluvit.

"Když provádíme samyamu na slovo, význam a poznání, plynoucí z onoho slova, kteréžto věci jsou obyčejně zmateny, vznikne z toho znalost zvířecích hlasů."

Ve mnohých bájích a legendách je popisováno, jak ten který člověk rozuměl řeči zvířat a totéž se praví také o různých světcích. Když člověk provádí samyamu na nějaký zvuk, tu pochopí jeho význam, ať onen zvuk pochází od člověka nebo od zvířete a takový jógin rozumí také všem cizím řečem.

K tomu sluší dodat, že tato nauka se v jistých bodech kryje s učením starých mystiků. Jak jsem již řekl, nalézáme tyto věci ve starých mythech, kdy ten onen člověk po požití nějakého zvířete rozuměl najednou lidským hlasům. Velmi zajímavý je mýtus o germánském hrdinovi Siegfriedovi, který porozuměl řeči zvířat, když ochutnal dračí krev. Jak známo, Siegfried zápasil s drakem Fafnerem, a když mu vstříkla jeho krev na ruku a páčila ho, slízl oněch několik kapek. Ale v témž okamžiku porozuměl řeči zvířat.

Toto ochutnání krve zmírajícího draka je hluboce symbolické. Drakem je starý člověk, staré lidské já, které musí zemřít mystickou smrtí, musí být zabito. Ale jeho krev má kouzelnou moc a dává člověku různé magické schopnosti. Siegfried znamená člověka znovuzrozeného, který po zápasu s drakem projde křestem krví. Ale nejen to, on onu krev ochutná a spolkne ji. Zde zase stojíme před mysteriem měsíční oběti, při které křesťan pojídá tělo a krev Kristovu.

Tyto věci chápe ovšem jenom ten, kdo prakticky prochází mystickou cestou – pro jiné lidi nemá významu.

“Prováděním samyamy na značky na těle jiného člověka vznikne poznání jeho mysli.”

Každý člověk má nějaké zvláštní charakteristické, tělesné značky, jimiž se liší od jiných lidí. Když jógi provádí samyamu na tyto znaky, pozná vnitřní povahu onoho člověka.

“Samyamou na tělesnou formu, poněvadž při tom je zničena síla poznávací tvary, a protože síla projevů v oku je oddělena, stává se jóginovo tělo neviditelným.”

Jiný překladatel uvádí tento verš takto: “Poněvadž samyamou na tělesnou formu je schopnost poznávací zastavena, a spojení mezi světlem a okem přerušeno, následuje z toho zmizení těla jóginova.”

Když by tedy jógi stál uprostřed davu, může zdánlivě zmizet. Ale ve skutečnosti bude na svém místě, jenže ho nikdo nebude vidět.

Zde je nutno připomenouti, že mnozí evropští okultisté si mylně vykládají různé produkce indických fakirů, při nichž různé věci se dějí podle vůle fakirovy mizejí a zase se objevují, ba často i fakir sám. Zde nepůsobí tato velká mystická síla, nahoře popsána, nýbrž veškeré tyto věci jsou prováděny pomocí služebných duchů nebo džinů nebo elementalů, kteří jsou tak uzpůsobeni, že mohou vrhnouti i na sebevětší množství lidí tzv. kouzelný přelud, čili obluzení smyslů. Také všechno vysvětlování sugescí jest zde klamné. Takový nižší kouzelník nebo fakir nemá oné moci, aby mohl davu vsugerovati stejné klamy. Je to vůbec nemožné, protože dav lidí se skládá z osob různě složených, které lidské sugesci nemohou najednou podlehnouti. Ale elementalové působí zde svoji magickou mocí zcela jinak. Vysvětlování takových případů nemůže ovšem býti podáno, neboť k tomu by bylo třeba odhaliti okultní zákony, které se nehodí pro veřejnost.

“Samyamou na přátelství obdrží jógin různé síly.”

Prováděním samyamy na přátelství vzroste tento cit okamžitě do takové míry, že vede k okamžitému vyplnění žádoucího přání. Kdo dovede provádět takovou samyamu, tomu je také snadno u každého probuditi dobrou vůli a přátelství, a sice nejen u lidí, nýbrž i u zvířat. Divá zvěř takovému jógimu nemůže uškodit. Příklady takové nalézáme i v naší bibli. Připomínám zde jenom Daniela ve lví jámě.

“Samyamou na sílu slona nebo jiná zvířata obdrží jógin jejich sílu.”

Když se jógi soustřeďuje podobně na sílu některého zvířete nebo na jinou jeho vlastnost, obdrží rovněž okamžitě jeho síly. Proto tento vysoký stupeň koncentrační schopnosti zahrnuje v sobě takřka všemohoucnost. Zde nutno zaznamenati, že i mystikové křesťanští měli a mají dodnes tyto síly, aniž o ně zvláště žádali, nebo se jich snažili dosáhnouti nějakým zvláštním cvičením. Vše, co indický jógi dosahuje napětím vůle a soustřeďováním, obdrží ten, kdo kráčí ve šlépějích Kristových z milosti boží jako přidáno samo sebou. Proto také křesťanská cesta mystická je mnohem vyšší cestou než jógická cesta indická.

“Samyamou na zářící světlo obdrží jógi vědomosti o věcech jemných, obtížných a vzdálených.”

Když jógi provádí samyamu na světlo, která září v mystickém srdci, spatří věci velmi vzdálené, které se dějí třeba za horami, jakož i věci velmi jemné.

V prsou každého člověka je zářící srdce, z něhož vychází plamen a v němž sídlí Duch Svätý. Obraz tohoto srdce se zachoval v tradici a vidíme jej na obrazech Ježíše Krista s hořícím srdcem uprostřed prsou.

“Samyamou na slunce vznikne vědění o všech světech.”

“Samyamou na měsíc vzejde poznání skupin hvězd.”

“Samyamou na oblast pupeční vznikne vědění o konstrukci tělesné.”

To se děje proto, že pupeční šňůrou v mateřském těle se dělá první výživa tvořícího se těla dětského.

Pupkem embrya se také promítá do tvořícího se těla dítěte astrální tvar, vtělujícího se ducha, jenž vytváří

budoucí tělo člověka podle své podoby.

“Samyamou na hrdelní dutinu přestává hlad.”

Také tuto sílu nalézáme u středověkých světců. Nyní popisuje Patandžali některé jógické síly, které vznikají soustředováním se na jistá místa ve vlastním těle.

“Ovládnutím proudu, který se jmenuje udana, obdrží jógi schopnost neklesnouti do vody nebo do bažiny a může také kráčet bez úhony přes trní.”

Udana jest jméno jistého nervu astrálního, který ovládá plíce a všechny horní části těla. Když jógi tento nervy ovládne, stane se velmi lehkým. Nemůže klesnouti do vody, lze mu choditi přes trní a ostré meče, může státi také v ohni a pod.

“Když jógi ovládl samyamou proud samana, tu jest obklopen září.”

Kdykoliv jógin chce, vychází z jeho těla světlo. Astrální nerv samana jest nad pupkem, kde působí k zažívání a udržuje vnitřní oheň. Když se tedy jógin tam soustřeďuje, pronikne onen oheň z celého těla, které pak září. Víme z předcházejících úvah o světcích, že měli také tuto schopnost.

“Samyamou na vztah mezi akašou a tělem stane se tělo jógina jako bavlna, která letí vzduchem.”

Touto akašou se míní materiál, z něhož vzniklo naše tělo, ale který jinak je neviditelný. Když provádí jógi samyamou na tento akašický materiál svého těla, získá lehkost akaši a může jíti kamkoliv vzduchem.

Této lehkosti dosáhne však také jógi, když se koncentrací ztotožní s věcmi velmi lehkými, jako je bavlna, pero nebo něco podobného, z čehož pak následuje létání ve vzduchu. Také tuto schopnost, jak jsem uvedl, měli přemnozí světci a mají ji také mnohá media, ačkoliv u nich se tato síla projevuje bezděčně, anebo jsou tu magické síly jiné, které jejich těla zvedají do vzduchu.

“Samyamou na elementy, počínajíc hrubými a končíc nejjemnějšími, vznikne panství nad nimi.”

Tímto způsobem ovládnou jóginové veškeré živly a vůbec vše, co je ve hmotném světě a pak, jsou jim možné různé magické výkony nejzáračnějšího druhu.

“Z toho vzniká maličkost a jiné síly, oslavení těla a nezničitelnost tělesných vlastností.”

Jógi se může učiniti stejně snadno nesmírně malým, tak jako se může učiniti obrem, neboť samyamou ovládl tzv. osm okultních sil, z nichž první ho učiní nesmírně malým, druhá mu dává schopnost, že se může rozšířiti do prostoru, třetí, že se může učiniti nesmírně lehkým, čtvrtá, že se stane podle libosti ohromě těžkým, pátá je silou, pomocí které jógi může dosáhnouti všude, třeba na měsíc, šestá mu dává schopnost rozkazovati všemu.

Těmito ukázkami jsem dokázal, že síly světců byly již před tisíciletími známy v Indii, že tam jsou přesně rozlišovány a že je lze určitým cvičením vyvolati.

Ale nejvyšší schopností, kterou může jógin dosáhnouti, jest onen stav samadhi, který uvádí Patandžali na posledním místě, jako prostředek k dosažení magických sil. Samadhi a mystické vytržení světců je jedno a totéž, jenomže světci bylo samadhi dáno bez jeho zvláštního přičinění a také bez jeho vědomostí, takže velmi často svých vysokých sil nemohl ani ovládnouti, ani jich použiti, k dobru jiných. Celý rozdíl mezi jógickou cestou indickou a cestou křesťanských světců je v tom, že Indové si odevždy při tom počínali vědecky, podle určitých pravidel a zákonů, kdežto křesťanští světci se oddávali pouze do vůle boží, a dosáhli oněch sil z boží milosti, aniž si jich přáli. Ale indická cesta se naprosto nehodí pro Evropana!

Podobně se děje také u těch lidí, kteří se dnes oddali mystické cestě. Nikdo si nesmí přátí mystických nebo magických sil, poněvadž v takovém případě by nikdy nedosáhl spojení s božstvím. Cílem mystika musí býti naprostá oddanost ve vůli boží a vrcholem jeho tužby musí být Bůh a nic jiného. Proto pravil Kristus:

“Hleďte království boží a vše ostatní vám bude přidáno.”

Závěr

V předcházejících úvahách jsem se nedotýkal tzv. zázraků biblických a evangelických, poněvadž by to bylo zbytečné. Všichni staří patriarchové, všichni proroci, všichni apoštolové měli jógické síly, kterými se děly veškeré ony věci, které církve považuje za zázraky a jichž nemůže jinak vyložiti a také by jich nevyložila, poněvadž se domnívá, že na tzv. zázraky nesmí člověk sahat, aby jich pochopil.

Kdo však pročte tento přítomný spis a kdo potom bude čísti Starý a Nový zákon, setká se všude se stejnými silami a bude k nim míti klíč. Také Kristus působil stejnými duchovními silami, jenomže jako vtělené božství ovládal vše to ještě ve mnohem vyšším stupni než jakýkoliv adept, protože v něm sídlil skutečný Syn Boží a z jeho moci vše to Kristus prováděl, aby upozornil tehdejší lid na duchovní, neviditelné síly.

Všichni lidé, které Kristus uzdravil, anebo které probudil z mrtvých, vtělili se právě k tomu a byli již napřed k

takovému vyléčení nebo probuzení určení. A sám Kristus nejednou prohlásil, že činí divy jenom proto, aby byl Bůh oslaven. Magické, čili zázračné síly nemají tedy jiného účelu než oslavení Boha nebo upozornění na neviditelný svět. A ten, kdo by jich chtěl zneužít k čemukoliv jinému, dopouští se veliké chyby a uvaluje na sebe dříve či později zcela určitě trest.

Již zcela nepatrné zneužívání magických sil, jako se děje ve spiritistických kroužcích s fyzikálními mediemi, která se často produkují za peníze, má vzápětí velmi trpké zklamání a tresty. O tom jsem ostatně psal ve knize "Nebezpečí okultismu".

Nyní mi zbývá vysvětliti ještě některé věci, o nichž jsem učinil zmínku v předcházejících kapitolách. Zvláště zasluhuje vysvětlení ono tajemné házení kamením na různých místech naší republiky, které jsem dostatečně popisoval. Docházelo při něm k velmi četnému padání kamení mezi zástupy, aniž byl kdo při tom poraněn. Tyto projevy psychické síly se děly zcela jistě tzv. elementály, čili přírodními duchy z řádu gnómů čili duchů zemních. Proto skoro všude došlo k těmto výjevům poblíže dolů, kde se gnómové zdržují. Domnívám se, že tyto projevy byly v určité souvislosti se zemětřesením, které dvakrát letošního roku postihlo střední Evropu v míře takové, že bylo pocítěno i v Praze. Druhé zemětřesení však bylo rozšířeno skoro na celou zeměkouli. Gnomové, jako bytosti duchovní pociťují napřed každou zemskou poruchu ve svrchních vrstvách a tu je zcela dobře možno, že svými projevy naznačili napřed zemské poruchy, které pak nastaly, ale jež bezpochyby nejsou ještě ukončeny.

Napsal jsem již jinde, že celý svět jest naplněn různými předzvěstmi a proroctvími o nastávajících ohromných převratech. A poněvadž, pokud lidská paměť sahá, nestalo se nikdy, aby u nás došlo k tak častým a rychle za sebou následujícím projevům psychických sil, jako se stalo v roce 1927, lze i to považovati za příznak doby a za výstrahu, aby každý byl připraven na věci, které se nepochybně dostaví a jež budou nepochybně povahy mnohem vážnější, než dosavadní zemětřesení.

Upozorňuji jenom na strašné katastrofy, které se neustále opakují v různých částech světa a jichž letos byla řada tak nesmírná, že nikdo není pamětníkem něčeho podobného. Vlny lidských myšlenek, které jsou velmi rozbourěny, jsou v souvislosti s poruchami pozemskými i vesmírovými a proto lze očekávati převraty ještě další a mnohem větší.

Poněvadž ono metání kamenů působí bytosti inteligentní, jimž není dovoleno někoho zraniti, létaly kameny tak, že nikomu neublížily a to jest právě podstatným znakem okultního původu takového metání.

Dále sluší ještě podotknouti něco bližšího o cestě mystické. Mluvil jsem o mystické smrti, která je počátkem. Po ní následuje řada jiných zážitků, z nichž nejdůležitější jest vývin vnitřních pěti smyslů, což souvisí se znovuzrozením, dále tři křesty, totiž vodou, krví a ohněm a nakonec mystická svatba, což znamená spojení se duše s Ježíšem Kristem.

Případ Terezy Neumannové nám ukazuje až dosud jenom mystickou smrt. Jsem však přesvědčen, že Terezie Neumannová zažívá ještě jiné stupně mystické cesty, o nichž však mluvit nesmí, a proto také veřejnost o nich neví nic. Protože dívka ta je obklopena katolickými kněžími, jest jí zcela jistě zapovězeno mluvit o jejich mystických výjevech, protože by to uškodilo církvi, třebaže by běželo o věci ještě zázračnější než jsou stigmata.

Církev zná jenom onu část mystické cesty, která se týká smrti na kříži. K tomu má mnoho příkladů v životopisech velkých i malých světců. Ale vše ostatní, jako tři křesty, znovuzrození a jiné stupně jsou církvi cizí a proto jich také neuznává a jestliže by se tedy u Terezie Neumannové dostavily, nesmí to býti prozrazeno. Světci středověcí měli také svoje jiné zážitky, které si nijak neshodovaly s dogmaty církevními, ale musili o nich mlčeti, poněvadž jinak by snad byli upáleni jako kacíři. Jenom ti mystikové, kteří nepatřili do lůna církve katolické, zůstavili nám ještě jiné věci, kterých však církev katolická neuznává. Co se neděje přesně podle jejich názorů (nikoliv podle zákonů božských) běží o zásah ďábla a ne Boha a to vše je podle církve klamem satanským a člověk, jenž je takovými věcmi postižen má býti vyhlazen ohněm.

Ale pravda je věčná a nakonec si přece proklestí cestu.

Konec.

Autor: Karel Weinfurter

Zázraky a jejich výklad okultními naukami

Edice Eulis

ISBN: 978-80-88015-52-9

Vydal Martin Jůna, 2018, Jindřichův Hradec